DEVRİMCİ İŞÇİ

Sayı 9 EKİM/KASIM 1980 1.-DM

ZORBA GENERALLER DE ŞAHIN YANINA!

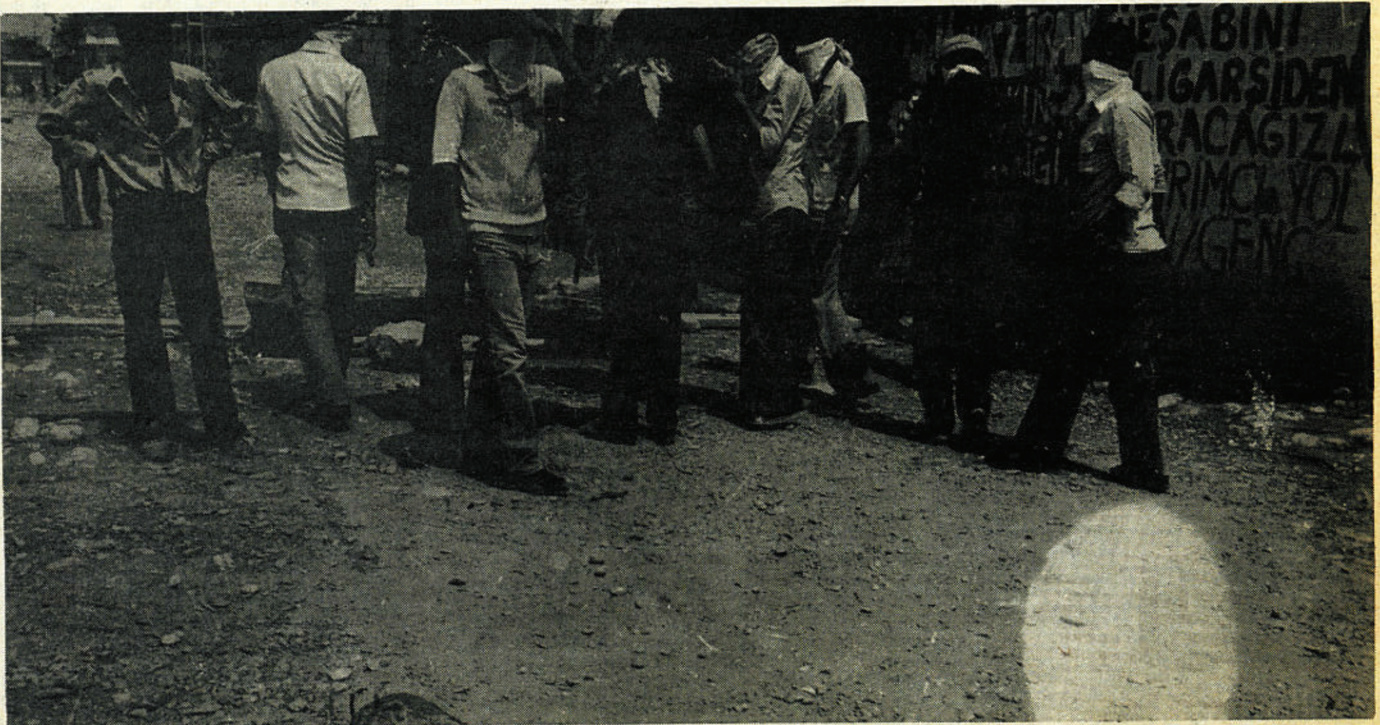
FAŞİST CUNTA DA DEFOLUP GİDECEK,

ZAFER HALKIN OLACAK!

Sevgili-yoksul halklarımız! Biz, kendilerini işçi sınıfının ve emekçi halklarımızın kurtuluşuna adayan devrimciler olarak and içeriz ki, hiç bir güç, hiç bir tehdit, hiç bir zorbalık bizi bütün emekçi halklarımızın kurtuluşuna giden devrimci yolumuzdan asla döndüremeyecektir. Sömürücü zalimlere ve onların zorba diktatörlerine karşı sonuna kadar savaşacağız. Başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçi yoksul halkımızın haklarına ve özgürlüklerine yönelen faşist saldırılara karşı kanımızın son damlasına kadar savaşacağız. Halklarımızın kaderine ve geleceğine el koyan cuntalarına da defolup gitmesi için, halklarımızın kendi geleceğine ve kendi kaderine sahip çıkmasını sağlayabilmek için, bu anlamdaki bir gerçek demokrasiyi kurmak için yılmadan sonuna kadar mücadele edeceğiz.

Bütün işçileri, bütün köylüleri, bütün emekçi ve yoksul halklarımızı ve demokrasiden, özgürlüklerden yana herkesi, bütün bir halkı aşağılık köleler haline getirmek isteyen faşist cuntaya karşı mücadeleye ve halkın kendi geleceğini ve kendi kaderini belirleme hakkına sahip çıkmaya çağırıyoruz. Halkın ekonomik-demokratik ve siyasi hak ve özgürlüklerine tümüyle el koyan faşist cuntaya hayır demeye, işçilerin ve emekçilerin haklarına özgürlüklerine sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Gün Direnme ve Savaşma Günüdür

EĞİTİM KÖŞESİ

EKONOMİ POLİTİK NEDİR ??

ÜRETİM BÖLÜŞÜM DEĞİŞİM TÜKETİM

Bu dört konuyla uğraşan bilim dalına EKONOMİ POLİTİK DENİR.

Biz işçilere ilk bakışta zor ve karışık bir iş gibi gelir ekonomi. Bu yüzden pek uğraşmak karışmak istemeyiz ekonomik meselelere. Bu yanlış davranışımız ise en çok bizi sömürenlerin işine gelir. Oysa sömürünün ne olduğunu çok iyi bilmesi gereken bizler ekonomi öğrenmenin kesinlikle faydası çoktur. Patronlarda kendi sömürülerini gizlemek için parayla tuttukları sözde iktisatcılara akıl almaz saptırmalarla dolu – EKONOMİ – adı altında yalanlar söyletir, kitaplar yazdırırlar.

Biz işçilerin ekonomi politikten beklediğimiz şeyler patronların ekonomiden beklediği şeyler birbirine taban tabana zıttır. Biz toplumların nasıl değişe geldiğini, dolayısıyla içinde yaşadığımız baskı ve sömürü düzeninin nasıl değişeceğini öğrenmek isterken, onlar bu düzen nasıl devam eder? sorusunun cevabını ararlar ekonominin içinde.

EKONOMİ POLİTİK İŞÇİ SINIFININ BİLİMİDİR.

Şimdide ekonomi politiğin konusunu teşkil eden kavramları inceleyelim.

ÜRETİM NEDİR ?

Biz insanlar yaşamak için bazı ihtiyaçlarımızı gidermek zorundayız. Karnımızı doyurmak için yiyecek maddelerine, giyinmek için kumaşa, deriye, elbiseye barınmak için tahta çimento kullanıp ev yapmaya zorunluyuz. Ayrıca bir takım toplumsal ihtiyaçlarımızda var. Yol, su, köprü, elektrik, caddeler gibi, yaşamamız için kullanırız,TÜKETİRİZ. Ama tükettiğimiz maddi ihtiyaçları tabiatta hazır bulamayız. Bu yüzden tabiatı değiştirmek kendimizi yararlı hale getirmek zorundayız. Yer altında çıkardığımız, çeşitli aletler, makinalar yaparız. Çeşitli kimyasal maddelerden ilaç, pamuktan kumaş, akarsuların önüne barajlar kurup elektirik elde ederiz.

İşte MADDİ İHTİYAÇLARIMIZI KARŞILAMAK ÜZERE TABİATTAKİ MADDELERİ: KENDİMİZE YARARLI HALE GETİRME İŞLEMİMİZE ÜRETİM DENİR. Üretim sonunda ortaya çıkan maddelerede ÜRÜN denir.

Bir ürünün meydana gelebilmesi için,

1- ÜRETİM ARAÇLARI

2- EMEKÇİLER

3- ÜRETİM ALIŞKANLIĞI

ÜRETİCİ GÜÇLER GEREKLİDİR.

1- ÜRETİM ARAÇLARI NEDİR.

Tabiattan çıkarılan ve hammade olarak kulanılan her türlü servet demir, kömür, petrol, bu maddeleri işlerken kullandığımız araç gereçler, makineler, fabrikalar, yollar, taşıma araçları, satış mağazaları, bankalar her türlü tesisler ÜRETİM ARAÇLARIDIR.

2- EMEKÇİ KİMDİR ?

Üretim araçlarını, toprağı, makinaları Fabrikaları olduğu gibi kendi haline bırakırsak hiç birşey üretemezler. Çünkü üretim araçları cansızdır. İnsanlar tarafından harekete geçirilmeyen hiç bir makina ürün çıkartamaz. Emeğini harcıyarak ürün üreten, hayatını çalışarak kazanan ve başkalarını sömürmeden yaşayan insanlara EMEKÇİ - denir.

3- ÜRETİM ALIŞKANLIĞI NEDİR?

Üretim yapılabilmesi için iş becerisi, işbilgisi, başka bir tabirle üretim teknolojisi gereklidir. Hiç bilmediğimiz bir makinenin başına geçersek üretim yapabilirmiyiz?

Bu tecrübeler insanoğluna kuşaktan kuşağa iletilen ve her biri iş içerisinde öğrenilen bilgilerdir.

Toparlarsak 1- Üretim araçları 2- Emekçiler 3- Üretim alışkanlığı yani ÜRETİCİ GÜÇLER olmadan ÜRETİM olmaz.

ÜRETİCİ GÜÇLER DEĞİŞKENDİR.

resim s. 44 (ilk insanın toprağı sürmesi) /topra.süren traktör)

Kullandığımız eşyalara bir göz atalım.
Televizyon, buzdolabı, araba, çevremize baktığımızda, Autobahnlar, gökdelenler, çift katlı otobüsler saatte 200 km hızla giden trenler. Bir çoğumuzun kendi yaşamında bile şahit olduğu bir süre evvel olmıyan ama şimdi kullandığımız eşyalar, ihtiyaçlarımız sürekli olarak değişiyor. Buna bağlı olarak kullandığımız ihtiyaç maddeleri gelişiyor, çoğalıyor. Üretim yaparken de çok gelişmiş makineler

elektronik aletler kulanılıyor, hiç birimiz fabrikalarda elle üretim yapmıyoruz artık. Hele hele çok eskileri düşünürsek gelişimin nasıl baş döndürücü bir hızla,hiç bir engel tanımadan sürüp gittiğini görürüz.

Buna bağlı olarak üretim yapan insanların emekçilerinde üretim yetenekleri, bilgi ve tecrübeleri sürekli artmaktadır. Öyleyse diyebilirizki ÜRETİCİ *GÜÇLER DEĞİŞKENDİR. Durmadan gelişirler* ilerlerler, öyleki bu ilerleme tüm dünyanın değişmesinin, toplumların yapılarının altüst oluşlarının engel tanımayan itici gücüdür. Nasılmı? Buna geçmeden evvel anlatacağımız bir iki şey daha var.

ÜRETİM İLİŞKİLERİ NEDİR?

Üretim, gördüğümüz gibi, insanların tabiatla didişmesi onu kendisine yararlı hale getirmesiydi .Ama hiç bir insan bu mücadeleyi tek başına veremez.

Üretim, insanlar ilk üretmeye başladığından beri topluca yapılan bir iştir. Hangimiz iş yerimizde bir ürünü tek başımıza üretiyoruz.Çoğunlukta yüzlerce binlerce işçi aynı ürünün çeşitli kısımlarını üretiriz.Tek başımıza bir tek şeyi diyelim. Bir elbiseyi üretebilsek bile ihtiyaç duyduğumuz diğer ürünlerin hepsini birden üretebilmemiz olanak dışı. Her birimiz ayrı ayrı iş kollarında çalışırız, ama bu iş kolları arasında kopmaz bağlar var. Yüzünü göremediğimiz,tanımadığımız insanlarla ürettiğimiz mallar sayesinde ilişkide bulunuyoruz.Onların ürettiklerini tüketiyoruz,onlar bizim ürettiklerimizi tüketiyorlar. İşte bir toplumda üretimle ilgili olarak kurulan zorunlu ilişkilerin tümüne ÜRETİM İLİŞKİLERİ denir. Üretim esnasında olduğu gibi,üretilen malların paylaşımında,değiş tokuşunda da bu ilişkiler vardır. Bu ilişkiler çok değişik şekillerde kurulabilir.Örneğin hepimizin bildiği imece usulü vardır. Köylerde,ürün kaldırma zamanı tüm köylüler toplanıp sırayla, hep beraber, herkesin ürününü kaldırırlar.

Benim, senin gözetmeden amaç herkesin ekininin kaldırılmasıdır.Kimsenin kimseyi sömürmek, sırtından kazanmak gibi bir derdi yoktur. İşte bu ortaklaşa gönüllü, kardeşce yapılan bir çalışma biçimi ve üretim ilişkisidir.Bir başka örnekte şu olabilir ki, özellikle günümüz Türkiye'si için geçerlidir.Eğer bu ürün kaldırma işini topraksız köylüler ücret karşılığında, zorunlu olduklarından karınlarını doyuracak parayı kazanmak için yapıyorsa bu da bir üretim ilişkisidir. Ama ilk örnekten çok farklı.

Bir toplumdaki üretim ilişkilerinin nasıl olduğunu öğrenmek istiyorsak, o toplumun mülkiyet ilişkilerine bakarız. Çünkü insanlar arasındaki ilişkileri belirleyen şey MÜLKİYET BİÇİMİDİR. Toprağı, traktörlere, fabrikalara,yani üretim araçlarına kim sahiptir? Sorun işte burada yatmaktadır. Eğer üretim araçları tüm topluma ait ise, orada kardeşce ilişkiler kurulur. Kimse kimseden bir şey beklemez, kimse kimseyi sömüremez.Ortak çıkarlar için ortaklaşa çalışılır. Çünkü üretilen ürünler herkesindir.Eğer üretim araçlarına belirli kişiler sahip ise, çoğunluk onların hizmetinde çalışacaktır, çalışmaya zorunludur. Karın doyurma uğrunadır ve sömürüye dayanır.Çünkü üretim araçlarına sahip olan azınlık, üretilen ürünlere de sahip çıkar.Çalışanların sırtından gecinir.Özel mülkiyetin var olduğu toplumlarda üretim ilişkileri insanın insanı sömürüsüne dayanır.

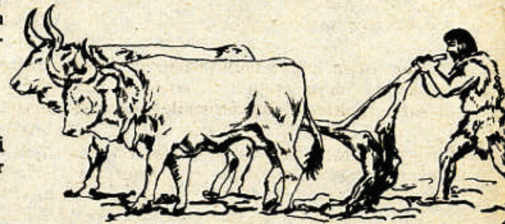
ÜRETİM BİÇİMİ NEDİR?
ÜRETİM BİÇİMİ: ÜRETİM GÜÇLERİ ve ÜRETİM İLİŞKİLERİ

Bir toplumda üretimin hangi araçlarla yapıldığı (kara sabanla mı, pullukla mı ,traktörle mi) ve nasıl (toprak ağalarının toprağında mı, kapitalistin fabrikasında mı) yapıldığı o toplumun üretim biçimini belirler.
Yani üretici güçlerin gelişme düzeyi ve ürünlerin nasıl üretilip nasıl bölüşüldüğü o toplumdaki üretim biçimini (tarzını) izah eder.

Eğer biz içinde bulunduğumuz toplumda çok otomatik makinelerle, binlerce işçiyi çalıştıracak fabrikalarda, yüzünü bile görmediğimiz patronlar için çalışıyor isek bu ülkedeki üretim tarzı çok gelişmiş bir Kapitalist üretim biçimidir.

Bir toplumdaki üretim biçimi, o toplumun ekonomik yapısıdır,alt yapısıdır.Ve insanlar içinde yaşadıkları toplumun üretim ilişkilerine,üretim güçlerinin gelişme seviyesine göre, düşünce yapılarına,dini inanışlara, kanunlara ve ahlaka sahiptirler.

Ekonomik temele uygun olarak kurulan bu yapı politik, dini, felsefi, hukuksal, ahlaki düşünce ve örgütlerin tümü ise o toplumun üst yapısı meydana getirir.

Ve insanlık bu güne kadar 5 ana üretim tarzı, 5 ana toplum şekli görmüştür. Bir dahaki sayımızda bu *toplum şekillerini değişim nedenleri ile birlikte* aktarmaya çalışacağız.

Arkadaşlar,

Eğitim köşemiz, köklü bir araştırmanın ürünü değil, bu yüzden çeşitli eksiklikleri yanlışlıkları olacaktır şüphesiz. Daha olumlu hale gelebilmesi ise, hepimizin görevi üstlenmesiyle mümkün. Eğitim köşesi, eleştirilerinizi, yeni fikir ve önerilerinizi bekliyor.

DEVRİMCİ İŞÇİ'den

CUNTA ve YENI DÖNEM

"Mevcut ekonomik politik koşullar ve ortadoğu bütünlüğü içindeki jeopolitik durum gözönünde bulundurulduğunda faşist bir darbenin hüsranla biteceğini anlamak o kadar zor değildir. Faşistler de bunu iyi bildiği için böyle bir darbeye başvurmaktan kaçınmakta bunun yerine içinde kendilerinin de yer aldığı görünüşte "sağa da sola da karşı" cuntalar örgütlemeye; ordu içinde "ordunun müdahalesinin kaçınılmazlığı" fikrini geliştirmeye çalışmaktadırlar .... hazırlıklı olmakta yarar vardır,, (Devrimci Yol, s. 37 Ağustos)

Evet bu satırlar darbeden 1,5 ay kadar önce yazılmıştı. Ve beklenen gelişme gerçekleşti ve ordu tüm yönetimi (hemde belediye idarelerine kadar) ele aldı.

Devrimciler arasında yapılan tartışmalar ise daha çok darbenin hangi biçimde geleceği idi ....

Şimdi sorun gelişmenin bu noktasını doğru değerlendirmeye çalışmak ve yeni görevlerimizi tesbit edebilmektir.

Bügün Türkiye'de sokaktaki adamından solcusuna, işvereninden işçisine kadar herkesin üzerinde anlaştığı bir nokta var:_ Türkiye TARİHİNİN EN BÜYÜK BUNALIMINI YAŞAMAKTADIR. Ve deyim yerinde ise Türkiye toplumu tam bir altüst oluş süresi yaşamaktadır. Burada kısaca böylesi bir altüst oluşun yarattığı krizin niteliği üzerinde durmakta yarar vardır.

CUNTA TEKELCİ SERMAYE ve YIKILAN DEVLET

Askeri Cunta yönetime elkoyarken en cok "Atatürk" ' ün ruhunu şad etti. Atatürk ilkelerine bağlılık yeminleri etti. Demogojik olma yanından öte bir gerçeklik payıda içeriyor bu söylenenler.

Türkiye Burjuvazisinin Atatürk ile birlikte önlerine koydukları bir hedef vardır: BATI TİPİ BİR DEMOKRASİ . Batıya benzer kapitalist bir ülke olmak tek amacıdır Burjuvazinin.

Bügüne kadar bu amaca yönelik belli üst yapı örgütlenmeleri geliştirildi. Parlamentosu, Anayasası, Partileri ve çeşitli burjuva kurumlarıyla oluşturulan bu Devlet böylece batı yolunda emin adımlarla ilerlemesinin göstergesi oldu.

Ama bu örgütlenme Türkiye Burjuvazisinin yapısıyla uyuşmayan onun toplumsal gücüne denk düşmeyen bir özellik taşıyordu.

Bunun nedeni de özellikle dini motiflere bürünmüş olsa da iktisadi ve siyasi yapıda Tekelci sermayenin ittifak etmek zorunda olduğu Tekel dışı sermaye ve kapitalizm öncesi yapıların varlığı idi .

Devletin bu yapısı, Tekelci sermayenin içine düştüğü krizden kurtulmasına yetmiyordu. Çünkü Tekel dışı sermaye elindeki olanaklarla Tekelci kesimi kendisi ile yeni ittifak biçimlerine zorluyor ve belli önlemlerin alınmasında çeşitli biçimlerde engeller yaratıyordu.

Mevcut sistem içinde burjuvazi kendi düzen partileri ile (AP ve CHP) birlikte krizden kurtulmaya çalıştı. Bu iki partiyi ortak koalisyona zorladı ama başaramadı. Artık bu sistem ve bu partiler ile krizden kurtulmanın yolu kalmamıştı.

İktisadi çıkmazdan kurtulmanın yolu mevcut siyasal yapıyı ve onun bütün kurumlarını dağıtmaktan geçiyordu. Böylece kapitalistler kendilerinin hızla tekelleşmeleri önündeki hertürlü engeli aşabileceklerdi. Aslında bu konuda ilk adım daha uyarı mektubu sırasında atılmış ve bütün siyasi kurumlar (Anayasa, Parlamento vs.) meselelerin çözülememesinin nedeni olarak gösterilmişti.

İkinci adım artık bu üstyapının yıkılması idi. Ve Ordu Tekelci sermaye adına Burjuvazi devletini yeniden kurmak üzere onu tüm kurumlarıyla birden ortadan kaldırdı.

Şimdi sorun üstyapıyı bütün diğer tekel dışı muhalefet unsurlarının temsil yeteneğini engelleyecek şekilde yeniden düzenlemek ve tekelci sermayenin tek başına egemenliğini sağlayacak kurumları yaratmaktadır. Anayasa , seçim sisteminde yapılacak değişikliklerle özellikle MSP biçimindeki tekel dışı kesimlerin muhalefeti yok edilmeye çalışılacaktır.

Ama bizim gibi ülkelerde zayıf, dışa bağımlı olan ve sürekli döviz, hammadde finansman zorlukları ile karşı karşıya kalan Tekelci sermayenin tek başına yönetebilme gücünün olmadığı ortadadır. Emperyalizme bağımlı ve onun çıkarları doğrultusunda hareket eden IMF'nin direktifleri dışına çıkmayan bu sınıf ülkede yönetimi elinde tutabilmek için her zaman dayanabileceği güçler arayacaktır. Cunta bu bakımdan Tekelci sermayenin 12 Mart darbesiyle gerçekleştiremediği, çözemediği problemlerini çok daha temel ve köklü şekilde çözmeyi amaçlamıştır.

İÇ SAVAŞ ORDU ve SOL GÜÇLER

Sol güçler açısından aslında temel olarak değişen çok şey yoktur. Cunta'dan önce de Ordu resmen idare eden güç durumunda idi.

Demirel hükümeti Ordu-İdare-sivil faşist işbirliği temelinde halk güçlerini yoketmeye yönelik bir politika izliyordu. Ordu çatışmalara daha fazla sokuluyor ve içsavaşın doğrudan yürütücü gücü haline getirilmeye çalışılıyordu.

Bu açıdan darbe faşist gelişmenin vardığı son nokta olarak değerlendirilebilir. Demirel ile başlatılan politikaya (parlamento vs. gibi engellerin de nedeniyle) Demirel'siz devam edilmektedir. Gerek iktisadi gerek siyasi (Anayasal değişiklik, seçim sistemi vs.) talepler Demirelin tesbit ettiği taleplerdir. Var olan talepler nedeniyle gerçekleşmesi zordu. Ordu şimdi bu zorlukları temizliyor o kadar.

Çok hızlı boyutlarda olan tekelleşme ve bunun iktisadi sorunlarının çözümünün önündeki en büyük engel işçi sınıfı ve onun kazanmış olduğu mevziler idi. Yurdun dört bir yanını saran direniş eylemleri, iktisadi baskının kaçınılmaz sonucu olan siyasi baskı ve denetimi zorlaştırıyordu. Tekelci sermaye adına sivil faşistlerin desteği ile de yürütülen baskı ve terör politikası, başta işçi sınıfı olmak üzere Kürt ve Türk halklarını susturmaya yetmiyordu. Hızla derinleşen içsavaş devrimci güçlerin önderliğinde sistemli bir direniş mücadelesini de beraberinde getiriyordu.

Ordu bu derinleşen içsavaşı durdurmak adına müdahale ederken en çok bu çatışmanın yarattığı yılgınlığı örgütlemeye çalıştı. İç savaşın sorumlusu kendisi olduğu halde halk yığınlarına "Terörü engelleyen güç" olarak görünmeye çalıştı. Bu açıdan pek te başarısız oldu sayılmaz. Terörü önleyen güç olması itibarıyla, Tekelci sermayenin istediği üstyapı düzenlemelerini halka çok rahatca "terörizmi önlemek için yapıyoruz" diye de yutturabilecektir.

Şimdi çok daha çetin günler başlıyor. Ordunun bu müdahalesi içsavaşın tüm ülke çapına ağır da olsa yaygınlaştırılması anlamına geliyor. Faşistlerin bütün kadrolarıyla içinde yer aldıkları bu cuntanın amacı en kısa sürede sol güçleri yok etmek ve ortadan kaldırmaktır. Bu amaçla şididen çok yaygın bir saldırıya girmiş durumdalar.

Devrimci güçler bu dönemde nasıl bir eylem çizgisi izlemek zorundadırlar?

Önümüzdeki dönemde izlenecek politikanın temel yönü, bu faşist darbenin gerçek yüzünü açığa çıkartmak onu kitleler önünde teşhir etmek olmalıdır. Ordunun baskı ve terörün asli örgütleyicisi "terör ve şiddet olayları" denen olayların düzenleyicisi ve sergileyicisi olduğunu gösterebilecek bir eylem çizgisi izlenmelidir.
Sol güçlerin kendilerini savunmak zorunda olduklarını ve en meşru hakları olan direnme haklarını kullandıklarını kitlelere gösterebilmek gerekmektedir. Yani haklılık zemini terketmeyen, direniş mücadelesini güçlendiren ve devrimci güçlerle faşist güçler arasındaki saflaşmaya hizmet eden bir eylem çizgisidir bu.

Önümüzdeki dönemde Türkiye toplumunun dışa bağımlı ve çarpık örgütlenmesinin getirdiği kriz ordunun halk üzerindeki baskısını daha da artırmasına yol açacaktır. Çünkü problemlerin çözümsüzlüğü aşılmazlığı, Kürt ve Türk halklarını daha fazla sömürme, ezme eğilimlerini artıracak ve kamçılayacaktır.

O halde giderek sertleşeceği ortada olan bu baskı ve saldırıya karşı geniş çaplı tüm yurtçapında direniş eylemleri örgütlemek devrimci hareketin önündeki en temel sorundur.

ALTERNATİF NEDİR?

Türkiye'deki devrimciler açısından büyük bir sorun olmasa bile; biz Almanya'dakilerin önünde duran önemli sorunlardan birisi de; bu askeri cuntaya karşı mücadele de alternatif olarak neyin savunulacağıdır.

Batı burjuva demokratları şimdiden "demokrasiye geri dönmek" gerekir diyerek "demokrasi" çığırtkanlığı yapıyorlar.
Bu "demokrasiye dönmek" sloganının yetersizliği ve yanlışlığı mutlaka açığa çıkartılmalıdır.
Hangi demokrasidir bu geri dönülecek olan? Gene günde 20'yi aşkın insanın öldürüldüğü bir yapıya dönmek çözüm müdür?

Devrimci güçler demokrasinin gerçek anlamda direniş mücadelesi içinden çıkacağını vurgulamalıdırlar. Direniş komiteleri, halkın kendi kendini yönetmesi yani gerçek halk demokrasisi işte alternatif budur. Yoksa burjuvazinin bize sunacağı alternatiflerden birisini seçmek diye bir zorunluluğumuz yoktur.

Almanya'da Türkiye'ye yönelik bir propaganda yapılırken bu burjuva alternatiflerin dışına çıkabilmeli ve gerçek alternatif doğru olarak vurgulanmalıdır.

eğitim

Çocuklarımızın Almanya koşullarında eğitim, öğrenim sorunları veya "eğitimsizlik" sorunları; burada yaşayan ve çalışan bizlerin en önemli dertlerinden birisidir.

Yarınlarımız olan çocuklarımızın yarınlarını ışıtmak bizlerin görevi,ancak içinde bulunduğumuz koşullar bu görev uğruna daha fazla çaba sarfetmeyi, mücadeleyi gerektiriyor.

Bu uğurda Türkiye Hükümetinin gayreti, faşist öğretmenleri gönderme yönünde gelişirken, Alman Hükümeti de kısa vadeli, baştan savma bir iki önlemle sorunu geçiştirmeye çalışıyor. Bunun dışında ne Alman solunun ne de Türkiye solunun getirebilmiş oldukları somut bir alternatif söz konusu değil.
Bu soruna açık seçik bir çözüm bulmak, ana ve babaları bu alternatifin etrafında örgütleyerek ilgilileri bu istekleri kabule zorlamak biz devrimcilerin görevidir.

Belirttiğimiz gibi Almanya'da çalışan yabancı işçilerin çocuklarının EĞİTİM sorunu henüz açıklığa kavuşturulmamıştır.

Bu bağlamda bir okuyucumuzun göderdiği,- -Türkiye ve Almanya'da Eğitim- yazısını yayınlamayı uygun gördük. Bu yazı belki de bu konuyu gündeme getirmek gerektiğini hatırlatacaktır. Görevimiz eğitim konusunda sistemli bir görüş oluşturabilmektir. Bu açıdan özellikle konuyla ilgilenenlerin kafalarını yormalarını hatırlatmayı bir görev biliyoruz.

ALMAN EĞİTİM SİSTEMİ İÇİNDE "TÜRKÇE KÜLTÜR DERSLERİ" VE DERS KİTAPLARI

"Biz, eğitim alanındaki çalışmamızın burjuvaziyi devirme mücadelesinin bir parçası olduğunu söylüyoruz. Biz açıkça ilan ediyoruz ki, hayattan ve siyasetten kopuk bir eğitim ikiyüzlülüktür." (Lenin)

Almanya'daki Türkiyeli öğretmenlerin kültürsüz olduğu, politikayla uğraştığı, bunların geri çekilerek yerine kütlürlü ve milliyetçi öğretmenleri gönderileceği biçiminde Hürriyet, Tercüman gibi gerici yayın organlarında yer alan haberler, kamuoyunda olumlu yada olumsuz yankılar uyandırdı. Gerek Alman, gerekse Almanya'da yayınlanan Türkçe yayın organlarında konunun kıyısına köşesine şöyle bir dokunuldu. Ama konunun özünü oluşturan Müfredat programları ve ders kitapları üzerinde hiç durulmadı. Biz bu konuyu olanaklarımız ölçüsünde irdelemeye çalışşacağız.

Eğitim: "Toplumların belirli bir aşamasındaki ekonomik düzenin gerektirdiği bilgi, beceri ve deneylerin bireylere aktarılmasıdır." diye tanımlanır. İnsanlar, hangi toplumsal düzende yaşarlarsa (feodal, kapitalist, sosyalist) o ekonomik düzenin bilgi, beceri ve deneyleriyle donatılırlar. Sosyalist toplum dışındaki diğer toplum biçimlerinde insana ve insan emeğine gerekli değer verilmez. İnsanlar yeteneklerini doğrultusunda eğitilmezler. Kitleleri de bu yönde eğitir ve yönlendirirler. Türkiye gibi, emperyalizmin yeni sömürgecilik yöntemleriyle sömürdüğü ülkelerde ise, emperyalizmin istek ve gereksinimleri doğrultusundaki eğitimde gözden ırak tutulamaz.

Klasik liseler yanında, Fen Liseleri Deneme Liselerinde okuyan gençlerin en yeteneklileri ODTÜ-HACETTEPE BOĞAZİÇİ ve ATATÜRK ÜNİVERSİTElerinde okutulmakta, sonra da TUBİTAK, FİELT SERVİCE-FORD, ROCKFELLER-SABANCI vakıf ve bursları aracılığıyla emperyalist ülkelerde doktora ve master yapmaları sağlanmaktadır. Bu yolla yoksul ülkelerin yetişmiş elemanları kendi ülkesine ve halkına yabancılaştırılmaktadır. Ancak, özellikle 1960 sonrası egemen sınıflar genel olarak ülkemizdeki özel olarakda bu okullardaki politize olma, devrimcileşme sürecine engel olamamıştır. Bunun üzerine, gerek emperyalist eğitim uzmanlarınca gerekse onları aratmayan Doç.Dr. Selahattin Ertürk, Reha Türkkan gibi faşist ve gerici eğitim uzmanlarının önerileriyle İmam-Hatip Liselerinin açılması ve Müfredat Programlarının değiştirilmesine hız verildi. (Yine bu tür kişilerin önerileriyle Köy Enstitülerinin kapatıldığı, Barış Gönüllülerinin yine aynı tür önerilerle, ABD den getirtilip, bol bol ABD'nin propagandasının yaptırıldığı gözden ırak tutulmamalıdır.) Doğal olarak ta ilk müfredat porgramı değişikliği öğretmen okullarında yapılmıştır. Eğitimde en etkin kişi olarak yer alan öğretmenin, yetiştiği kurumların yozlaştırılmasına ve faşistleştirilmesine hız verilde. Aynı olgu sırayla diğer eğitim kurumlarında da izlendi.

EGEMEN SINIFLARIN EĞİTİM VE KÜLTÜR POLİTİKASI BÜTÜNSELLİK TAŞIYOR MU?

Yönetimde yer alan egemen ittifakın (Emperyalizm, tekelci sermaye, tefeci-bezirgan, toprak ağaları? üst yapı kurumlarını kendi çıkarlarına hizmet edecek biçimde düzenlediğini görüyoruz. Okullarda bir yandan laik eğitim bir yandan da teokratik eğitim yapılmaktadır. (1950 lerden önce eğitimde yer alan ulusal ve laik öğeler, bu tarihten sonra dinsel ve emperyalist kültür öğelerince tasviye edilmiştir.) Ülke gerçeklerinden ve öğrenci ilgisinden kopuk bir sürü konu öğrenciye zorla ezberletilmektedir. Öyle ki, öğrenci, fizik dersinde "Hiç bir şek yoktan var olmaz, var olan da yok edilemez" bilimsel kanunu öğrenirken, Din dersinde bunun yalan olduğunu. Yine dindersinde Adem ile Havva' dan türediğini öğrenen öğrenci, biyoloji dersinde "evrim"kanununu;Coğrafya dersinde ABD'nin nehirlerini, şehirlerini öğrenmeye zorlanmaktadır. Zorlanmaktadır diyoruz çünkü öğrenci bu tür ders işleyen öğretmenlerle alay etmekte, türlü muziplikler yapmakta, yazılılarda kopya çekmektedir. Gerek fizik dersinde, gerekse biyoloji, kimya gibi uygulama ve deneye dayalı derslerde öğrenciye kuru ve yavan bilgiler sunulmakta, öğrenciyse bunu geri kusmaktadır. Bunun yerine ülke gerçeklerini okul dışında öğrenen, öğrendikçe başkaldıran, başkaldırdıkça kurşunlanan, kuşunlandıkça daha da bilinçlenen gençler.

İşte, Türkiye egemen sınıflarının, Türkiye de yaşayan insanlarımıza götürdüğü eğitim ve kültür politikası: Biraz ABD hayranlığı, biraz Karaoğlan'lı, Tarkan'lı Bozkurt destanları, biraz Yunan ve Moskof düşmanlığı, Aromco kökenli dini hikayeler. Ve bunun sonucu ortaya çıkan kişi ise, kendi toplumuna yabancılaşmış, bencil ve bireycidir.

Türkiye'de yaşayan insanlara bu eğitim politikasını götüren egemen sınıflar, Almanya'da yaşayan Türkiyeli işçilere ve onların çocuklarına daha değişik bir model sunamazdı. Nitekim bir kaç ay önce Almanya'ya resmi bir ziyaret yapan Kültür Bakanı bakın ne inciler yumurtluyor: "Almanya'da görev yapan Türk öğretmenler Türk kültürünü bilmiyorlar. Biz işçilerimizin bu kültür boşluğunu doldurmak için, içinde Kuran sureleri ve Türk kültürünü tanıtan metinler bulunan teyp bantları göndereceğiz." Egemen sınıfların gönüllü sözcülüğünü yapan bu uşak ruhlu bakanın kültürden anladığı budur. Almanya'da yaşayan Türkiyeli işçilerin biraz davul tozu, biraz de minare gölgesi karışımı kültür kırıntısına ihtiyacı yoktur. Türkiyede bu yoz kültüre karşı mücadele veren, halkın kendi devrimci kültürünü yaratması uğrunda yüzlerce şehitle direnen biziz. Nasıl Ülkemizin her köşesinde çocuklarımız bizi kendi sınıfımıza karşı eğitemezsiniz diyorsa, nasıl Fatsa'da , ODTÜ'de kendi devrimci kültürümüzü yaratma doğrultusunda çalışıyorsak, öğretmenlerimiz nasıl eğitimin faşistleştirilmesine karşı direniyor, yaşasın devrim için eğitimi mücadelemiz diye haykırıyorsa, o sesin, o mücadelenin içinde biz de varız. Bu böyle biline Bay Bakan.

GERİCİ DERS KİTAPLARINA KARŞI MÜCADELE

Gerici-faşist içerikli ders kitaplarına karşı mücadelede öğrenci velisi işçi arkadaşlara ve özellikle öğretmenlere büyük görevler düşmektedir. "Ben öğretmenim, sınıfa politikayı sokmam. Türkiye'deki faşist katliamlar, terör ve işkenceler beni ilgilendirmez" diyen bir öğretmen yaptığı öğretimin içeriğinden habersizdir. Kendi mesleğine yabancılaştırılmıştır ve ülkesinin sosyo-ekonomik yapısını bilmemektedir. Bu tür bir öğretmen faşizme ve egemen sınıflara bilerek veya bilmeyerek hizmet etmektedir. Çünkü tüm sınıflı toplumlarda yapılan eğitim öğretim politiktir. Örnek mi istiyorsunuz? İşte size okutulan ders kitaplarından seçilmiş birkaç örnek:

1- Arnavutlukta, Bulgaristan'da gerçek demokrasi yoktur.

2- Amerika birleşik devletleri gerçek demokrasi ile yönetilmektedir.

3-Ya biz, Osmanlı imparatorluğunun gerçek mirasçısı olarak, Yunanistan'ın tümüne sahip çıkmak istersek...

4- Türkler orta boylu, çevik, gür saşçlı, seyrek sakallı, bütün milletleri yönetecek kadar yeteneklidir.

5- Bir işçi, bir doktor bir mühendis kadar şerefli değildir.

Yukarıda örnekleri daha da çoğaltmak mümkün. Görülüyor ki sınıfa politika sokmadığını söyleyen öğretmen, Tarih dersinde ırkçılığı, Coğrafya dersinde diğer uluslara ve sosyalizme düşmanlığı, Din dersinde babalarımızın doktor ve mühendislerden daha şerefsiz olduğunu öğretiyor. Ve bizzat politika yapıyor.

Evet, biz devrimciler olarak da okullarda politika istiyoruz. Bizim politikamızı! "Öğrencilere vereceğimiz eğitim politik olacak, yani onları devrimci yapacağız. Sınıflı toplumda politik olmayan bir eğitim yoktur. Ve de olamaz. Çünkü *sınıflı toplumda, toplumsal* yaşamın A'sı, B'si bu sınıfların mücadelesidir, politikasıdır.

... Okul apolitize edilmemeli, devrimcileştirilmeli, çürüyen egemen sınıfın bir aleti olmaktan çıkarılmalı, gelişen sınıfın bir aleti haline getirilmelidir." (Edwin Hoernle, Das proletarische Kind. Sayı 6 , sayfa 15.)

Öyleyse, kendine devrimci-demokrat diyen öğretmene büyük görevler düşmektedir. Şöyle ki:

1- Olanakların oldukça geniş olduğu Almanya' da yardımcı kaynaklardan yararlanılmalı ve öğrencilerin ders kitabına karşı şartlanmışlığı kırılmalıdır.

2- Gerici-faşist ders kitaplarındaki anti-demokratik, ırkçı, şoven, gerici olumsuz örneklerden hareketle, öğrencilere olumlu bilgiler götürülebilir. Bu görüşümüzü şöyle somutlayabiliriz: Sınıftaki öğrencilerimizin büyük çoğunluğu ders kitaplarındaki "Türk" tanımına uymayacak,
- Bir işçinin, bir burjuvadan daha şerefli olduğu görülecek,
- Bize düşman olarak gösterilen Yunanlı ya da diğer uluslardan öğrencilerin bizim kardeşimiz olduğu, gerçek düşmanlarımızın egemen sınıflar olduğunu kavrayacak.

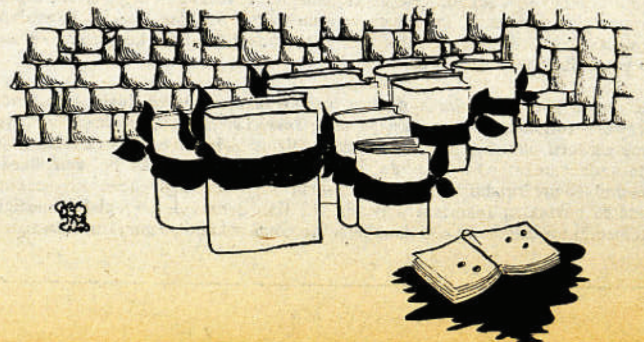
Sonuç olarak çocuklarımız, öğrencilerimiz gerici ders kitaplarındaki bu faşist öze başkaldıracak ve haykıracak:

BİZİ KENDİ SINIFIMIZA KARŞI EĞİTEMEZLER!...

Açıkca görülüyor ki: gerici-faşist ders kitapları öğrencilere işçi sınıfının politikasını götürmemize, halkımıza karşı görevlerimizi yerine getirmemize engel değildir. Yeter ki öğretmenler gerek öğretim bilgisi açısından, gerekse konuların kavranması yönünden kendilerini çok iyi yetiştirsinler. Değişen çağın yepyeni fikirleriyle kendilerini donatıp, yenileyebilsinler.

FAŞİST—GERİCİ DERS KİTAPLARINA HAYIR!

HALKIN DEVRİMCİ KÜLTÜRÜNÜ YARATMAK İÇİN İLERİ YAŞASIN DEVRİM İÇİN EĞİTİM MÜCADELEMİZ!

alman okul yapısı

Alman okul sisteminin Türk okul sistemine hiç benzemediğini biliyormuydunuz?

Daha on yaşındayken, bir çocuğun geleceği hakkında kararlar verilip, hayat yolunun çizildiğini biliyormuydunuz?

Çocuğuna en iyi geleceği hazırlamak, ancak okul sistemini iyi tanımakla ve var olan haklardan yararlanmakla mümkündür. Bu bakımdan, alman okul yapısını kısaca açıklamak istiyoruz.

SORU: Oğlum İbrahim "Grundschule"nin 4. sınıfında. Aile birliği toplantısında, çocukların devam edebileceği çeşitli okullardan bahsedildi. Doğrusu bunun nasıl olduğunu anlayamadım. Fakat şimdiden, bizim de ana, baba olarak çocuğun hangi okula gideceğine karar vermemiz gerekiyor. Yanlış bir karar verirsem, oğlum İbrahim'in Üniversite'de tahsil yapma yolunu kapatabilirmişim. Bu doğru mu?

CEVAP: Alman okul sistemi Türkiye'dekine hiç benzemez. Türkiye'de bir çocuk, önce ilkokula, sonra ortaokula, daha sonra da liseye gider. Bu arada çeşitli meslek, öğretmen, imam hatip ve hemşirelik okullarına da gidebilir. Liseyi bitirenler, giriş sınavını verirse, üniversite tahsili yapabilirler.

LİSE 3 YIL
△
ORTAOKUL 3 YIL
△
İLKOKUL 5 YIL

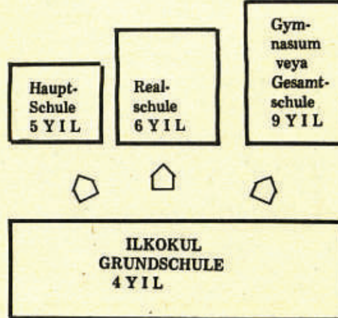
Türkiye

Almanya'da ise, Grundschule'nin dördüncü sınıfına kadar bir problem yoktur. Ondan sonra üç ayrı okul şekli gelir:

1. Hauptschule: (Dördüncü sınıftan sonra 5 sene sürer) Bir meslek öğrenimi için, en azından Hauptschule diploması gereklidir. (Niteliği en düşük diploma)

2. Realschule: (6 sene sürer) Realschule diplomasıyla, bir meslek yüksek okuluna veya Ticaret, Bankacılık, Hemşirelik okullarına gidilebilir.

3. Gymnasium: (9 sene sürer) Ancak "Abitur" denen Gymnasium diplomasıyla üniversite tahsili yapılabilir.

Almanya

Gerçi dört yıllık Grundschule'den sonra, Hauptschule'ye gidilse de, Gymnasium'a geçme imkanı vardır, fakat bu çok zor bir yoldur. Bundan dolayı, dördüncü sınıftan sonra doğru karar verip, çocuğun geleceğini tayin etmek çok önemlidir.

SORU: Dördüncü sınıftan Realschule'ye veya Gymnasium'a geçiş nasıl yapılır?

CEVAP: Burada iki nokta çok önemlidir.

1. Sene boyunca yapılan, "Orientierungsarbeit" denilen yazılılar.

2. Bütün derslerden alınan not ortalamaları.

Eğer öğrenci istenen notu alamazsa, Gymnasium'a veya Realschule'ye gidebilmesi için, öğretmeninden yukarıdaki okulları başarabileceğine dair bir yazı alması gerekir. Eğer öğretmen böyle bir yazıyı vermez de, ana ve baba çocuğunu gene de Realschule'ye veya Gymnasium'a göndermek isterse, çocuğun Gymnasium'a giriş sınavına katılması için bir dilekçe vermek gerekir.

ÖNEMLİDİR: Türkiyeli işçi çocukları da Gymnasium veya Realschule'de okuyabilirler ve okumalıdırlar da. Almanların olduğu gibi bizim çocuklarımızın da iyi bir eğitim görmeye hakkı vardır. Ancak

GEW (öğretmenler Sendikası) Türkiyeli öğretmenlerin geri çağırılmasına karşı çıkıyor.

Almanya'da öğretmenlerin özgürce düşünme olanakları yoktur. "Komünist" oldukları için yüzlerce öğretmen kovuşturmaya uğramış ve meslekten men edilmişlerdir.

Buna karşın buradaki "demokrat" Türkiyeli öğretmenlerin alınıp yerine faşistlerin gönderilmesine karşı tavır alan, "öğretmenler Sendikası'nın (GEW) en azından bu tavrının bilinmesi ve bu demokratik talep doğrultusunda birlikte çalışılabilmesi açısından aşşağıdaki yazıyı yayınlıyoruz.

"GEW elindeki tüm hukuksal ve politik imkanlarla Almanya'daki Türkiyeli öğretmenlerin, Türkiye'ye geri çağrılıp, yerine, Türkiye'de yetiştirilmiş (!) rejime sadık öğretmenlerin gönderilmesine karşı çıkacaktır." Bunu GEW yönetim kurulundan Frank von Auer "Genel Eğitim Politikası" başlıklı yazısında açıkladı.

Frank von Auer, bir çok eyalette Türkçe ders veren öğretmenlerin Alman kanunlarına göre, eyaletler tarafından görevlendirildiklerini ve Türkiye'nin isteğiyle geri alınamayacağını, ancak bazı eyaletlerde de Türkiye tarafından atanmış öğretmenlerin görev yaptığını bildirdi.

Frank von Auer bu eyaletlerinde gelecekte tüm öğretmenlerini kendilerinin tayin etmesi gerektiğini belirtti. Böylece istenildiği zaman geri alınıp, yenisi (!) gönderilemeyecek bir demokrat öğretmen kadrosu oluşacaktır dendi.

Bonn Büyük Elçiliği'nin açıkladığına göre, Almanya'da görevli 2.475 Türkiyeli öğretmenden 1.850'si Alman Kültürbakanlığınca 625'i de Ankara tarafından görevlendirilmiştir. Bu 625 kişilik gurubun 4 ila 6 yıl aralıklarla değiştirildiği belirtilen açıklamada, 1974'de göreve başlayan 80 kişilik gurubun, bir yıldan beri Almanya'da görevlerine hazırlanan diğer bir gurupla değiştirileceği açıklandı.

* Yukarıdaki yazı GEW yayın organı "Erziehung und Wissenschaft" adlı derginin Temmuz 1980 sayısında yayınlanmıştır.

vize ve sığınma üzerine...

1979 yılında sığınma için Almanya'ya gelen Türkiyelilerin sayıs 18.044. 1980'de bu sayının 90 bin civarında olması bekleniyor.

Pahalılığın artık "aklın hayalin almayacağı" boyutlara ulaştığı, ücret artışlarının dondurulduğu, işkencenin, zulmün dayanılmaz hal aldığı, 40 binin üzerinde siyasi tutuklunun bulunduğu, hergün ortalama 10-15 kişinin öldüğü bir ülkeden böyle bir göçün yabansınmaması gerek.

Her ne kadar göçün sebebi yalın ekonomik (!) gibi gösterilmeye çalışılıyorsa da politiktir.

Türkiye'de insanlar 1979 yılında da açtılar. Eğer sığınma için başvuranların sayısı 18bin den 90 bine fırlamışsa sorun sadece ekonomik olarak ele alınamaz.

Alman hükümeti, NATO'lu 'kardeş'ini uçurumun kenarından kurtarmak için bu yıl 740 milyon dolar yardımda bulunmuştur bu 740 milyonun 180 milyonu güvenlik kuvvetlerinin güçlendirilmesi için verilmiştir. Bugün Türkiye'de ki işkence ve zulümde direk payı olan Almanya, bu işkenceden kaçanlar için bir vize duvarı örmüştür. Ekim'den itibaren Türkiye'den buraya gelmek isteyenlerin, Türkiye deki Alman konsolosluğundan vize almaları gerekmektedir. Bu sığınma isteyenlerin sığınmayı Türkiye'den istemesi anlamına gelmektedir.

Sığınmak isteyen kişi önce Türk makamlarından pasaport alacak sonra, Alman konsolosluğunda vize alacak. Bu pratikte politik sığınma hakkının ortadan kaldırılması demektir.

Buradaki yakınlarını görmek, ziyaret etmek isteyenler dahi büyük zorluklarla karşılaşacaklardır.

Renkli Türkiye ve Alman burjuva basının ha[...] kımıza saldırıları, meseleyi çarpıtmaları, yaba[ncı] düşmanlığını körüklemeleri alman ve Türkiye[...] li demokrat kamuoyu tarafından göğüslenmel[i]dir.

Gerek sığınma için başvuranlar, gerek alına[n] önlemler sonucu sığınmaya bile başvuramaya[n] turist işçiler önümüzdeki günlerde kamuoyun[u] ilgilendiren sorunlar olmaya devam edecekti[r].

Kitlesel eylemlerde de bu sorunu kamuoyun[a] duyurmak gerekmektedir. Bu uğurda Frans[ız] kartsız işçilerin mücadelesi yolumuza ışık tu[t]malıdır.

yeni doğum yapan anaların dikkatine:

Familiengeld nedir?

Doğum yapan bütün kadınlar, yeni çıkan bir yasaya göre, BADEN—WÜRTTEMBERG Eyalet Hükümetinden para yardımı alacaklar.

Bu yardımı kim alabilir?

Aşağıdaki şartları yerine getiren bütün Alman ve yabancı analar bu parayı alabilir:

1. Son altı ay içinde doğum yapmış olmak gerekiyor.

2. En az bir yıldan beri BADEN—WÜRTTEMBERG'te oturmak gerekiyor.

3. Yalnız yaşayan anaların, net gelirinin DM 1.800,–;

Kocanın net gelirinin DM 2.500,–;
Ailenin diğer üyelerinin net gelirinin 400 DM'ı geçmemesi gerekiyor.

4. Ailesiyle burada olan ananın doğumdan önce çalışmamış olması, yani ev kadını olması gerekiyor.

Kaç para yardım alabilirsiniz?

Yeni doğan her çocuk için bir defaya mahsus olmak üzere 2.000 DM alabilirsiniz.

Bu parayı nereden alabilirsiniz?

Bulunduğunuz yerdeki "Sozialamt'a müracaat etmek gerekiyor.

Bu parayı nasıl alabilirsiniz?

"Sozialamt"a müracaat ederken aşşağı[daki] belgeleri bu dilekçeye eklemeniz gerek[iyor].

1. "Geburtsurkunde" denilen doğum bel[gesi]

2. Ailenin gelir durumunu belirten bir b[elge] (İşverenden Lohnzettel veya Lohnsteue[r]scheid alınacak)

3. Analık yardımı alınmadığına dair bir be[lge]

hollanda

ollanda bölgesinde çalışan arkadaşlar, önü- üzdeki dönem çalışmalarını yeni bir anlayışla ayata geçirmeye başladılar. Bu konuda bize ki hatalarının genel bir dökümünü yolladılar. iğer yörelerde yararlı olacağı inancıyla, ek- iklikleri anlatan bi değerlendirmenin bazı kı- mlarını yayınlamayı yararlı görüyoruz.

ollanda da Devrimci İşçi faaliyeti uzun bir eçmişe sahip değildir. Ama şu genel değerlen- irme yapılabilir.
eçmiş döneme bakıldığında iki temel eksiklik lduğu görülmektedir.
— İdeolojik eksiklik
— Örgütsel eksiklik
u iki eksiklik işin başından beri süregelmiştir. zellikle örgütsel eksiklik olduğu için, ne ideo- ojik eksikliğin giderilmesi yolunda en küçük ir adım atılmış, ne de sağlam bir örgütsel ça- şma yapılabilmiştir. Yığınlarla bağlar kurul- amış, sadece gençlik içerisinde varolan ufak efek, kendiliğinden gelme örgütlenme sağlıklı emele oturmadığı için, bu arkadaşlarla gerekli evrimci temeli alamamışlardır. Yapılan küçük ler ise kişisel, çoğu zaman bilinçsiz gayretler e yapılmış, bu işi yapanlarda da genellikle bir mutsuzluk doğmuş, ve çalışma istekleri büyük lçüde kırılmıştır.
rneğin: Gazeteler düzenli şekilde dağıtılmamış denekler zamanında gerekli yerlere ulaştırıla- amış. Dernek gerektiğigibi faaliyete sokula- amış, ideolojik eğitim ve kitle seminerleri bu- üne kadar hiç yapılamamıştır. Hollandalı Anti- aşist güçlerle, geniş olanaklar olmasına rağ- en, düzenli ilşkiler sağlanamamıştır.

ugüne kadar yapılan işlerin raporu:
rgütlenme; En eski örgütlenme Nijmegende aşlamış, daha sonra başta Arnem olmak üzere irkaç şehirde teker teker ilişkiler doğmuştur. ijmegende bir dernek oluşturulabilmiştir ve 0 un üzerinde üye kaydı olmuştur. Bu dernek eni müracatlar sonucu, belediye tarafından üc- etsiz olarak temin edilmiştir. Birkaç ay önce- nde yapılan Ulaş Bardakçı ile ilgili bildiriler pullamalar geniş şekilde yapılmıştır. Ayrıca ızıldereyi anma gecesi, çeşitli maddi ve teknik orunlara rağmen geniş bir kitle katılımıyla apılmıştır. LAKAF'a (Hollanda genelinde yerli yabancı anti-faşistlerin örgütü) girilerek halen evam eden çalışmalar yapıldı. Ayrıca saymaya erek görmediğimiz bazı ufak tefek faaliyetleri- iz de olmuştur.
ukarda sayılan işler genellikle birkaç arkada- n kişisel gayreti ile yapılmış, ancak birinci bö- imde sözünü ettiğimiz eksikliklerden dolayı u işlerden gerekli randıman alınamamış ve iş- r pragmatik bir düzenlilik içerisinde, istikrarlı birbirini tamamlayan, dolayısıyla bir hedefe önelik olan çalışma düzenliliği sağlanamamış- r.
ulunduğumuz şehre yakın olan ve faşist saldı- ların yoğun olduğu Oos şehrindeki demokrat- arla ilişki kurulmuş ve yaklaşık (60-70) kişinin atıldığı bir kahvede sohbet toplantısı yapılmış- r. Bu bölgelerde belli unsurlarla sürekli ilişkiye eçilmiş, ve bir komite kurmak için çalışmalara aşlanmıştır.
iğer bölgeler: Rotterdam, Zwolle,Lerwerdaim, eventer. Bu şehirlerde gazete satışı ile görevle- şimdilik sınırlanmış birer ikişer arkadaş var- ır. Bunlar içerisinde Rotterdam yaklaşık 0 000 Türkiyelinin yaşadığı bir kenttir. Yine msterdam ve Den Haag gibi Türkiyelilerin çok lduğu şehirlerle henüz hiçbir ilişkimiz yoktur. u kentlerde örgütlenme yapılmadan Hollanda a dişe değer bir örgütlenme yapıldığı söylene- ez. Nijmegende sadece 1500 civarında Türki- elinin bulunduğunu söylersek sanırız yeterince ilgi vermiş oluruz.

nümüzdeki dönemde merkezi olarak alınan ararlar doğrultusunda, sistemli ve örgütlü bir alışmayı hayata geçirmeye çalışacağız. Ve unu başaracağımıza inanıyoruz. Bu eksiklikle- mizin diğer yörelerdeki arkadaşlar açısından, şılması gereken engeller olarak değerlendirile- eğine inanıyoruz.

münih

NEONAZİLERİN TOPLANTISI PROTESTO EDİLDİ

"Auslander Stopp"("Yabancılara Son") sloganlarıyla, yabancı işçilerin evlerine,yurtlarına bombalar koyan, kundaklayan, insan kılığına girmiş Hitler kalıntısı bir avuç deri ceketli vahşi alman faşisti, 31 Ağustos günü Münih'in Marienplatz meydanında miting yapmaya teşebbüs ettiler. Dachau'nun, Ausschwitz'in fırınlarında milyonlarca masum insanı yakan, insanlığın yüz karası Nazi cellatlarının gamalı hacı vardı kollarında. Faşist demogog, polislerin güvenlik kordonu arasında kürsüye çıktığında sayıları 3000 in üzerindeki yabancı ve alman antifaşistlerinin ıslıkları ve yumurta yağmurları altında, kafasına şemsiye tutarak kendisinin bile doğru dürüst anlayamadığı bir iki ezberlediği şeyleri söylemeye çalıştı. Antifaşistlerin kararlı mücadelesi devam ettiği için kürsüyü terketmek zorunda kaldı. Bir süre sonra "kuzu postuna bürünmüş kurt" misali sırtındaki işçi tulumuyla tekrar göründü ama bu rolüde başaramadı. Sonuçta Faşistlerin toplantısı acizliklerinin sergilendiği bir tiyatro sahnesi haline dönüştü. Çakal sürüleri gibi, kanlı gözleri ile, ara sokaklara korkuyla dalıp, kayboldular.

Meydan, antifaşistlerin bir tartışma alanı haline dönüştü. Eyleme katılan Türkiyeli Devrimci İşçiler ve Öğrenciler disiplini bozmadan düzenli bir şekilde meydandan ayrıldılar. Olayda görülmeye değer ilginç bir yanda; şu bizim kafatascı milliyetci ülkücülerimiz, memleketlilerimize barbar diyen, vahşi diyen alman faşistlerinin kollarında gezen , gecelerinde gönüllü olarak kolluk takıp görev yapan ülkücülerimizdi. Onlarda korkudan büyüyen gözleriyle, kuyruklarını kısıp alman hemcinsleriyle birlikte arkalarına bile bakmadan defoldular.

NPD (Alman Milliyetçi Partisi) yaklaşan parlamento seçimleri adı altında Münih belediyesinden kiraladığı reklam tahtalarına şehir içinde, herkesin gözü önünde "Yabancılara Son" "Almanya Almanlarındır" yazılı afişlerini asarken insanlık ve ulusu adına yüzü kızaran almanlara raslamakta güçlük çektik. 30 yıl evvel milyonlarca insanı katlettikleri bu toprakların üzerinde Faşistler "Kanuni güvence" altında bugün aynı ideolojiyi serbestçe yayabilmektedirler. Sebebini soranlara ise Kahramanmaraş, Çorum Tariş, Fatsa anlatıldı ve dendiki "Bataklık kurutulmadıkça, sivrisinekler, solucanlar ve yılanlar varolucaklardır."

Münih Ülkü Ocakları Başkanının öğretmenlik yapması Alman ve Türkiyeli Öğrenciler tarafından protesto edildi.

Münih Ülkü Ocağı başkanı M.Pilavcı yaklaşık 2 seneye yakın bir süredir Münih yakınındaki Neufahrn kasabasında öğretmenlik yapmakta. Bavyara gibi demokrat,ilerici öğretmenlerin en küçük bir nedenden bile disiplin ve meslekten uzaklaştırma gibi cezalara çarptırıldıkları bir eyalette,Pilavcı'nın öğretmenlik yapabilmesi de şaşılası bir olay.Bunu protesto etmek amacıyla Alman ve Türkiyeli öğreciler bir araya gelerek Neufahrn'a gittik.Amacımız Pilavcı'nın öğretmenlik yapmasını kınayan bildirilerimizi dağıtmak ve Türkiye'deki "direnen halkımıza" karşı yürütülen baskı ve işkence kampanyasını açacağımız informasyon masasıyla sergilemekti. Fakat CSU'lu belediye başkanı masa açmamamız için akla hayale gelmedik bahaneler ve "maruzatlar" öne sürerek sergi açmamıza engel oldu. Dağıttığımız 1000 den fazla bildiri Neufahrn'lıların çok ilgisini çekti.Bir çok alman yurttaşı bize sorular sordu ve Pilavcı'nın öğretmenliğine son verilmesi için ellerinden geleni yapacaklarına söz verdiler.Aynı gün kendileriyle konuştuğumuz öğrenciler ise bize M.Pilavcının derslerde kendilerini dövdüğünü, faşist marşlar ezberlettiğini, her sabah Milli marşı söylettiğini anlatıyorlardı.
Dağıttığımız bildirinin altına sorumlu olarak isim ve adresini veren alman arkadaşımızı ise o gece sabaha kadar faşistlerce telefonla aranarak küfür ve tehdit yağmuruna tutuldu. Ama faşist Pilavcı'ya karşı yürüttüğümü mücadelemiz dahada güçlenerek sürdü.Demokratik kuruluşlara(GEW v.b.) başvurularak desteklenmemiz istendi.SPD'li eyalet meclisi milletvekli Schmolcke'ye de gidilerek bildirimiz verildi. Bildiriyi büyük bir dikkatle okuduktan sonra faşist öğretmen Pilavcı sorununu eyalet meclisine götüreceğine söz verdi ve tehditler konusunda kişi isimlerinin bir daha bildirinin altına yazılmamasını ve sorumlu olarak SPD'nin adının yazılabileceğini söyledi..Yaptığımız eylemimizle,Faşist Türk Fedarasyonunun yasaklanmasının yanısıra Türkiye Halklarına yarardan öte baskı ve zulüm getiren para yardımınıda kınadık ve geri çekilerek yerlerine gericilerin yollanacağı 3000 öğretmenin görevlerinde kalmalarını talep ettik.
Taleplerimiz doğrultusunda biz Türkiyeli ve Alman antifaşist öğrenciler mücadelemizi sürdüreceğiz..

ulm

Yıllardan beri devrimci örgütlenmenin zayıflığından yararlanıp, bölgeyi denetimine alan faşistler, doğru devrimci çalışmanın hayata geçirilmeye ve geniş kapsamlı bir anti-faşist birliğin sağlanmaya çalışılmasından beri Ulm'da var olabilme savaşı veriyorlar. Şaşkınlıklarını sinsice saldırılara çeviren faşistler, son olarak Sigmarin'de 9.8.80 tarihinde Devrimci Yol sempatizanı bir arkadaşı 12 yerinden bıçaklıyarak ağır yaraladılar. Arkadaşımız çevreden yetişen demokratlar tarafından hastahaneye kaldırılıp ameliyat ettirildi. Saldırıyı yapan faşist yakalanarak göz altına alındı.
Olaydan sonra saldırıyı kınayan ve faşistlerin derneklerinin kapatılması için acilen imza kampanyasına halkı katılmaya çağıran bildiriler dağıtıldı. Tüm anti-faşistlere birlik çağırısı yinelendi. Gurup çıkarlarını herşeyin üstünde tutan bazı siyasetler "biz sizin bekçiliğinizi yapamayız" yollu devrimcilere yakışmayan cevaplarla birliğe yanaşmadılar.
Ancak faşizme karşı mücadelenin herhangi bir siyasi gurubun tek başına kendi meselesi olmadığının bilincinde olan, Ulm ve çevresindeki Devrimci İşçiler buna rağmen anti-faşist birliğin kurulması yolundaki çalışmalarımızı sürdüreceğimizi bildiririz.

braunschweig

Braunschweig ve çevresindeki ilerici-yurtseverleri uzun zamandan beri tehdit eden faşist baskı ve saldırılar, özellikle MHP'nin ideolojik beyni faşist Gün Sazak'ın öldürülmesiyle bir kat daha yoğunlaşarak arttı. Braunschweig'taki 7 Harziran yürüyüşü ile çılgına dönen faşistler, bu son öldürülme olayı ile birlikte kahveleri ve lokalleri dolaşıp, terör estirerek bir vatandaşı yaraladılar.

Azgınlaşan faşist saldırılar Wolfenbüttel de bir sosyal demokratın dövülmesi olayıyla bir üst düzeye sıçradı.

Ve 21.6.80 günü faşistler Braunschweig'ta bildiri dağıtan devrimcilere saldırarak, bildirilerini yırtmaya yeltendiler. Fakat saldırıları boşa çıkarıldı. Devrimcilerden hakettikleri dersi alan faşistler, yaralılarını bile toplayamadan soluğu inlerinde aldılar.

Her azgın saldırılarında devrimcileri karşılarında bulan, bu kez uzun bir müddet unutamayacakları bir ders daha alan faşistler, devrimcilere yapamadıklarını alman polisine yaptırmaya çalıştılar.

28.6.80 günü alman polisi tarafından gazete satışından dönen devrimcilerin derneğine azgın bir saldırı düzenlendi. Alman polisi kendi burjuva kurallarını bile hiçe sayan bir kudurganlıkla dernek lokalini aradı. Önemli birşey bulamayınca daha saldırganlaşarak, önüne geleni götürmeye kalktı.

Fakat anti-faşistlerin birliği karşısında devrimciler kısa bir müddet sonra serbest bırakıldı.

Ne faşistlerin saldırısı, ne alman polisinin baskısı biz anti-faşistlerin haklı mücadelesini durduramayacaktır.

BRAUNSCHWEIG'DA ANTI—FAŞİST KOMİTE KURULDU

Faşist bozitlere karşı mücadelenin militan bir temel üzerinde yükseldiği şehirlerden biri olan Braunschweig'ta devrimciler, en büyük eksikliklerinden biri olan Alman demokrat, anti-faşistleri ile birlikte çalışma, anti-faşist komiteler kurulması görevini sonunda hayata geçirdiler. Çeşitli alman guruplarının temsilcilerinin katıldığı, ayrıca organize olmamış tek tek anti-faşist kişilerin de yer aldığı 28.8.1980 günü yapılan komite toplantısı sonunda:

— Faşist bozitlerin maskelerinin birlikte düşürülüp, teşhir edilmesi,
— Devrimcilere propoganda faaliyetlerinde yardımcı olunması
— Ortak geceler, ortak eylemler yapılmasına karar verdiler.

Ve 27.9.1980 günü ortaklaşa düzenlenmesine çalışılan halk gecesi bu olumlu çabaya yönelik ilk adım olacaktır.
YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA

Braunschweig Türkiyeli İşçiler Derneği

alzey

i senedir dağınık bir şekilde süren devrimci alışmalarımızı Dernek binası bulunduktan onra, olumlu yönde gelişmeye başladı.

zellikle, Alzey'de bulunan ve gelişmeye alışan Faşistleri engelleme çabalarımız başa- yla yürütüldü.

amazan ayında halkın dini duygularını sö- ürerek, topladıkları paralarla ve kandırdık- rı bir kaç kişiyle dernek kurmaya kaltık- rında, Alzey'de yaşayan Anti-Faşistler ve evrimciler olarak buna tahammülümüz ol- adığı, Faşistlerin anladığı lisanla anlatıldı. aşistlerin gece yazılama yapacaklarını duyunca ğer Anti-Faşist gurup ve kişilerinde yar- mlarıyla, sabaha kadar şehrin her yanında öbet tutarak engelledik.

30 Ağustos tarihinde Alman ve yabancıların düzenledikleri Uluslararası Kale festivaline "Alzey ve çevresi Türkiyeli işçiler" derneği olarak katıldık. Saz çalarak halk türküleri söyleyerek ve folklor gösterileri yaparak katıldığımız festivalde Alman ve yabancıların ilgisini çektik, ayrıca Türkiye yemekleri ve benzeri şeyler sattık. Gelirini, Türkiyedeki devrimci harekete devrettik.

Festivalden sonra Alzey'deki Türkiyeliler ve Almanlarla ilişkilerimiz arttı. Örneğin Almanlarla beraber şehrin merkezinde Türkiyedeki Cuntayı ve işkenceleri anlatan sergiler açmayı kararlaştırdık.

DEVRİMCİ SELAMLAR

DEVRİMCİ İŞÇİ
V.i.S.d.P: HTİİB Yönetim Kurulu
Yazışma Adresi: HTİİB, KAJEN 22, 2000 HAMBURG 11

Bağışlar İçin Konto Numarası:
Hamburger Sparkasse - L.Ulusal
Bankleitzahl: 200 505 50
Kontonummer: 1152/760 169

aachen

19.8.1980 salı gecesi Katip Saltan Arkadaş MHP'li faşistler tarafından hunharca katledildi. Türkiye'de binlerce devrimciyi katleden bu halk düşmanı katiller, yurt dışında da saldırılarını sistemli bir şekilde yürütmektedirler. Biz Aachen ve çevresi DEVRİMCİ YOL sempatizanları olarak, yapılan bu saldırının tüm anti-faşistlere yapıldığını göz önünde tutarak, faşist terör ve katliama karşı tüm antifaşistlerin tavır alması için güç birliğine gittik. ATİF-ATÖF tarafından harzırlanan merkezi yürüyüşe, DEVRİMCİ YOL sempatizanları olarak bölgemiz çapındaki gücümüzle katıldık. Bunun yanısıra HK, DHB ve KAWA'da bu eyleme katılmışlardır.

Oportunistlerin eylemde birlik ajitasyon ve propaganda serbestlik saçmalığı ile, bu yürüyüş gerçek amacından saptırılarak guruplar arası çıkarlara dönüştürülmüştür. Eylemde birlik getirip, ajitasyon ve propagandada birlik getiremeyen bu anlayış dolayısıyla, yürüyüş Katip Saltan arkadaşın katlini protesto etmek amacından saptırılmıştır. Bu da onların kendi siyasi gurupsal çıkarlarını ortaya koymuştur. Biz olayın başından beri bu tutuma karşı olduğumuzdan, bu tür yanlış ve sakat görüşlerin kitleleri devrimci hareketten soğutacağını göz önüne aldığımızdan yürüyüş ve miting alanında kitlelere örnek bir gurup oluşturduk.

Partizanlar değişik isimler altında (Partizan, Atif, Atöf) aynı içerikli konuşmalar yaparak, diğer siyasetlerin konuşma sürelerini doldurmuşlardır. Bu olay üzerine Partizan ile DHB arasında mikrofon kavgası çıkmıştır. Miting alanında DEVRİMCİ YOL flaması, cenaze arabasının yanından devrimci ahlaka yakışmayan söz ve küfürlerler (kitle kuyrukçuluğu, sahtekarlık, üçkağıtçılık) uzaklaştırılmaya çalışılmıştır. Ayrıca miting alanında and içme zamanı geldiğinde, faşizm anlayışlarının farklı olması dolayısıyle ortak and içilmemiştir.

Yürüyüş öncesi bildiri dağıtan arkadaşlardan Partizanlı bir arkadaşa bir faşist tekme-tokat saldırıda bulunmuştur. Bu saldırıyı cezalandıran arkadaşlarımızın tavrı, Partizanlılar tarafından, provokasyona gelineceği gibi bir sakat anlayışla olumlu bulunmamıştır. Oysa antifaşist tavrın böyle olmaması ve doğru tavrın somut koşullara göre alınması gerektiği düşüncesiyle, DEVRİMCİ YOL sempatizanları olarak bu olayda da doğru olan tavrımızı ortaya koyduk.

batı berlin

ÖĞRETMENLERİMİZİ GERİ İSTİYORUZ.

Bizler Türkiyeli işcilerin, çocukları olarak, altı ayı geçen bir süredir. "1 Berlin 44 Donau Strasse 120" deki Volkshochschule de eğitim görmekteyiz. Bir bölümümüz "MSBE"ye, bir bölümümüzde "Studien Kolleg"e devam ediyoruz.

Bu güne kadar bir sürü sorunla karşılaştık. Aşağıda sıraladığımız taleplerin çözümü için Okul yönetim kuruluna baş vurduk. Tartışmalarımız da Okul Yönetim Kurulu karşı çıkmamakla birlikte kesin bir cevap vermekten kaçındı. Taleplerimizi, birçok sefer yenilediğimiz halde oyalma ve uyutma taktiği güdülmekte devam ediliyor.

TALEPLERİMİZ

1)
Bu okulda okuyan öğrencilere, öğrenci kimliği verilmesi

2)
Öğrençilerin tatilde çalışabilmeleri için gerekli çalışma izininin verilmesi.

3) "Studien Kolleg" bölümünün senato tarafından tanınması

4)
"MSBE"ye devam eden öğrenciler için açılmiş olan meslek kurslarının sağılıkdı ve yeterli hale getirilmesi.

5)
Okul saatleri içinde, yiyecek ve içecek gereksinimlerinin karşılanması, için okulda bir kantinin açılması

6)
Okulun temizlik sorununun gerektiği şekilde çözümlenmesi.

Bizler şimdiye kadar sorunlarımızı tartışarak çözmeyi denedik. Ancak masa başı toplantılarından, bir netice alamadık.

Tüm bunlara ilaveten son olarakta 9 öğretmenimiz işten atıldı. Okul yönetimine, Öğretmenlerimizin işine neden son verildiğini sorduğumuzda, bize son derece yetersiz gerekçeler saydılar.

Öğretmenlerimizin tekrar işe alınması için yaptığımız, başvurulardanda olumlu bir netice alamadık.

Bizim bu haklı demokratik taleplerimizden vazgeçmeye niyetimiz yok en son, okul yönetiminin bu olumsuz tavrını protesto etmek için tüm VOLKSHOCHSCHULE öğrencileri 18/8/1980 tarihinde derslere girmedik.

Öğretmenlerimiz tekrar işe alınıncaya ve taleplerimiz yerine getirilinceye kadar direnişlerimizi sürdürmeye kararlıyız.

26 Temmuz da 800 kişinin katılımıyla gerçekleştirilen "Çorum'daki Faşist katliamları protesto " yürüyüşü için "Türkiye yurtseverler Birliği" Batı Berlin'deki tüm Demokratik kuruluşları eylem birliğine çağırdı.

Toplantıda FIDEF ve ATIF bilinen bozguncu tavırlarını bir kere daha sergilediler.

FIDEF gurubu, devrimci görevlerin yerine getirilmesinde ve eylem birliğinde aldığı temel Marksist (!) ölçüyü, "Maocu bozkurtların olduğu bir eyleme katılmayaçakları" ilkesini yenileyerek salonu terk etti.

ATİF gurubu ise zaman, zaman başka saçmalıklar ilavesiyle renklendirdikleri ama her zaman aynı saçma özü taşıyan derin Marksist Tezini (!) "Eylemde birlik, ajitasyon ve propaganda'da serbestlik" ilkesini tekrarladı. Ve yine eylem kömitesi karalarına rağmen devrimci anlayışları (!) gereği, yürüyüşün sonuna takılıp, ezberlediklerini okuyarak, Don Kişotlukta kararlı olduklarını ilan ettiler.

ATIF'li arkadaşlar bu tavırlarını, (Kendilerine en keskin devrimciliğin ölçüsü) Kömite tartışmalarında ve yürüyüş sırasında sürdürdüler. Ardındada gazeteleri "MÜCADELE" de yürüyüş garip bir yorumuyla birlikte, yine garip bir karikatür yayınlayarak, Marksizmi bu denli derin ezberlemelerinin ve sınıf mücadelesinin çok yönlülüğü karşısında şaşkına dönen düz mantıklarının zavallı ürünlerini sergilediler.

Biz, bu tabanda tartışma sürdürmeyi gereksiz zaman kaybı olarak değerlendirdiğimizden arkadaşlar, Marksizmi ezberlemek yerine özümlemelerini tasviye etmekle yetineceğiz.

Berlin'den Devrimci Yol Taraftarları

ruhr bölgesi

Almanya'daki Devrimci Hareketin Devrimci İşçi etrafında merkezileşmeye başlaması ile her bölgede olduğu gibi RUHR bölgesinden de bir birlerinden habersiz arkadaşlar Devrimci İşçi ile yazışıp Devrimci İşçi adına çalışma yapıyorlardı. Ancak bu çalışmalarda iradi müdahalenin henüz sağlanamamış olması örgütlü çalışmanın hayata geçirilememesine neden oluyordu. Örgütlenme, çalışma tarzı ve Almanya'daki görevlerimiz konusunda belirli bir netlik olmadığından; herkesin her işe koşturduğu, devrimci çalışmanın ise bildiri dağıtmak, dergi satmak şeklinde anlaşılan, teorik tartışmalarda ise en çok Devrimci Yol'cu olma yarışının yapıldığı ya da sadece Devrimci Yol'cu olmakla yetinildiği bir karışıklık hakimdi.
Bir süre önce gene Devrimci İşçi aracılığı ile birimlerde çalışan arkadaşlar bir araya gelip kendi aralarında bölgede yapılması gereken işleri görüşüp bir görev bölümü yaptılar. Buna göre bazı arkadaşlar bölgedeki her birime gidip Devrimci İşçi ile var olan ilişkileri önce bölgesel bir komite ile merkezileştirmek yolunda bir çalışma başlattılar. Komite toplantıları Devrimci İşçi adına çalışan her birimden 2-3 arkadaşın katıldığı bir tartışma ortamı şeklinde geçiyordu. İlk toplantıda ulaşılabilen her yere gidilmeli, bölgede en geniş bir ilişkiler ağı kurulmalı kararı alındı. Bunun dışında bölgede merkezi seminerler, birimlerde ise belirli arkadaşların katıldığı eğitim çalışmaları yapılmalı dendi. Ancak bu türden bir çalışmayı hayata geçirecek kadar arkadaşın olmayışı, bu çalışmayı sürdüren arkadaşların da kitle ilişkileri ve kadro ilişkileri arasındaki farkı ve önemi görememeleri arkadaşları her birime gitmeyi görev edinen memur turistlere döndürdü. Ancak buradan hiçbir iş yapılmadığı sonucu çıkartılmamalı. Bizim anlattığımız tam bir örgütlü çalışmanın dağil de bu nedenlerden dolayı örgütlenmenin kısmen yapıldığı, kitle eğitim ve ilişkilerinin ön plana çıkmasıdır. Buna bizim eksikliklerimiz ve hatalarımız eklenmelidir.
Bize göre her yere ulaşılmalı idi. Ancak belirli bir süre sonra çalışma alanı olarak önceleri iki yada üç yer seçilmeliydi. Gücümüzü ve neler yapabileceğimizi ölçmeden hareket ettiğimiz için doğru bir kararı bile yanlışa çevirdik. Öyle ki işler 7 güne sığmaz oldu. Hayatın günlerini bile hesaplamayı unutmuştuk. Son olarak Devrimci hareketlerin labratuarı Devrimci pratiktir diyoruz. Ve bugüne kadarki pratiğimizin bize öğrettiklerini şöyle sıralıyoruz.

— Hangi amaçla nasıl bir çalışma yapacağımızı başlayacağımız işten önce tartışmalıyız.

— Tüm çalışmalarımızda her defa daha fazla insanın çalışmaya katılmasını sağlamalıyız. Çalışmalarımızı elbette en geniş bir çevreye yaymaya çalışmalıyız ancak kesinlikle belirli bir kontrol sağlandıktan sonra. Bu da ancak çalışmaya girdiğimiz arkadaşları iyi tanımakla, kurduğumuz ilişkileri daha sağlıklı - YOLDAŞÇA ilişkiler şekline dönüştürmekle olacaktır.
— Bölgede gerçekleştirdiğimiz tüm eylemleri haber olarak Devrimci İşçi'ye ulaştırmalıyız. Böylece Devrimci İşçinin gelişmesine katkıda bulunmalıyız.
— Eleştiri-Özeleştiri mekanizması işletilmeli tüm gevşeklik ve laçkalıkların üzerine gitmeliyiz.

Devrimci Selamlar
—Ruhr Bölgesi Çalışma Gurubu —

aschaffenburg

Hergün, onlarca devrimcinin, demokratın katledildiği Türkiye'den ekonomik bunalımların ağır yükünü taşıyıp, işşiz ve aç kalmak korkusuyla yaşam mücadelesi veren, ellerinde son kalan şeyleri de satıp, Almanya'ya iltica eden Türkiyelilere, kaldıkları iltica kamplarında faşistler saldırılar düzenlemektedirler.
Bunun bir örneği Aschaffenburg'daki iltica kampında yaşanan şu ilginç olaydır. Bir yandan çeşitli baskıların uygulandığı, sosyal yardımların sudan sebeplerle yapılmadığı kampta, diğer yandan demokratların üzerine katletmek amacı ile silahlı faşistler gönderilmektedir. Yaşanan son olayda içeriye girip, rasgele kişilerin isimlerini soran üç faşist şüphe uyandırdı. Bir kaç kişi kontrol için dışarıya çıktığında ise daha önce Sirndorf kampından tanınan Türkiye'de 4-5 devrimciyi katleden azılı faşistin arabasıyla karşılaştılar. Faşist silahını çekerek "üstüme gelmeyin vururum" deyince silahsız olan demokratların faşisti yakalamaları mümkün olmadı. Ancak içerideki Faşistler kamptakiler tarafından yakalandı ve elleri bağlandı ve üzerleri arandığında ise bıçak, MHP'nin bildirileri ve broşürleri, üzerinde demokrat kişilerin isimleri bulunan listeler ele geçirildi. Faşistlerin katletmek amacıyla geldikleri belli olduğu halde polise teslim edildiler. Polis ise kamptaki demokratların dil bilmemesinden istifade ederek, faşistleri tutuklayacağı yerde, demokratları karokala çekerek fişlemiştir. Faşistler de bir yandan çevrede kendilerinin kampa kaçırılarak götürüldükleri yalanlarını yaymaktadırlar.
Şimdi Aschaffenburg iltica kampındaki tüm demokratlar olayı protesto ediyor, ilticacıların üzerinde oynanan tüm oyunlara, baskılara son verilmesi, polis ve faşistlerin birlikte yürüttüğü yalan ve demogojilerin açığa çıkartılması için tüm anti-faşistleri dayanışmaya çağırıyor.

hamburg

Tüm önyargıların, teorik önermelerin, devrim ve karşıdevrim güçlerinin durumunun en açık, en gerçek ölçülüp,biçilebildiği ortam soayal pratik diyorsak, Hamburgdaki Strauss'u protesto yürüyüşü ve gösterileri üzerinde durup düşünmeye değer.
25.8.80 Pazartesi günü seçim propagandası yapmak üzere Hamburg'a gelen CSU genel başkanı ve başbakan adayı Strauss Hamburg'lu devrimci demokrat ve antı-faşistler tarafından protesto edildi.
Pazartesi 17,30da Strauss'a karşı olan 30 000 i aşkın kişi konuşma yapılacak yerin çevresini doldurdu.
Strauss'u korumak için ise 3 550 polis görevlendirilmişti. Polis şefinin ifadesine göre 5 000 kadar kişinin protesto edeceği hesaplandığından bu kadar az polis görevlendirilmiş.(!)
Polisin çemberini yarmaya kararlı kitleleri durdurmakta polisin eksikliğini "DKP"li ve "TKP" li revizyonistler giderdiler. Toplantı meydanından yangından kaçar gibi kaçarak, polisin gösterdiği yollardan uslu, uslu yürüyerek, tarihsel görevlerini bir kere daha yerine getirdiler. Geriye kalan büyük kalabalık daha küçük gruplara ayrılarak konuşma meydanına yaklaşmaya çalıştığında, polisin direk saldırısı ile karşılaştı. Polis köpeklerinden, gaz bombalarına, su fışkırtmaktan, tren istasyonlarının kapatılmasına ve direk gösteri yapan kitleye saldırmaya kadar her türlü vahşet örneği sergilendi.
Polisle devrimciler arasındaki çatışma gece sokak çatışmaları şeklinde geç saatlere kadar devam etmiş, öyle ki: tüm Hamburg caddeleri anti-Strauss göterisine dönüştürülmüştür.
Polisin vahşeti Sternschanze S-Bahn istasyonunda doruğuna ulaştı. Gaz bombası atarak ortalığı göz gözü görmez hale getirdikten sonra, istasyonun merdivenlerinden yukarıya doğru koşanların peşine köpekleriyle birlikte saldırdı. 1[illegible] yaşındaki anti-faşist OLAF RİTZMANN polisin önünden kaçarken hareket halindeki trenin altında kaldı. Olaf Ritzmann kaldırıldığı hastahanede komadan kurtarılamayarak öldü.
Şimdi polis 89 görgü şahidine rağmen olayın olduğu sırada Sternschanze S-Bahnında gaz bombası kullanılmadığı gibi, hiçbir polisinde orada olmadığını(!) iddia etmektedir.
Türkiyelilerin geniş ölçüde katıldığı gösteride alman halkının ve yabancıların ortak sorunları ortak dayanışması örnek bir biçimde hayata geçirilmiştir.
Yürüyüş'ün sonuna doğru Anti-Strauss parolası Anti-Faşist ve Anti-MHP sloganına dönüşmüş Türk faşistlerinin ini "Türk ocağı" geniş ölçüde tahrip edilmiştir.

belgelerle

FAŞİZM v-

:ye devam ediyorlar. Hergün onlarca halk
ığu, hayatının baharında faşist kurşunlara
:f oluyorlar.

burada belgelerle bu saldırıların gerçek iç
nü amaçlarını açıklamaya MHP-Kontr-
la-CİA ilişkilerini açığa çıkartmaya çalışı-
luk. Ama son saldırılar bizim bu belgelerimizi-
ereksiz kıldı. Artık o kadar açıktan saldırıyor-
i ayrıca belge aramaya gerek kalmıyor.

ım'da faşist saldırılara uyum sağlayamayan
ıy hemen görevinden alınıyor. Fatsa'da sivil
tler muhbir olarak kullanılıyor, Kırşehir'de
gat'da, Kayseri'de Türkiyenin her yerinde
, polis, ordu, sivil faşistlerin işbirliği halin-
faliyetleri halkı yoketmeyi amaçlıyor.
saldırıların amaçlarını ve hedeflerini iyi tesbit
ek zorundayız. Yoksa ne yapmalı sorusunda
p bulamayız.

e Kontr-gerilla belgelerine başvuracağız.
tr-gerilla'nın bölgeler teorisini inceleyece-
Böylece çatışmaların niçin özellikle bazı
elerde yoğunlaştığını ve bu çatışmalardan
ri amaçladıklarını daha bir iyi anlayacağız.
larma genel Komutanlığının gizli belgesinde
trgerillanın hareket alanları ve faaliyetleri üç
biçimde inceleniyor. Kontrgerillacılar Türk-
yi üç ayrı bölgeye bölüyorlar.

lar şöyle

nızı Bölge: Düşman faaliyeti (kastedilen dev-
i faaliyettir) için elverişli bölgelerdir. Geril-
ı (Devrimcilerin) kısmi veya tam kontrolü
dadır ve bu bölgelerde Emniyet ve asayiş
kça bozuktur.

Bölge: Bu bölgeler ne dost kuvvetlerin
ıtr-gerillanın) ne de gerillanın kontrolün-
r. Bu bölgeler mahalli halkın kontrolünün en
olduğu bölgelerdir.

l Bölge: Bu bölgeler dost kuvvetlerin (Kontr-
lanın) sıkı kontrölü altındadır.

di bu bölgelerin Türkiye de nerelere denk düş-
nü görelim. Belgelerde en çok uğraşılan Kürt-
r. Gizli Belge de "Tehdidin değerlendirilmesi"
münde esas olarak Kürt halkına karşı alınacak
rler sıralanmıştır. Ve bundan dolayı Doğu ve
ey Doğu Anadolunun (Özellikle kürt halkının
dığı) kırsal yöreleri "Kırmızı" bölgeye dahil-
Yine belgelerde "Sanayi ve Tarım işçisinin top-
larak çalıştığı bölgeler", "Maden ocakları ve
eri yerler" "Kritik bölgelerdeki köy ve çift-
:" Kırmızı Bölgeye dahil edilmektedir. Yani
n faşizme karşı olanların yaşadığı bölgeler
ıan bölgeler ilan edilmiştir. Kontr-gerillacılar
ölge halkını düşman sayarlar ve bunları Vatan
ığı olarak görmezler. Onun için Artvin'e gelen
andarma Komondo Yüzbaşısı "Artvin'i vatan
ıklarına katmaya geldim" demiştir. Bu bölge-
contrgerilla halka karşı en amansız baskı ve
ü reva görür. Saldırı ve terörü özellikle bu
elerde ayırım gözetmeksizin tüm halka karşı
ınılır.
imcilerin zayıf olduğu, faşistlerin kontrol
a aldıkları yerler ise belgelerde yeşil bölge
ık adlandırılırlar. Yozgat, Çankırı, Afyon
yerler bu bölge'ye dahildir. Kontr-gerillacı-
amacı tüm Türkiye'yi Yeşil'e boyamaktır.
teker teker her şehri faşist işgal altına al-
tır.

bölgeler ise kritik olan "hassas" olan yer-
r. Buralarda Devrimcilerin etkilerin yanı-
faşistlerden bir kitle tabanına sahiptir.
yörelerde genellikle Alevi ve Sunni vatan-
ır Kürt ve Türkler burada yaşamaktadırlar.
tr-gerilla buralarda hakimiyetini tam olarak
ıyamamıştır ve bundan dolayı bu bölgeler
sas bölgeler" ilan edilmiş ve buralara has
planlar uygulanmaya konulmuştur. Sıvas,
ım-Malatya-Maraş, illeri buna örnek verile-
. Bu şehirlerde özellikle Alevi, Sunni, Kürt,
: çatışması körüklenmekte ve böylece kat-
lar düzenlenmekte ve yöre faşistleştirilmeye
ılmaktadır.

LÜCÜLÜK"

iye'de bu kelime çok kullanılır "Bölücülük"
levrimciler "ülkenin ve vatanın birliğini ve
nlüğünü" bölmekle suçlanırlar. Oysa görül-
gibi en büyük bölücü Kontr-gerilladır ve o
iyeyi şimdiden bölmüştür. Alevi ve Kürtlere
düşmanlık tohumları saçmaya çalışmakta
vatandaşların yaşadıkları yerli vatan toprağı

olarak saymamaktadır. Devrimciler olarak asıl bölücünün Kontr gerilla olduğunu, Faşistler olduğunu açıklamak bize düşmektedir. Bu konuda bizim Alevi Sunni tüm vatandaşlarımızın birliğini istediğimizi mezhep ayrılıklarını körüklemenin faşistlere hizmet edeceğini açıklamamız gerekir. Aynı şekilde Kürt halkına karşı reva görülen bu zulüm ve dehşet politikasına karşı çıkmalı, halkların birliğini ve kardeşliğini savunmalıyız.
Halklar arasında kardeşlik birlik ise özgürce olur, gönüllü olur zorla olmaz. Bunun yolu ise kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunmaktan geçer.

Kontr-gerillanın bölgeleri bu kadarla bitmiyor. Onlar bölücülüğü her bölgeyi kendi alt bölgelerin ayırarak devam ettiriyorlar. Her kırmızı, yeşil, sarı bölgenin içinde de kırmızı, sarı, yeşil alt bölgeler bulunmaktadır. Bu ayrımı o kadar ileri götürmüşlerdir ki, özellikle büyük şehirlerde evlere, kahvelere varıncaya kadar her yeri işaretlemişlerdir.

İÇ SAVAŞ VE KONTRGERİLLA

Şimdi artık birçok şey gün ışığına çıkmıştır. Faşist güçlerin, Kontrgerillacıların neler istediklerini biliyoruz.

Onlar vatan toprağı saymadıkları yeri teker teker işgal etmeyi amaçlıyorlar. Türkiye de her şehri bir Yozgat yapmaya çalışıyorlar. Bu işgali gerçekleştirmenin yolu ise iç-savaştır.
Bu amaçla askeri bir plan doğrultusunda özellikle belli yöreleri hedef alan bir saldırı politikası uyguluyorlar. İstanbulun giriş çıkış kısımlarını yol ağızlarını kontrol altına almaya, Ankaranın çevresini kuşatmaya (Kırmızı bölgeleri kuşatıp çembere alıyorlar) çalışıyorlar. İç anadoluyu boşaltıp kontrole almayı ve buradan Karadeniz'e (Ordu, Samsun, Fatsa) uzanmayı amaçlıyorlar. Hedeflerine ulaşa bilmek için Alevi Sunni çatışması yaratıyorlar (Çorum); operasyonlar düzenliyorlar (Ordu); halkın ilerici olduğu yerlere ise faşist polisleri ve askerleri atıyorlar (İzmir) - Örneğin İnciraltı öğrenci katliamını düzenleyen Askeri personelin bir kısmının aranan ülkücüler olduğu açığa çıktı.

Ordu-Polis-İdare-Sivil faşist işbirliğinin en büyük örneklerini vererek adım adım orduyu daha fazla çatışmaya taraf olarak sokarak işgallerini gerçekleştiriyorlar.
Kısaca o halde faşist saldırların amaçları şöyle özetlenebilir:

a) Korku, dehşet, panik havası yaratarak yılgınlık ve teslimiyet eğilimini yaygınlaştırmak bu amaçla
b) Devrimci güçlerin, halk güçlerinin önde gelen unsurlarının yokedilmesi
c) Belirli bölgelerin kontrol altın alınması
d) Tüm gelişmeleri bir askeri darbeye yol açacak biçimde zorlamak.

Bütün bunlar ortadayken ne yapmak lazımdır? Açıkça gürülüyor ki Türkiye'nin sorunu sadece açık faşist bir diktatörlüğü engellemek değildir. Çünkü sorunu sadece bir engellemeye indirmek, bugünkü sisteme karşı alternatif bir mücadelenin yaratılmasının gerektiğini göz ardı eder.

Faşizme Karşı Mücadele Anlayışları

Burada öyle çok uzun boylu teorik tartışmalara girecek değiliz. Canlı hayattan vereceğimiz örneklerle bazı anlayışları sergilemeye ve ne yapılması gerektiğini açığa çıkartmaya çalışacağız. Çünkü özellikle Türkiye'de bir çok gurup teori kesmekten ortalığı tozu dumana buluyorak, yapılacak olan ve aslında hiçte karışık olmayan şeyleri iyice bulanıklaştırmaktadırlar.

Faşizme karşı mücadele somut olmak zorundadır. Bu günkü faşist saldırılar karşısında Çorum halkı ne yapmak zorundadır? Tariş'li işçi ne yapmak zorundadır? Üzerine kurşun yağdırılan öğrenci kahvesi kurşunlanan mahalleli, kendisinden haraç istenen bakkal ne yapmak zorundadır?

Eğer bu sorulara cevap bulamıyorsak, istersek alem cihan olalım kırk dereden su getirelim boştur. O halde cevap bulmak zorundayız. Şimdi biz sözü uzatmadan yapılabilecek olanları sıralamaya çalışalım. Ama önce Türkiye de sık sık karşılaşılan bazı yanlış anlayışlara değinmekte yarar var.

1) Faşist saldırı ve katliamlara karşı mücadelenin birinci şekli sözlü veya yazılı demeçler vermek ve faşist saldırıları hiddet, şiddet ve celaletle kınamaktır veya sadece bildiri dağıtmaktır.

ZORUNLU BİR AÇIKLAMA

Belgelerle faşizm yazısı, Askeri Darbe'den önce yazılmıştır. Bu nedenle daha çok darbe öncesi ortama ilişkin konular tartışıldı. Somut sorulara cevap bulunmaya çalışıldı.

Oysa şimdi olaylar bu yazıda tartıştığımız bir çok konuyu aşmış bulunuyor. Fakat yazıyı yayınlamayı iki açıdan yararlı gördük:

1) Aslında darbe tek başına bir olay değildir. Kendisinden önce yaşanan olayların kaçınılmaz bir sonucu ve devamıdır.
Darbenin niteliğini anlamak açısından burda yer alan belgeler (Kontrgerilla ve bölgeler teorisi vs.) hala geçerliliğini korumaktadır.
Yani bir nitelik değişikliği söz konusu değildir Türkiye'de. Darbeyi yapan ordu faşistlerle içiçe Türkiyeyi işgal etmeyi amaçlayan ordudur. Bu açıdan amaçlanan gelişmelerin son noktasıdır.

Faşistler bizden birini vurdularmı "Bu alçakça cinayeti şiddetle kınıyoruz diye bir bildiri basıveririz. Bir kişi daha öldürülürse bir bildiri daha... Onlar bizden adam öldürdükce, bizde basarız bildirinin gözüne. Hatta bildirinin sonunada "Tüm anti-faşistler birlik olsun" "Güçlerimiz dağınık birleşelim diye yazarız. Sakın bu söylediklerimizle bildiri dağıtmaya, demeç vermeye karşı olduğumuz sanılmasın. Bunları faşizme karşı mücadeleyi sadece bildiri ve demeç meselesi olarak görenler için yazıyoruz. Faşizme karşı birliği dağıttığı bildiri ile veya "gelin benim dükkanda birleşelim" demekle hallolacağını zannedenler için yazıyoruz. Hiç böyleleride olurmu demeyin 4'ü aşkın anlı ve de şanlı sosyalist partilerimizin yaptıklarına bakalım yeter.

Her cinayet ve katliamdan sonra üzerine düşen demeç verme işini tamamladıktan ve bir daha birlik çağrısı yaptıktan sonra görevlerini yerine getirmenin huzuru içinde köşelerine çekiliyorlar ve yeni cinayet haberlerini bekliyorlar. Böylesi bir kafa yapısının değil, faşizme karşı mücadele etmek kendi canını dahi korumaktan aciz olduğu ortada değilmidir?

2) Faşizme karşı mücadelenin ikinci yolu "oyuna gelmeme" teorisi gereyi "provakasyona gelmeyerek" sokağa inmemektir.
Bu da nereden çıktı demeyin. Teori şöyle, "Efendim faşistler niçin saldırıyorlar? Açık bir cunta'yı getirmek için. Cunta nasıl gelir karışıklık var, sağ sol çatışması var diye. Şimdi öyleyse faşistler biz cevap verelim diye saldırıyorlar. Biz faşistlerin bu oyununa gelirsek anarşi olur, kardeş kavgası çıktı diye cunta gelir. O zaman cevap vermeyerek bu cuntaya engelleyebiliriz. Çünkü cunta bahane bulamayacaktır".
Bu teoriyi en fazla Türkiye İşçi Partisi savunuyordu. Ecevit ise bu teorinin mucididir. Bu teori uyarıca bir ara, okullarda artan faşist saldırlar karşısında demeç bile verdiler "gençler saldırılara cevap vermeyin, faşistlerle polisleri karşı karşıya getirin" diye. Ve ekledilerde "okulları terkedin diye. Niye çünkü olay çıkıyor, olay çıkıncada oyuna geliniyor, iyi ya oyuna gelmeyelim, terkedelim bizde okulları. Faşistler fabrikalara saldırıyor oyuna gelmeyelim fabrikalarıda terkedelim, Faşistler Mahallelere saldırıyorlar, oralarıda terkedelim; iye ama cevap verilmesi gereken ufak bir soru kalıyor geriye "Nerede yaşayalım?" Ankara'da Partisinin üyesi 7 genç insanı bu teorileri savunarak, savunmasız faşizme teslim edenler hiç sıkılmadan "Bizi sokağa indiremezler" diye demeç verdiler. Eklenmesi gereken konu şefliğini TKP'nin yaptığı bu ekibin faşizme karşı kendisini savunanlara "Bireysel Terörist" "Goşist"suçlamasında bulunduklarıdır. Okulu, Mahalleyi, Fabrikayı faşist işgale bırakmaz, direnir, faşistlere cevap verirsen "bireysel terörist" oluyorsun. O halde anarşist ve goşist olmamak için bırakalım faşistler yaksınlar, yıksınlar, Seydişehirleri, İskenderun demir çelikleri işgal etsinler. Biz daha sonra oyuna gelmedik diye demeçler veririz.

TÜRKİYE III

2) Anti-faşist mücadele şimdi daha karmaşık ve daha üst eylem biçimleri ile sürecektir. Bu yeni döneme ilişkin mücadelenin niteliğini anlamak, eskiden yapılanların genel bir değerlendirmesini yapmakla mümkündür.

Yeni dönemde görevlerde de temel bir değişiklik söz konusu değildir. Yine direnişi örgütlemek, direniş komitelerinde örgütlenmek önümüzdedir. Hemde daha önemli ve zorunlu olarak.

Arkadaşların, bu nedenle yazıdaki e s k i olan şeyleri düzeltmeden yayınlamamızı anlayışla karşılamaları gerekiyor.

Yeni dönem ve görevlerimizin etraflı bir değerlendirmesi ise önemli bir görev olarak önümüzde duruyor.

Ama faşistlerin de istediği bu değilmidir acaba? Oyuna gelmeyelim diye diye faşistlerin oyununamı gelinmektedir? Öyle ya, okulu bırak, fabrikayı bırak, sokağı bırak, mahalleyi bırak.

Faşistlerde bunu amaçlamıyorlarmı? Her yeri işgal etmek, faşistleştirmek istemiyorlar mı? Bu teorinin faşistlerin ekmeğine yağ sürdüğü, devrimci halk güçlerini savunmasız bıraktığı onların ellerin kollarını bağladıkları gün gibi ortadadır.

3) Uğur Mumcu'nun meşhur Tabancılar "teorisi veya Ecevit'in deyişi ile literatürümüze katılan "Eylemci sağ ve eylemci sol'a karşı olmak "Sağdan veya soldan gelen her türlü terör eylemine karşıyız. Aşırı sağa ve sol'a karşı devletin güvenlik kuvvetleri vardır. Güvenlik kuvvetlerimiz tarafsız bir politika güderek, anarşi ve terörü yokedecek güç ve yetenektedir."

İşte Türkiye *halklarının* çırasını yandıran yansız teori budur. Uğur Mumcu'ya göre asıl suçlu silah kaçakçılarıdır. Karanlık merkezlerden idare edilen bu kaçakçılar hem aşırı sağa hemde aşırı sola silah temin etmekte böylecede terör ortaya çıkmaktadır. Silah kaçakçılığının etkin takibi sonunun çözümüdür.

Uğur Mumcu'nun solculara verdiği şey ise Eylemsizlik. Evet şaşırmayın; üstelik Markstan Leninden alıntılar dahi yaparak "Eylemsizliğin" en büyük eylem olduğunu ispatlayarak, yavuz hırsız misali ev sahibini bile bastırmaktadır. Azgın faşist saldırılar karşısında sakın birşey yapmayın uslu uslu oturun diyor. Devletin güvenlik kuvvetleri bu işin ustasından gelirmiş ölümü bekleyin temmenin başka bir *çeşidi olsa gerek buda.*

Oysa sadece Marksizmi değil, daha başka da bilmediği çok şey var U. Mumcunun.

Birincisi sorun silahlar sorunu değildir, onun arkasındaki siyasettir. Bugün silahlı resmi sivil bütün faşist güçler halkı yok etmeyi teslim almayı amaçlıyorlar. Bu siyasete karşı yapılacak tek şey vardır o da kendimizi savunmaktır.

Ama işin bir başka ilginç yanı var, halka eylemsizliği, silahtan kaçmayı öneren yani onlara kendinizi savunmayın diyen Uğur Mumcu da Ecevitte koruma polislerince korunuyorlar. Yani kendi dediklerini kendileri bile yapmıyorlar. Söylediklerinin olacak gibi olmadığını kendileride biliyorlar galiba ikincisi bu "terörizme karşıyız" yaygarasının faşist saldırıların üstünü küllediği, görünmez hale soktuğudur. Çünkü unutmasınlar terörizmi lanetlemede Türkeş dahi onlardan geri kalmıyor. Bu edebiyat faşist saldırıları ve onların arkasındaki egemen sınıfların politikasını gizleyip kendisini savunmak zorunda kalan insanları bu saldırganlarla aynı kefeye koymaktadır.

Üçüncüsü ve en önemlisi şiddetin "her zaman sınıflar oranındaki mücadelinin belirli tarihsel ve toplumsal koşullarda kazandığı bir biçim (D.Yol s.23) olduğudur. Biz buna karşı olsakta, olmasakta, sınıf mücadelesi yasaları, olayları hep bizim paşa gönlümüzün istediği yönde geliştirmediği için bu giderek sertleşen biçimlere uymak zorundayız yoksa yok olur boğulur gideriz.

Aslında artık aklı başında hiç kimse bugün Türkiyede bunları savunmuyor. Hayatın çıplak gerçekliği bu teoriyi de; savunanlarını da çöp sepetine attı. Çünkü bu aşırı uçlar çatışmasıdır diyene soruyorlar şimdi. "A. İpekçi de mi aşırı uca mensuptu; Maraşta anasının karnında öldürülen doğmamış çocuğun, bebeklerin, gencecik kızların aşırı uçlarla alakası neydi? diye.

4) Bu bakış açısının kaçınılmaz sonucu olan Ecevitin meşur,"barışma" teorisi; yani uzlaşma teorisi "aşırı uçlara karşı eşit derecede mücadele" "ne kadar sağcı yakalarsanız o kadarda solcu yakalayın" diye emir vermişti devrin İç İşleri Bakanı. Sonuç faşistlerin daha da azgınlaşan saldırıları.

Ecevit uygulamaya koyduğu politikayla, Tekelci sermayenin problemlerini tek tek çözmeye çalışırken; halkın en basit demokratik taleplerine , direniş eğilimine, *"13 tane ödünç Bakan"* dı v.s. diyerek açıktan tavır aldı. Ve iktidarda kalmanın (daha doğrusu hükümette kalmanın) yolunun ancak Kontr-gerilla ile egemen sınıflarla uzlaşmaktan geçtiğini bildiği için, sürekli tavizler verdi. Böylece egemen sınıflar umut Ecevit'i harcarlarken, solu da Ecevit'e harcatma politikası güttüler. Ve devri dolup görevini yerine getiren Ecevit'i ensesinden tutup aşşağı aldılar. O şimdi yine Egemen sınıfların problemlerini çözmek için yeniden sırasının gelmesini bekliyor. Bu politika, Maraş katliamı sonrası ilan edilen sıkıyönetim ile birlikte tam teslim oldu, iflas etti. Önce baskı yasaları hazırlandı, AP ile birlikte meclisten geçirildi, sonra sıkıyönetim, sonra bölücülük bahanesiyle bunun genişletilmesi ve şimdide yeni baskı yasaları. Ecevit ise tüm bunların nasıl faşizme karşı şeyler olduğunu türlü cambazlıklarla anlatmaya çalışıyor. *Ama ona artık kendi gurubunda dahi inanmıyorlar.*

CHP merkezinin izlediği bu politika adım adım faşistlere yeni mevziler kazandırdı. Onlar kendilerinin yapamayacakları şeyleri Ecevit'e yaptıdılar ve CHP yönetimi bugün öylesi bir şaşkınlık ve aptallık örneği vermektedir ki, Faşistlerce öldürülen İstanbul milletvekilinin cenaze törenine gene Faşistleri davet etmektedirler. CHP merkez politikasının Türkiye'de halkımızı faşizme korumasız ve savunmasız teslim *ettiğini artık herkes gördü yaşadı. En hızlı CHP* savunucusu Örsan Oymen bile artık CHP'nin Hilterin işbaşına gelmesinde sorumluluğu alan Alman Sosyal Demokratları kadar bile olamadığını yazıyor.

Terörizme karşı en büyük umudumuz o Devletin Güvenlik Kuvvetlerinin ne birşey olduğunu da, Çorumda, Kayseri'de, Tunceli'de Fatsa'da Türkiyenin her yerinde neler yaptığını kimler tarafından yönetildiğini kimlerin güvenlik kuvvetleri olduğunu da her gün örnekleriyle yaşıyoruz.

NE YAPMAK GEREKİR

Şimdi işin en önemli kısmına geldik. Mademki durum böyle, ne yapalım, nasıl mücadele edelim?

O zaman bazı şeyleri tekrar etmek, açığa çıkartmakta yarar var. Faşist saldırı ve terör furyanı halk saflarında bir direnme eğilimi yaratmıştır. Kendisine saldıran kurt sürüsüne çifte atmak, bir atın nasıl *doğal hakkı yaşama gerekçesiyle*, halkımızın da saldıran faşizme karşı mücadele etmesi, direnmesi ayakta kalma, yaşama hakkıdır.

İyi bir devrimci önderlik bu direnme eğilimini örgütlemekle ona yön ve şekil vermekle görevlidir. Ama bunu yapabilmek için bir şeyi iyi kavramak gerekir. Faşizm birşeyden korkar HALKTAN...... Ama örgütsüz dağınık değil örgütlü birlik halktan korkar faşizm. Başka hiç bir güç hiç bir kuvvet yoktur. Ne bildiri edebiyatı ne aşırı uçlar yaygarası nede bireysel terörizm şarlatanlıkları çözüm değildir. O halde sorun bunu başarmaktır.

Bunun yolu ise direnmekten, direniş mücadelesini örgütlemekten yani DİRENİŞ KOMİTELERİNDE örgütlenmekten geçer. Faşistler nereye saldırıyorsa, orada faşizme karşı kale gibi dikileceğiz ve faşist işgale yer vermeyeceğiz. Bunu şu bizim meşhur bakkal Hasan amca örneğimizle anlatmaya çalışalım. Türkiye'de her gün yaşanan olaylar dizisinden basit belkide en basitlerinden birisi bu. Biraz hikayemsi olacak belki onun için kusura kalmasın.

Faşistler Bakkal Hasan'ı tehdit ederler ve kendisinden haraç isterler. Eğer istenilen haracı vermezlerse dükkanını uçururlar ve öldüreceklerdir Bakkal Hasan'ı.

Şimdi Bakkal Hasan amca ne yapsın? Düşünüp taşınmış, doluya koymuş, almamış, boşa koymuş dolmamış. En sonunda aklına gelmiş, "Yahu bizim mahallede ilerici devrimci kimseler var, hele bir yol bunlara danışalım" demiş ve danışmış "Kurtcular benden para isterler, ne yapayım" diye. Şimdi ne cevap vereceğiz Hasan Amcaya? Danıştığı gençlerden birisi şöyle cevap vermiş:"Hasan Amca, biliyorsun faşizm emperyalizim çağında, Finans kapitalin en gerici, en şöven, en eli kanlı kesiminin açık terörist diktatörlüğüdür." "Oğlum, geliyorlar sen ne yapacağımı söyle" bizimkinin duyduğu yok plaktan ezbere okumaya devam etmiş.

"Hasan Amca, proleter enternasyonalizmin öncü örgütü kominist enternasyonal VII. Kongresinde Faşizme karşı mücadelenin ancak proleterya partisi önderliğinde anti-faşist cepesel örgütlenmeyle..." Lan oğlum geliyorlar..."

Hasan Amca bakmış bundan hayır yok; bir başkasına gitmiş. Ondanda şu cevabı almış "Sen bir dakika bekle Hasan Amca, hele bir kitaba bakalım" Açmış Dimitrov Faşizme Karşı Birleşik Cephe çevir, çevir; Bakkal Hasan'a faşistler saldırırsa ne yapacak, kitapta yazmıyor. Bu sefer başka bir kitap açmış. *Bakkal Hasan bundanda hayır yok. Öyle ya kuru* nutuk değil somut öneri yapılmalı. Şunlar söylenebilir Hasan amcaya:

1) Parayı öde canını kurtar. Ama bakkalın ödeyeceği para yeni canlar almak için mermi olur.

2) Polise git denir. Devletin güvenlik kuvvetleri bu işin üstesinden gelir. Ama ertesi gün faşistler polislerle birlikte gelir haraç isterler.

3) "Hasan Amca" denir. Bizim mahalledeki tüm ilericileri toplayalım, konuşalım. Aramızda bir komite oluşturalım. Sokmayalım faşistleri mahalleye. Direnelim. Direniş komitesi kuralım. Hem sadece faşistlere karşı değil, aynı zamanda yıllardır yapılmayan, yolumuz, suyumuz, elektriğimiz için yapalım bunu. Kendi kendimize yönetmesini öğrenelim.

Hangi düşüncede olursak olalım, hangi guruptan olursak olalım sorun çok basittir. Faşistler mahelleye saldırıyorlar. *Mahalleyi korumaktan* yanamıyız değilmiyiz? Faşistler bizleri teker teker yok etmeyi amaçlıyorlar, buna karşı canımızı malımızı kurtarmaktan yanamıyız değilmiyiz? Yöremizde bu saldırılara karşı komite kuralımmı kurmayalımmı?

Cevap basittir. Ya evet ben bu işte varım diyeceksin ya da yokum.Gerisi boş gevezeliktir.

Direniş komitelerinin niteliği faşist saldırıyı bir sefer *savdıktan sonra ise işin asıl önemli kısmı gelir.* Bu mücadelenin gerçek niteliğini anlatmak. Ve işte bu noktada Hasan Amcada bilgi dinlemeye hazırdır. Sorun sadece bu kendiliğinden direniş eylimini örgütlemekle bitmemektedir. Bu pratik örgütlenme sürecinde bu örgütlenmenin niteliği ve hedefleri halka doğru olarak anlatılmalıdır. Ve faşizme karşı mücadelenin anlık bir sorun olmadığını bir iktidar sorunu yani bir devrim sorunu olduğu iyice kavranılmalıdır. O zaman faşizme karşı doğru bir mücadelenin verilebilmesi ve pratik mücadele sürecinde benliğin yaratıla bilmesi ancak bu temel ilkelerin kavranıla bilmesiyle mümkündür.

1) Faşizme karşı mücadele bir devrim, siyasi iktidar meselesidir. Açık faşizme geçişi engelleme buna bağlıdır.

2) Bu ancak uzun süreli bir savaş sonucu gerçekleşecektir. İçinde bulunduğumuz aşama karşı koyma, savunma güç toplama aşamasıdır. Direniş mücadelesi karakterindedir.

3) Direniş döneminde faşist saldırı politikalarını karşılayacak, somut karşı politikaları geliştirip uygulamaya koymak gerekmektedir. Bunu tüm anti-faşistlerin ortak eylemini örgütleyerek yapmak gerekir.

4) Siyasal ve örgütsel anlamda tüm halk güçlerini donatan ve seferber eden bir politika güdülmeli, halk yığınlarını giderek mücadeleye aktif olarak sokacak araç ve gereçler yaratılmalıdır.

5) İzlenecek eylemlerde, halk güçlerini moralini yükseltici, faşistlerin morallerini bozan ve mevzilerini dağıtan bu çizgi izlenmelidir. Savunma çizgisi pasif bir savunma olarak anlaşılmamalı, aktif bir savunma temelinde geliştirilmelidir.

6) Bu eylem çizgisini hayata geçirebilecek olan örgütlenmeler yaratılmalıdır. Faşizme alternatif bünyesinde halk demokrasisini besleyip büyütecek olan, faşizme alternatif halkın iktidar organlarını geliştirmek ve bir direniş cephesi yaratmaya çalışmak gerekmektedir.

Bu noktalar göz önüne alınmadan tutarlı ve uzun vadeli bir anti-faşist mücadele başarıya ulaşamaz.

Zafer ergeç, direnen mücadele eden, Türkiye halklarının olacaktır!

fransa

FRANSA'DAKİ KARTSIZ KONFEKSİYON İŞÇİLERİNİN ŞANLI DİRENİŞİ SÜRÜYOR

Şubat 1980'de başlayan Kartsız Konfeksiyon işçilerinin mücadelesi DEVRİMCİ İŞÇİ'nin 8 inci sayısında yayınlanmıştı. Kısaca özetlersek:

11 ŞUBAT 1980 günü 17 Konfeksiyon işçisi açlık grevine gittiler. Bir hafta sonra Çalışma Bakanı Stoleru 17 işçiye kart verilebileceğini ve açlık grevinin sona erdirilmesini istedi. Bu istek açlık grevindeki işçiler tarafından geri çevrildi. Stoleru ile görüşmeler yapıldı. Bakan tarafından yapılan 31 Temmuz 1976 yılına kadar Fransa'ya giren kartsız işçileri kapsayan çalışma ve oturma izni verilmesi teklifide geri çevrildi. Bu arada çeşitli toplantılar ve bir dayanışma gecesi düzenlendi. 3 Martta tüm konfeksiyon işçileri *işi bırakma eylemine geçtiler.* Hükümetle yapılan görüşmeler belli bir aşamaya geldiğinden açlık grevi 24.günü (8 Mart 1980) de sona erdirildi.

Hükümetle 12 Mart günü yapılan görüşmede tüm Türkiye'li işçilere kart verilmesi için bir büro açılması kabul edildi. Ancak bakan Stoleru net yazılı bir garanti vermediğinden bu "tuzak" büro 19 Martta boykot edildi. Aynı gün tekrar iş bırakıldı ve bir yürüyüş yapıldı. 22 Mart günü Stoleru'dan gelen garanti üzerine toptan büroya gidildi ve dosyalar alındı.

CFDP Sendikası mücadeleyi başından beri destekledi ve bu aşamada bir büro açarak topluca sendikaya üye olunmasını sağladı. Böylece konfeksiyon emekçileri kendilerine yöneltilen her türlü sömürü ve baskıya sendikal örgütlülüklerinin gücü ile de karşı koymaya başladılar. Büronun açılışından sonra içeriye her dosya veren emekçiye 3 hafta içinde cevap geleceğini söyleyen hükümet çıkardığı bir takım bürokratik engellerle bu süreyi aştı. Mücadelemiz karşısında gerileyen hükümet, bürokrasi yoluyla hakkımızı gaspetmeye çalışıyordu. Yılgınlığa düşüp birliğimizin dağılacağını uman hükümete karşı işçi delegesi arkadaşlarla tüm emekçiler yeni bir eylem geliştirdiler. İçeri verilen dosyalara işlemler hızlandırılarak hemen cevap verilmesi talebiyle "BORSA" işgal edildi. "Oturma ve Çalışma Hakkımızı Söke Söke Alırız" Ekonomik talebimiz ile birlikte "Gerçek Kurtuluşumuz için tek yol DEVRİMCİ YOL" diye haykırdık. Basın, Radyo, Televizyon biz konfeksiyon emekçilerinin gücünü ve örgütlülüğünü kamuoyuna duyurdu. Hükümet bir adım daha geriledi. 10 Yıldır burada çalışan kartlı işçilerin sınırdışı edilmelerini sağlayan yasaları meclisten geçirerek yürürlüğe koyan Fransız hükümeti bu işgal karşısında 1 Mart 1979 a kadar Fransa'ya giren emekçilerede kart vereceğini açıkladı. 1973-1979 yılları arası giren emekçiler için elde edilen kazanımları kaybetmeme ve yeni kazanımlar elde etmek için; yaptığımız bir kapalı salon toplantısında bu öneriyi kabul ettik. Ancak mücadelemizin bitmediği, 1 Mart 1979 sonrası gelen emekçilerle omuz omuza mücadeleye devam edeceğimizi vurguladık. Fransız hükümeti ile dişe diş süren mücadelemizin kararlılığı karşısında Türkiye büyükelçiliği ve konsolosluğu taleplerimizi kabul etmek zorunda kaldı. Kartsız konfeksiyon işçilerinin pasoportlarını kartlı işçilerininki gibi ücretsiz uzattılar. Askerlik durumundan doğan aksaklıkları kaldırdılar.

Türkiye'li emekçilerin başlattığı mücadele ile kazanılan oturma ve çalışma kartı hakkı diğer yabancı milliyetlere de tanındı. Böylece işçi sınıfının uluslararası dayanışma gücü bir kez daha gerçekleşti. Kollarımızın gücüne, emeğimizin onuruna duyduğumuz güvenle sürdürdüğümüz mücadelenin haklılığı BORDEAUX, CLEARMOND, ORLEANS kentlerindeki yıllardır bizim gibi çalışan emekçilerin mücadelesine örnek oldu, güç kazandırdı.

Ama haklı mücadelemiz ve elde ettiğimiz kazanımlar karşısında, Devrimci İşçi örgütlülüğümüz karşısında bir avuç TKP'li hayinin çığırtkanlığı ile CGT sendikası, CFDT'nin bizi patronlara sattığını, polise fişlettiğini çıkarttığı bildiriler ile yaymaya çalıştı. TKP'li hainler eğer içlerinde çalıştıkları CGT sendikasına gidip üye olmazsak kartlarımızı alamayacağımızı söylediler. Fakat biz konfeksiyon işçileri biliyoruz ki; Fransız burjuvazisinin yabancı işçileri uzun yıllar aç, sefil, en ağır sömürü ve baskı altında çalıştırdıktan sonra sınır dışı etmek isteyen yasalarına "evet" diye imza atanlar bunlardır. Onlara güvenmiyoruz. Tüm milliyetlerden 400000 kartsız işçiye kart verilmesini istediklerini söylediler, ama bugüne kadar *burada kartsız çalışmak zo*zorunda kalan biz "turist emekçileri" siz işçi sayılmazsınız diye sendikalarına kaydetmediler. Bu sömürü düzenine karşı yürüttüğümüz mücadelede bize sahip çıkmadılar, sınıfımızın davasına sahip çıkmadılar. Biz Devrimci İşçi örgütlülüğümüze ve sınıfımızın gücüne inananlarla birlikteyiz.

İçeri verilen dosyalarımıza cevaplar gelmeye başladı. 'Stoleru' bize herzaman yeni bir düzenbazlık yapabilirdi. Düzenlediğimiz bir kapalı salon toplantısında iş kontratı bulamayan emekçilerin durumunu gelen cevaplar ile ilgili sorunları tartıştık. İşçi sınıfının mücadele, birlik ve dayanışma günü olan 1MAYIS'ta mücadelemizin güçlenerek devam ettiğini bilerek, sınıfımızın gücüne ve yaratıcılığına olan inancımızla Sentıen'de toplandık. Örnek ve kararlı mücadelemizle bu sene kortejin önünde ikibin Türkiye' li emekçi 1MAYIS alanına yürüdük. Oturma ve Çalışma kartı bizim en doğal talebimizdi. Fakat bu günde gerçek kurtuluşumuzun tek yolunun tüm ezilen, sömürülen halkların kuracakları sömürüsüz bir dünyada gerçekleşeceğini haykırdık. Kadın erkek biz Türkiye'li emekçiler diğer milliyetlerden işçilerle birlikte "Yaşasın uluslararası İşçi Sınıfının Dayanışması" diye haykırdık. Türkiye'deki faşist katliamları, işkenceleri, işsizliği, hayat pahalılığını lanetleyen sloganlar attık.

10 Mayıs'ta göçmen işçilerin sınırdışı edilmesini isteyen Barre, Bonnet, Stoleru adıyla anılan yasaları protesto için kadın erkek tüm emekçiler çocuklarımızla birlikte yürüdük.

5 Haziran günü Montleliar'da , Peugeot fabrikasında işçi olarak çalışan, baskı ve sömürü düzenine karşı ön saflarda savaşan, kartsız işçiler mücadelesinide Paris'te olmamasına rağmen aktif olarak destekleyen yiğit yoldaşımız MEHMET YAVUZ, MHP'li faşist katiller tarafından öldürüldü. 7 Haziran'da göçmen işçilere karşı çıkartılan baskı yasalarını protesto yürüyüşünde MEHMET YAVUZ'un 'sağ sol çatışması' sonucu değil, Türkiye'deki faşizmin Fransa'ya uzanan bir kanlı tertibi olduğu Fransız kamuoyuna ve demokratlarına açıklandı.Faşizmin bu türlü saldırıları yanı sıra Fransız patronlar da biz Avrupa'da çalışmak zorunda bırakılmış emekçilerin üzerine baskılarını yoğunlaştırdılar. Emekçilerin parasını hiç ödemeyen veya çok geç ödeyen, geçici oturma ve çalışma müsadesi alan arkadaşların doktor parasını ödemeyen, işçileri 8 saatten fazla çalıştıran patronlara karşı yeni mücadele biçimleri gelişti. Atölye işgalleri gündeme geldi. Her işgal bizim sömürü düzenine karşı yürüttüğümüz mücadelede bir ileri adım oldu. İşgaller sırasında düzenlediğimiz forum ve seminerlerle Fransa'daki ekonomik-demokratik taleplerimiz doğrultusundaki mücadelemiz ve Türkiye'deki Faşizm tartışıldı.

8 Haziranda patronuna refüze gelip, çalışma hakkına el konulan emekçilerin sorunlarının çözümü için bu işlerin yürütüldüğü büroyu işgal ettik. İşçilerden oluşan bir heyet ve sendika sözcüleri yetkililerle görüştüler. Patron refüzesi gelen emekçi atölyeden çıkarılıyor fakat patronun elinden sömürme hakkı alınmıyor. Bu işgal sonrasında patronundan refüze gelen arkadaşlara *yeni bir iş yeri bulunup* çalışma hakkı tanınması sağlandı.

Temmuz ayında konfeksiyon iş kolunda işlerin azalması ile fiatlar düştü, patronlar sürekli emekçileri işten çıkarmakla tehdit etmeye başladılar. Emekçilerden *peşin doktor parası*nı almalarına rağmen çek vermemek, sigorta için para kesmelerine rağmen sigorta deklerelerini yaptırmamak için direnen patronlar her zaman karşılarında emekçilerin atölye içi ve atölye dışı dayanışması karşısında gerilemek zorunda kalarak gasp ettikleri hakları geri verdiler. Türkiye'li konfeksıyon emekçilerini bu dönemde parça başı hesabıyla 10-12 saat çalıştırarak katmerli bir sömürü uygulayan patronlara karşı yeni bir mücadele başlattık: İnsanca ve düzenli bir yaşam için aylıkla çalışma mücadelesi. Bu patronları çılgına çevirdi. Parça başı hesabıyla çalışma, Fransız iş kanunlarına göre de yasak. Aylıkçı olduğumuz takdirde patronlar bizi günde 8 saatten fazla çalıştıramaz. Aksi halde fazla mesai parası ödemek zorundadır. Cumartesi-Pazar günleri çalışmak kendi isteğimize bağlıdır ve en önemlisi toplu sözleşme dönemlerinde maaşa yapılan zamdan yararlanırız. Bütün bunlardan başka aylıkçı olan emekçiye işsizlik dönemlerinde de patronlar işçinin aylığını ödemek zorundadır. 8 saatlik iş günü sonrasında kalan zaman biz emekçilerin yönetimde söz ve karar sahibi olması, işçi sınıfı bilimini öğrenmek için kendimize ayıracağımız zamandır. Patronlar parça başı sistemi ile bizi bu bilgiden yoksun kılmak istemektedirler. Bu yüzden bilinçle yürütülen "aylığa geçme mücadelesi" sonunda birçok atölyede başarıya ulaştı.

Patronların çıkış verdiği emekçilerin sayısının çoğaldığı suni olarak üretimin durduğu zor ve uzun işsizlik günlerinde de dağılmayan örgütlülüğümüz karşısında, haklarımızı gaspetmek isteyen hükümet 29 Temmuzda çalışma gurubumuzla masaya oturmayı kabul etti. *Bu görüşmeden bir gün önce saat 12'de herzaman* toplantılarımızı yaptığımız salonun önünde toplandık. Hükümetin işlemleri geciktiren farklı bürokratik uygulamalarını protesto etmek için kart işlemlerinin yürütüldüğü merkez büroya yürüdük. Büronun önünde uzun süren bir oturma eylemi ile "YA HEP YA HİÇ" "OTURMA VE ÇALIŞMA HAKKIMIZI SÖKE SÖKE ALIRIZ" sloganlarıyla, ıslıklarımızla protestomuz devam etti. Yürüyüş ve Oturma eylemi sırasında "KAHROLSUN ÇORUM'DAKİ FAŞİST KATLİAM" "FATSA'DAKİ FAŞİST İŞGALE SON" sloganlarıyla ülkemizdeki faşizmi lanetledik. *Sonunda yetkililer* işçilerden oluşan bir heyeti kabul ettiler. Heyet taleplerimizi yineledi.

2 Ağustos'ta bir salon toplantısı düzenleyerek hükümet ile 29 Temmuz günü yapılan toplantının sonuçlarını tartıştık. "İÇERİYE DOSYA VEREN KONFEKSIYON İŞÇİLERİNE OTURMA VE ÇALIŞMA KARTI" talebiyle mücadeleye devam kararı aldık. Eylül ayında da konfeksiyon emekçilerinin yine omuz omuza birlik ve dayanışması sürdü. Eylül ayını Fransız *hükümetine* karşı *eylem* ayı *olarak ilan ettik.* Şimdi birçok konfeksiyon işçisi kartlarını almış durumda. Ancak bazı arkadaşlarımızın durumu engellerle karşı karşıya. İki Eylül toplantısında kart almanın kurtuluş *olmadığı ve emekçilerin mücadelesinin sürdüğü* vurgulanarak engelleri ortadan kaldırmak için 8 Eylül da Çalışma Bakanlığına kadar yürüyüş kararı alındı.

ŞANLI DİRENİŞİMİZ ENGELLERİ AŞARAK İLERLİYOR!

strassburg

24 Eylül Çarşamba günü saat 15.00'sıralarında Türkiye'li işçi, öğrenci ve aydınlardan oluşan 500 ün üstündeki kişi Avrupa Parlamentosunun önündeki parkta toplandılar. Barışçı bir şekilde çeşitli dillerde yazılmış pankartlar açan göstericilere karşı Fransız polisi saldırdı. Polisler, Türkiye'deki askeri cunta ile ilişkilerin kesilmesini isteyen, tutuklamaları ve demokrasiye yönelik saldırıları protesto eden pankartları zorla toplayıp, şiddete başvurmayan göstericileri tartakladı. Türkiye'li işçiler, öğrenciler ve aydınlar bu saldırıya karşı "YAŞASIN ULUSLAR–ARASI DAYANIŞMA", "CUNTAYA HAYIR", "DEMOKRATİK TÜRKİYE" sloganlarıyla cevap verdiler.

Daha sonra Fransız hükümetini ve avrupa parlamentosuna karşı olmadıklarını açıklayan sözcüler, bir heyet göndererek Türkiye'deki olaylar hakkında ayrıntılı bilgi vermek istediklerini belirttiler. Bu istemin kabul edilmesiyle seçilen heyet hazırladıkları mektupla parlamentoya gitti. Kapıda çeşitli ülkelerden parlementerlerce ve gazeteciler tarafından karşılanan heyeti konsey ikinci başkanı kabul etti. Bu arada ikinci başkan 1 Ekim günkü oturum için Türkiye konulu bir gündem önerisini gösteri sırasında onaylandığını açıkladı.

Heyet ikinci başkanı Türkiye'deki yığınsal tutuklamaları, parti, sendika ve demokratik örgütlerin yasaklandıklarını anlattı. Buna en açık örnek olarak da Türkiye'nin 12 sandalyesinden 7 sinin boş olmasını gösterdi. Avrupa parlamentosu nezdinde aralarında çocuklarında bulunduğu savunmasız insanlara Fransız polisinin kaba saldırısını da şiddetle kınıyan heyet Türkiye'deki insan haklarının çiğnenmesine karşı çıkarak şu istemleri vurguladı:

- Cuntaya her türlü askeri ve ekonomik yardım kesilmelidir.
- Cunta tanınmamalı ve bütün ilişkiler dondurulmalıdır.

Kabul resminden sonra göstericiler Türkiye demokrasi güçleri ile dayanışmanın süreceğini belirterek olaysızca dağıldılar.

FAŞİST CUNTAYA KARŞI ALMANYA'DA DİRENİŞ NOTLARI

Türkiye'de 12 Eylül darbesiyle gelen cuntanın faşist yüzü, Almanya'da protesto yürüyüşleri ve diğer eylem biçimleriyle teşhir edildi.

"Devrimci İşçi" Almanya'da bulunan tüm devrimci güçlere; faşist cuntaya karşı.
Almanya çapında merkezi bir yürüyüş düzenlemek, diğer bölgelerde de yöresel protesto eylemlerinde ortak tavır almak temelinde çağrıda bulundu. ATİF, DHB, HK ve PD nin katıldığı toplantıda, cuntaya karşı asgari müştereklerde birleşmek ve ortak merkezi yürüyüşe katılım tartışıldı. ATİF'in sekter ve bölücü davranışlarından dolayı toplantı amacına ulaşamamıştır.

ATİF'in faşist cuntanın Türkiye halklarının başına çöreklenmesi gibi bir olayda bile dar gurub çıkarcılığında direnmesi tam bir sorumsuzluk örneğidir.

Halk güçlerinin dayanışması gurub çıkarlarının reklamıyla hiç bir ilgisi olmadığı gibi, böyle bir tavrın da sınıf mücadelesinde yeri olamaz.

ATİF'in dışında çağrıya katılan gurublarla 13 Eylül günü ortak yöresel yürüyüş kararı alındı.

BİELEFELD: Dİ ve HK ile ortaklaşa yapılan yürüyüşe 500 anti-faşist katıldı. Yürüyüşün ardından NPD (Alman Milliyetçi Partisi)'nin toplantısı engellendi.

HAMBURG: Faşist cuntaya karşı iki yürüyüş yapıldı.

12 Eylül Cuma: Dİ, HK, FİDEF ve DKP (Alman Komünist Partisi)nin ortaklaşa düzenledikler yürüyüşe 500 kişi katıldı.

Almanca ve Türkçe konuşmalar cuntanın faşist yüzünün teşhir edildiği ve Alman ve Türkiyeli işçilerin ortak dayanışmasının öneminin vurgulandığı protesto Türk konsolosiğu önünde son buldu.

18. Eylül Perşembe: Dİ ve ATİF'in katıldığı 1000 kişinin yürüdüğü protesto yürüyüşüne KB ve GRÜNE'ler örgütsel çok sayıda da Alman ilericisi kişisel olarak katıldı. Şehrin merkezinde faşist cunta, Türkiye'deki gelişmeler ve bu gelişimde Batı-Alman emperyalizmin rolü geniş kitlelere anlatıldı, Almanya'nın Türkiye'ye yapmakta olduğu askeri ve ekonomik yardımın derhal kesmesi talep edildi. Bildiriler dağıtıldı.

BERLİN: 1000 kişinin katıldığı yürüyüş olumlu geçti. Yürüyüşe Dİ-HK-HB-HY örgütsel olarak, Alman ilericileri ise kişisel katıldılar.

KÖLN: Di ve HK'nın ortaklaşa düzenlediği 3000 kişinin katıldığı protesto yürüşünde 1500 'Devrimci İşçi' yürüdü.

NÜRNBERG: Yine Dİ ve HK'nın ortak düzenlediği ve 700 kişinin yürüdüğü protesto ya PD ve ATİF de katıldı. Türk konsolosluğu önünde faşist cuntayı anlatan konuşmalar yapıldı.

MÜNİH: Alman ve Türkiyeli 350 kişinin katıldığı, cuntayı protesto yürüyüşünü, Münih Anti-faşist komitesi düzenledi.

FRANKFURT: 27 Eylül'de Di ve HK'nın ortak düzenledikleri faşist cuntayı protesto yürüyüşüne 1200 kişi katıldı. Cunta ve işlevlerinin geniş kitlelere anlatıldığı yürüyüş olumlu bir havada geçti.

HANNOVER: Cuntayı protesto yürüyüşü 20 Eylül'de yapıldı. Aynı gün ve saatlerde civar şehirlerden Hildesheim'da "Nato Manevralarını" protesto yürüşü yapıldığından Alman ilericilerinin katılamadığı yürüyüş, 200ü geçkin Türkiye'linin katılımıyla gerçekleştirildi.

Aşağı Saksonya Devrimci Yol sempatizanları olarak, 20 Eylül 1980, Cumartesi günü de Ülkemizde bir darbe ile iktidara gelen "Faşist Cunta" yı protesto yürüyüşü düzenledik. Kısa bir zaman süresi içinde hazırlanılması ve aynı gün ve saatte civar şehirlerden Hildesheim'da da "Nato manevraları" ile ilgili bir yürüyüşün *yapılmasına rağmen yürüyüş, 200ü geçkin* Türkiyelilerin katılımı ile gerçekleşti.

Yürüyüş boyunca ve bilhassa Hannover Türk Konsolosluğu'nun önünde yapılan konuşmalar ile ülkemizdeki kanlı düzen ve gerçekleştirilen faşist darbe bir kez daha vurgulandı ve protesto edildi. Yürüyüşümüz tüm gerici ve faşistlerin yüreğine korku saldı. Ülkü Ocakları önünden geçilirken Alman polisinin yaratmak istediği provakasyon ortamı gözlerden kaçmadı.

Yürüşümüzün olumsuz sayılabilecek tek yanı, Alman Anti-faşistlerinin bulunmayışı ve ayrıca görevli arkadaşlarımızın yetersizliği idi.

Niedersachsen DEV-YOL Sempatizanları

BRAUNSCHWEİG:

Faşist askeri cuntanın ülkemizde iktidara gelmesinin hemen akabinde Braunschweig ve Çevresi devrimcileri olarak harekete geçtik. Almanca ve Türkçe askeri darbeyi protesto eden bildiriler hazırlandı. Şehrin işlek bölgelerine askeri juntayı tanıtan yazılamalar yapıldı.
Ve tüm çevreden gelen devrimcilerin de katılımı ile 13 Eylül Cumartesi günü Braunschweig'a seçim propogandası için gelen başbakan Helmut Schmidt'in Toplantısı ülkemizdeki Faşist Cunta'nın proteso edildiği, Türkiye'ye yapılan mali yardımın kınandığı bir gösteri alanı oldu.

Ayrıca Türkiye'li Devrimciler olarak taşınan pankartlar ve yerinde atılan "Türkiyeye yardım kesilsin" "Kahrolsun faşizm, Kahrolsun Cunta" sloganları ile 5 binin üzerindeki Alman kitlesinin dikkatlerini Türkiye'ye çektik. Diğer taraftan bölgemizdeki tüm derneklerde hafta sonunda yapılan toplantılar ve düzenlenen seminelerde "Askeri darbe'nin neden ve sonuçları" üzerinde etraflı olarak durularak, cunta nın halkımıza ilan edilen acımasız yoketme savaşının son aşaması olduğu vurgulandı.

Dİ'nin katılmadığı diğer cuntayı protesto yürüyüşleri

27. Eylül BERLİN: FİDEF'in ve çok sayıda Alman örgütünün katıldığı yürüyüşde 1200 anti-faşist yürüdü.

20. Eylül FRANKFURT: ATİF'in merkezi olarak düzenlediği yürüyüşe 3000 kişi katılmıştır.

20. Eylül HAMBURG: HK'nın düzenlediği yürüyüş 300 kişinin katılımıyla gerçekleşmiştir.

YUNAN ANTİ-FAŞİSTLERİ TÜRKİYE'DEKİ CUNTAYI PROTESTO ETTİ

17 Eylül Atina'da düzenlenen Türkiye'deki faşist cuntayı protesto yürüyüşüne 5000 Yunan anti-faşist katılmıştır. Türkiye Halklarının özgürlük mücadelesini sonuna kadar desteklediklerini belirten, Yunan devrimcileri cuntanın gelmesinden özellikle Amerikan emperyalizmini sorumlu olduğunu işaret etmişlerdir. Yürüyüş esnasında Amerikan ordusuna ait 5 araba ateşe verilerek yakılmıştır.

Türkiye ve Cunta konulu toplantıya 1000 Yunan devrimcisi izlemiştir. "Devrimci Yol" *dan bir temsilcinin katıldığı toplantıda* Türkiyedeki ekonomik ve siyasi gelişmeler faşist cuntanın niteliği ve Kürt ve Türk Halkının haklı mücadelesi büyük bir ilgiyle dinlenmiştir.

CUNTAYA KARŞI DİĞER EYLEMLER
(13 Eylül Cumartesi)

Değişik yörelerden aldığımız haberleri yayınlıyoruz.

BERLİN: Bir gurub Devrimci Yol sempatizanı Berlin konsolosluğunu işgal etti. İşgal 30 dakika sürmüştür. Konsoloslukta bulunan Türkiye'lilere cuntanın gerçek yüzü anlatıldı. Bildiri dağıtılıp, pankart açıldıktan ve cuntayı protesto eden yazılamalar yapıldıktan sonra konsolosluk *terkedilmiştir*.

KÖLN: 300 Devrimci Yol sempatizanı Köln konsolosluğu önünde cuntayı protesto eden korsan yürüyüşü koymuşlardır.

MÜNİH: Münih konsolosluğu önünde 150 Devrimci Yol'cunun katıldığı korsan gösteri yapıldı.

FRANKFURT: Korsan gösteriyle konsolosluk önünde cunta protesto edilmiştir. Gösteriye 150 Devrimci Yol sempatizanı katılmıştır.

HAMBURG: Bir gurub Devrimci Yol sempatizanı Hamburg Baş konsolosluğu 3,5 saat işgal etti.
İşgalin amacının, Türkiye'deki faşist cuntayı protesto etmek olduğunu, belirten eylemciler, basın mensubları gelmeden binayı terketmeyeceklerini bildirdiler. Basın beklenirken konsoloslukta bulunan, Türkiyelilerle sohbet edilmiş, neden buralara gelmek zorunda kaldığımız, neden memleketimize dönemediğimizi, Türkiye'deki faşist katliamlar ve cuntanın gerçek niteliği hakkında konuşmalar yapılmıştır.

İşgalin amacı anlatıldıktan sonra korkmaması söylenen yaşlı bir bacının cevabı şöyle olmuştur:
- Evladım bizim korkacak, kaybedecek neyimiz kaldı ki? Memlekette 16 yaşında, 20 yaşında fidan gibi gençler, çocuklarımız ölüyor. Siz anlatın, biraz daha anlatın.

Bu arada konsolosluğun dışına Devrimci Yol pankartı, Nato defol, Türkiye Halkları faşist cuntaya teslim olmayacak - sloganları asılmıştır.

Basın mensubları, fotograf makinalarını dışarıda bırakmak şartıyla içeri alınmış, basın açıklaması yapıldıktan sonra talebler bildirilmiştir.

- Alman Devletinin Türkiye'deki faşist cuntayı tanımaması, ekonomik ve askeri yardımı kesmesi

- Türkiye'deki cuntanın faşist olduğunun gazete televizyon ve radyodan kamuoyuna duyurulması

- Almanya'daki faşist Türk federasyonun kapatılması, Türk ocaklarının faaliyetine son verilmesi.

- Almanya'daki ilerici kişi ve örgütler üzerindeki baskı ve kısıtlamaların kaldırılması istendi.

Konsolosluktaki devrimcileri desteklemek üzere Alman ve Türkiyeli ilericiler binanın dışında toplandılar. Basın açıklamasının ardından, konsolosluk, tüm işgal süresince olduğu gibi olgun bir hava içinde terkedilerek, dışarıda bekleyen anti-faşistlere katılındı. Yürüyüşe konsoloslukta bulunan Türkiyelilerden katılanlar olmuş, talebler basında ve yayında açıklanmıştır.

Can YOKSUL

dünyanın başka yerindeki bacım
alınterini satan kardeşim
kulak ver bana
1980 Türkiyesinde
ben anayım ana

ben
Hatçe kadınım
Ayşe kadın
Fatma kadın

hani
insan sayılan
seçimlerde sayımlarda
vergilerde savaşlarda
insan sayılan
Kezban kadınım

ben
anayım hey oğul ana
bilmemki
nasıl anlatayım sana

gel de gör şu halimi
faşizmin köpekleri
Çorum'da neler ettiler bana

bir ekmek uğruna
çıkıp geldik buralara
bir ekmek uğruna koptuk
taşımızdan toprağımızdan
Çalyayla'dan Kızılpınar'dan
Çaltıcak'tan Esençay'dan
geldik buralara

bize aş
bize iş
bize yol bize su
bize okul demeden
üşüştüler başımıza

dinle yavrum
körpe kuzum
ben anayım ana
ninniler söyleyen sana
hani şu soyulan kadın çırılçıplak
ırzına geçilen
memeleri kesilen
ve yakılan kadın
eviyle bir
Çorum'da

Ve bir şafak vakti geldiler sürü sürü. Uykularımızı, düşlerimizi böldüler ağzı salyalı it sürüleri. Belliydi kudurdukları. Azı dişlerinde Vietnamlı bir çocuğu Şili'li bir işçinin ve Filistinli bir direnişçinin kanı görülüyordu. Belliydi yeniden susamışlardı. Yenid kan içecektiler.

Ellerinde kanlı baltaları vardı. Kanlı bıçakları. Kanlı silahları. Pencereleri, kapıları kırdılar. İçeri girdiler. Çocuklarım çığlık içindeydi. Sonra kırmızı karanfiller açmaya başladı yavrularımın gövdelerinde. Acıyla, korkuyla ve öfkeyle hep beraber bir türkü söylemeye durduk alacaşafakta.

Kızıl karanfiller
nasıl nasıl büyüyorsa
Nurhaklarda
Kızıldere de
Nasıl büyüyorsa
Taksim alanında ve Maraşta
ve nasıl büyüyorsa
dört bir yanında ülkemin
işte öyle büyüyor
şimdi Çorum'da

ben toprağa tohum saçan kadınım
ben doğurgan ana
hani şu yaz sıcağında
direnen kadın
panzerlere
tanklara karşı
Çorum'da

alıp
korkuyu
bir başka güne taşıyorum
Onuru ve öfkeyi
bu çağdan
bir başka çağa taşıyorum

ben
anayım hey oğul ana
ölümün korkutamadığı kadın
Çorum'da

Sosyalizmin sorunları ve Polonya olayı

Polonya grev dalgaları uzunca bir süre dünya kamuoyunu meşgul etti.

Batı, bu olaylarla birlikte birden "İşçi Sınıfı" destekçisi kesildi. Türkeye'de yasaklanmadık grev bırakmayan Demirel hükümeti bile Polonya grev dalgasına alkış tuttu. "Sosyalizm iflas etmişti", bu olayı bahane ederek bütün batı basını, radyosu, televizyonu Sosyalizme saldırı kampanyası başlattı.

Neydi olanlar Polonya da?
Neler, hangi güç dengeleri vardı bu olayların arkasında?

Polonya olayları aslında devrimcilerin yıllardır söylediklerinin yeni bir sosyal pratikle daha doğrulanmasıdır. Yani bu olaylar SSCB, D.Almanya Polonya vs. gibi ülkelerde sosyalizmin olmadığının kanıtıdır. Bu olaylar daha önce Asya'da, Afrika'da iflas eden Revizyonist politikaların Polonya'da da onaylanmasıdır.

Uzunca yıllar devletleştirme, Özel mülkiyet yerine kamu mülkiyeti sosyalizm için tek ve yeterli şart olarak görülmüş, Sosyalizm iktisadı bugüne, kalkınma gibi sadece ekonomiye ilişkin bir kavram olarak anlaşılmıştır. Oysa Sosyalizm salt iktisadi değil, politik ve ideolojik düzeylerde de bir dizi devrimi öngörür. Ve en önemlisi, kendisinden önceki bütün toplumsal sistemlerden en ayırtedici yönü, kitlelerin doğrudan politikaya katılması politik etkinliklerinin artırılması ve bu etkinligi sağlayacak kurumların yaşatılabilmesidir.

Oysa bugün gözlenen giderek politikadan uzaklaşan, pasif, sadece tüketim arzuları körüklenen geniş bir yığınla, tüm politikayı, ekonomiyi yöneten belli bir azınlık arasında giderek artan farklaşmadır. ve biz bu süreci kapitalizme geriye dönüş diye niteliyoruz. Polonya olaylarının ilk doğrudan sonucu, bu yapının sosyalizm olmadığının ve giderek daha büyük çalkantıların ortaya çıkacağının kanıtlanmasıdır.

Şimdi bu genel çerçeve ışığında Polonya grevlerine biraz daha yakından bakabiliriz.

Bilindiği gibi 1 Temmuz 1980'de hükümet tarafından yapılan yeni zam açıklamasından sonra Polonyanın Ursus şehrindeki metal işçilerinin başlattığı grev Gedansk çevresindeki fabrikalara da yayılmıştı. Grevlerin patlak vermesiyle ücret artışları yapıldı. Ücret artışlarından sonra bazı işyerlerinde grevler sona ererken, 9 Temmuz'da ayakkabı yapımında çalışan işçilerin başlattığı grev, demiryolu işçilerine giderek tüm ülke sathına yayılıp genel grev haline dönüştü.

Polonya'da işçilerin yaptığı ilk genel grev değildir bu.. 1956lardan bu yana zaman zaman yükselen işçi eylemlerine şahit oluyor Polonya. Polonyadaki mücadelerin bu denli canlı oluşu ise Polonya'nın tarihi ve toplumsal özelLiklerini irdelemekle anlaşılabilir ancak. Defalarca işgale uğrayan, büyük devletler tarafından paylaşılıp, haritadan silinme tehlikesi ile karşılaşan Polonya'da ulusal duyguların da işçi sınıfı mücadeleleri üzerindeki rolü göz ardı edilemeyecek kadar önemlidir. Ayrıca Çarlık Rusya' sının ortadoks egemenliği, hemen tümü katolik olan Polonya halkının üzerinde katolik klisesinin etkinliğini artırmıştır. ve bu ezilen halk olmaktan doğan ulusal özelliklerle de birleşmiştir.

1905lerden önce Çarlık Rusyasına çeşitli eylemlerle genel grevlerle meydan okuyan Polonya, ikinci dünya savaşı sonrasında büyük kayıplarla ve baştan başa değişmiş sınırlarla bir "halk demokrasisi" olarak ortaya çıkıyordu. Bu tip halk demokrasilerinin temel iki zaafı:

a)
Faşizm sonrası doğan ortamda, yönetimde çeşitli sınıfların kendi örgütleriyle temsil edildiği cephe hükümetlerinin olması, ve küçük burjuvazi ile köylülere ödünler verilmesi. Bugün Polonya'nın diğer doğu Avrupa ülkelerinden biraz farklı bir toplumsal yapılanması vardır. Toprak özel mülkiyeti oldukça yaygındır. Ekilebilir toprakların büyükçe bir kısmı özel mülkiyet'e aittir.

b)
Güçlü bir sosyalist hareket var olmadığı için, kitle temelinin sağlam olmayışı ve boşluğun katı bürokratik uygulamalar, güçlü bir devlet aygıtıyla doldurulmaya çalışılmasıdır.

1956lara kadar geçen dönemde PBİP (Polonya Birleşik İşçi Partisi) ve devlet aygıtı kitlelerden önemli ölçüde kopmuştu. Tarımda yanlış uygulanan kollektifleştirme tarımsal üretimin gerilemesine neden olurken, yönetimde söz sahibi olmaktan gittikçe uzaklaştırılan işçiler, hoşnutsuzluklarını çeşitli eylem lere grevlere dönüştürüyorlardı.

1945de Parti üyelerinin %80i işçiyken bu oran 1954de %48e düşmüştü. 1956 grev ve gösterilerinin sonucu, 1948de zorla kollektifleştirmeye karşı. çıktığı için sağ kanat ilan edilip partiden tasfiye edilen Gomulka yönetimi gelirken işçilerin direniş ve mücadeleri bir anlamda meşrulaşıyordu. Bu dönemde fabrika örgütleri yaratılmış, işçiler kısa sürede bir araya gelerek, somut talepler etrafında harekete geçebilme yeteneği kazanmışlardı.

Çok değişik kesimlerin desteği ile iktidara gelen Gomulka, izlediği politika içindede çelişkileri barındırdı. Kısa bir süre işinde işçi haklarını kısıtlamaya, işçi konseylerinin görevini işyerleri ile sınıflandırmaya başladı. 1960lardan sonra ise ekonomik çıkmazlar Polonya'yı sarsmaya başladı. Planlanan yatırımlar gerçekleşmiyordu, gıda maddelerinin fiatları artarken lüks tüketim eşyalarının fiatları düşüyordu. 1 milyon civarındaki gizli ve açık işsiz ülkenin ekonomik tablosunu tamamlıyordu.

Kitlelerin muhalefeti tekrar yükselmeye başladı. Plansız ekonominin gittikçe çıkmaza girdiği, parti içinde hizipleşmelerin başgösterdiği 1970lerde Bakanlar Konseyi yiyecek fiatlarını %30 arttıran bir karar alınca, Gdansk kentindeki Lenin tersanesinin işçileri, talepler listesiyle birlikte harekete geçti. Polis müdahelesine rağmen grev bütün bölgede yaygınlaşıyor öğrenciler işçilere katılıyorlardı. Grev komitesi sonunda isteklerinden bir çoğunu kabul ettirdi, Gomulka'da işçilerin isteğine uyularak yönetimde uzaklaştırıldı ve yerine Edvard Gierek parti sekreterliğine getirildi. Gierek işçilerle temaslara geçti, vaadlerde bulundu ve grevleri yatıştırmayı başardı.

1970 - 1971 grevlerinde Polonya işçi sınıfı, işçi komiteleri aracılığı ile, ücret artışları, fiatların düşürülmesi gibi ekonomik taleplerin yanı sıra, ücret farklılıkları ile tepeden empoze edilmeye çalışılan sınıflaşmaya son verilmesi, yönetimdekilerin değiştirilmesi, yöneticilerin işçiler tarafından seçilmesi, işçi komisyonlarının yasallaştırılması gibi siyasi içerikli taleplerde ileriye sürüyorlardı. Güçlü bir sınıfçığgüdüsüne dayanan, bürokrasiyi geriletebilen bu hareketler zaaflarınıda içinde taşıyordu ve revizyonizme karşı güçlü bir alternatif olarak ideolojiyi ve örgütlenmeyi getiremiyorlardı.

Gierek yönetimi, muhalefeti önliyebilmek için, kitlelerin tüketim talebini karşılamaya, fiatları dondurmaya koyuldu. Planlama ve köklü reformlar yerine, batılı kapitalist ülkelerden borç almayı, bu yolla devlet mekanizmasını daha da güçlendirmeyi yeğliyordu. Borçların ödenmesi ise ihracatla karşılanacaktı. Petrol fiatlarının yükselmesi ve batıda başlıyan ekonomik kriz batıya mal satma hayallerini suya düşürürken, dışborçların ödenmesi için yapılan zamların şoku Polonya'yı tekrar sarstı.

İşçiler ekonomik kazanımlarına el uzatan her kararda ayağa kalkıyorlardı. Ve 1976 yılı, Polonya'da tekrar grevlere, direnişlere sahne oldu. Güçlü örgütlenmeleri sayesinde işçilerin istekleri bir yandan kabul edilirken, diğer yandan bastırma yöntemleri ihmal edilmiyordu.

Bu arada 1968 - 1970 yıllarında burjuva muhalefi çevrelerinin birleşerek oluşturduğu KOR (öz savunma komiteleri) kuruldu.

KOR'un en önemli özelliği ise, diğer halk demokrasilerindeki muhalif aydınlardan farklı olarak işçi sınıfı ile ittifak kurmayı ön plana almasıdır. Geçtiğimiz Temmuz ayında başlıyan ve Gierekle, bir kaç yöneticinin değiştirilmesine yol açan son 1980 grevlerinde KOR yöneticeleri kendi açıklamalarında, henüz doğrudan bir etkileri olmadığını, işçilerin karar ve taleplerini yaymaya, işçilerin kendilerinden istediklerini yerine getirmeye çalıştıklarını söylediler.

Bu grevlerden çıkaracağımız sonuçları eksikte olsa şöylece sıralayabiliriz.

1. Bugün kendisine "Sosyalistim" diyen ülkelerde yöneten ve yönetilenler arasında gittikçe açılan bir uçurum vardır. Sosyalizm işçi sınıfının doğrudan yönetimde olduğu bir toplumsal sistemdir. Oysa Polonya olayı da göstermektedirki bu toplumlarda işçiler yönetmemektedirler ve bir azınlık tarafından yönetilmektedirler. Parti ve devlet bürokrat ve teknokrat kadronun elinde giderek kitlelerden bağlarını koparan bir aygıt durumuna dönüşmüştür. Sebebi Sosyalizme gerekse zorunlu olan üstyapısal devrimlerin ve bunun gerektirdiği kurumsallaşmanın gerçekleşmemiş olmasıdır. Dolayısıyla iflas eden Sosyalizm değildir. Sosyalizmi uyguladığını iddia eden revizyonizm dir.

2. Bu sorunlar genel olarak sosyalizmin geçiş toplumlarına ilişkin sorunlarıdır. Sorunun çözümü bu yeni toplumsal yapıların ciddi bir analizi ile mümkündür. Fakat bu sorunların aşılmasında ümit gene *bu ülkelerde ki yığınsal hareketlerdedir. Yani bu* günkü revizyonist yöneticilerin "tövbe" ederek, sosyalist bir politikayı uygulamaya başlayacaklarını beklemek hatadır. Bu açıdan Anti-Komünist olmamak adı altında, "Mevcut revizyonist yönetimi eleştirelim ama kapitalist dünya ya karşı onların yanında yer alalım" tavrı doğru değildir.

Bu günkü durumu ve yapısı itibarıyla Polonya işçi hareketinden çok fazla umutlu olmamak gerekmektedir. Dini ve milleyetçi öğelerin ağır bastığı, sosyalist unsurların henüz tutarlı bir alternatif yaratamadıkları düşünülürse bu durum anlaşılır. İşçi hareketi bugünkü yönetime alternatif bir *sosyalist toplumsal örgütlenme programı yaratmamıştır.* Sorunun can alıcı noktası buradadır. Olumlu olarak işaret edilebilecek olan şey ise, elde edilen hakların gerçekleşmesi süresinde genel muhalefet hareketinde gözlenebilecek olan saflaşmadır.

Bugün sosyalist ve burjuva unsurlar genel muhalefet hareketi içerisinde karışık olarak mevcutdurlar. Elde edilen yeni hakların kullanılmasında bu unsurlar arasında bir ayrışma kaçınılmaz olacaktır. Bu da olumlu alternatiflerin yaratılması doğrultusunda bir adım sayılabilir.

4. Revizyonistler: Batı, işçileri destekliyor. Dolayısıyla bu olaylar da Polonya Yönetimede karşı açık tavır almak, batıya hizmet etmektir şeklinde bir düşünceyi yayıyorlar. "Sosyalizmi savunacaksan Polonyayı savunacaksın"

Bu gerçekten son derece önemli bir konudur. Uzun yıllar uluslararası planda sosyalist hareket, "Anti-Komünist olmamak" ile Sovyetler birliği ve onun izlediği politikaya karşı net ve açık tavrı geliştirememeştir.

Sovyetler Birliğinin sosyalizm adına gerçekleştirdiği şeyleri, sosyalizmle alakası olmasa dahi savunma zorunluluğu hissedilmiştir. Ve işte bundan dolayı sozyalizm savunulamaz birşey haline dönüşmeye başlamıştır.

Bu açıdan bizlerin tavrı net ve açık olmalıdır. Bugün sozyalizm adına hayata geçirilen politikaların yükünü çekmek diye bir sorunumuz olmamalıdır. Bu yük Revizyonizme aittir. Ve bizler sosyalizmi savunabilmek açısından, bu izlenen politikaların sosyalizm ile alakası olmadığını daha açık ve net vurgulamak zorundayız. Revizyonist politikalar ile sosyalizm arasındaki ayrım çizgilerini çok daha bilinçli açığa çıkartmaktayız.

Eğer sosyalizmın bir sistem olarak yeniden alternatif olmasını istiyorsak onun bugünkü adı sosyalist olan ülkelerle mevcut tüm bağlarının koparılması gerekiyor, yani bu ülkelerin sosyalizme alakası olmadıklarının açığa çıkartılması gerekiyor. Bu bağların koparılmasınında belki geç bile kalınmıştır.

Solda ayrılıklar, çatışmalar ve «siyaset yasakçılığı» yaygaraları;

ANTİ-FAŞİST MEVZİLERDE NASIL BİR DEMOKRASİ ?

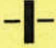
Solun bölünmüşlüğü ve bölünmelerin, ayrılıkların giderek silahlı çatışmalara varması devrimci hareketin önündeki en önemli olumsuzluklardan biri olarak ortada durmaktadır.

Son zamanlarda meydana gelen bazı olaylar üzerine yayınladığımız Özel Sayının girişinde vurgulandığı gibi: "Bu çatışmaların faşizme karşı mücadeleye verdiği zararlar ortadadır ve bu zararları uzun uzun anlatmaya gerek bile yoktur. "Solun bölünmüşlüğü olgusu herşeyden önce geniş emekçi halk kesimlerinin devrimci harekete yönelmelerini engelleyici bir rol oynamaktadır. Burjuvazi de bu durumu bilerek istismar etmekte '49 fraksiyon'(!) üzerine sık sık tefrikalar yayınlatarak devrimci hareketin bir 'çıkmaz yol' olduğu düşüncesini yaymaya ve düzene karşı yükselen geniş halk muhalefetini düzenin sınırları içindeki siyasi potalarında eritmeye çalışmaktadır. Ayrılıkların çatışmalara dönüşmesi emekçi halk kesimlerinin devrimci harekete olan güvenlerini daha da sarsarken, burjuvaziye yeni olanaklar sağlamaktadır."

Bütün bunlar, bugüne kadar defalarca vurgulanmış gerçeklerdir. Ancak şu da açık bir gerçektir ki;

"Ayrılıkların sık sık çatışmalara dönüşmesinin bütün çabalara rağmen önlenememesi gerçeği karşısında sadece bu çatışmaların kötü olduğunu, olmaması gerektiğini söylemekle *yetinmek* sözkonusu sorun karşısında yeterli bir tavır sayılamaz.(*)

Yapılması gereken, soldaki ayrılıkların çatışmalara varmasının nedenlerini doğru bir şekilde kavramak ve bu sorunun yarattığı olumsuzlukların giderilmesi ya da en aza indirilebilmesi konusunda yeterli çözümler getirmektir."

Kuşkusuz, Sol'un bölünmüşlüğü olgusu ve ayrılıkların bizatihi kendisi bir çatışma kaynağı teşkil eder. İdeolojik ve siyasi bakımlardan farklılaşmaları, sınıf mücadelesinin yüklediği görevler karşısındaki farklı tavır alışları ihtiva eden ayrılıklar ve bu temeldeki gruplaşmalar varolduğu sürece, siyasi plandaki farklı tavırların giderek çatışmalara dönüşmesi de olumsuz bir *sonuç* olarak ortaya çıkmaktadır. Nitekim son zamanlarda giderek yaygın bir şekilde sol içi çatışmaların meydana gelmesinin arkasında, temelde, ülkedeki gittikçe şiddetlenen sınıf mücadelesinin —başka bir ifade ile iç savaş sürecinin giderek derinleşmesinin— oportünist grup siyasetlerinin önünü daha çok *tıkamaya* başlaması gerçeğinin bulunduğu olaylar dikkatle incelendiğinde kolayca farkedilebilecek bir şeydir.

Ancak, bu gerçeklerden hareketle *"ayrılıklar bütünüyle ortadan kaldırılmadan*, çatışmaların önüne geçmek ve sol içi çatışmaların devrimci mücadeleye vereceği zararları önlemek de mümkün değildir; bu yüzden, ayrılıkları ortadan kaldırmak suretiyle meseleyi kökünden çözmek lazımdır" şeklinde bir sonuca varmak elbette sözkonusu olamaz.

Herşeyden önce ayrılıklar, köklü-sınıfsal temellere dayalıdır. Bu sebeple ayrılıkların bütünüyle ortadan kaldırılması beklenemez.

Türkiye'deki olağanüstü boyutlara varan gruplaşma eğiliminin arkasında da geniş orta sınıf kesimleri içindeki süratli politikleşme olgusu yatmaktadır; güçlü bir proleterya partisinin örgütlü ve birlik içinde hareket etme geleneğinin bulunmadığı, böyle bir partinin ideolojik-politik-örgütsel yolgöstericiliği ile, toplumsal muhalefetin etkin bir şekilde yönlendirilemediği bir ortam içinde orta sınıf kesimleri içinden çıkan düzene muhalefet eğilimleri kolayca "bağımsız" gruplaşmalara yönelme özelliği göstermektedir. Uluslararası "Sosyalist" hareketin içinde bulunduğu durumun etkisi de dikkate alındığında sol içindeki bölünmelerin bütünüyle önlenmesinin veya hiç değilse aşırı boyutlara ulaşan gruplaşmaların asgari bir düzeye indirgenebilmesinin kısa bir süre içinde mümkün olmadığını kabul etmek gerekecektir.

O halde sorunu, bölünmeleri, ayrılıkları sınıflar mücadelesinin bir gerçekliği olarak kabul ederek çözmeye çalışmak gerekir. Uzun vadede, toplumsal muhalefetin güçlü bir devrimci hareket etrafında merkezileşmesini sağlayacak şekilde, birleşmesi mümkün bütün devrimci unsurların doğru devrimci siyasi çizgi etrafındaki *birliğini* sağlamak için mücadele ederken, bugün için sol içi ayrılıkların ve çatışmaların devrimci-anti-faşist mücadeleye verdiği zararları hiç değilse en az seviyeye indirilmesi için çalışmak gerekir.

Bu noktada bugünkü durumda öncelikle *sol gruplar arasındaki ilişkilerin nasıl biçimlenmesi* gerektiği sorunu gündeme gelir.

Bu konuda bazı *disiplin ve davranış ilkelerinin* gerekli olduğu kesindir. Zira *"her grup istediği gibi davransın, sadece kavga döğüş olmasın"* şeklindeki bir anlayışın geçersizliği açıktır.

Özellikle devrimci kesimlerin çoğunlukta olduğu (faşistlerden arındırılmış) mevzilerde, mahallelerde, bu soru buralarda *nasıl bir demokrasi ve disiplin anlayışının egemen olacağı* manasına gelmektedir.

Herkesin kendi bildiği gibi davranmasının, istediğini (solculuk adına) yapmasının, sonuçta (bırakınız kavgaların önlenmesini) buraların tam bir *kargaşa alanı* haline gelmesinden başka bir sonuç vermeyeceği ortada olan bir şeydir. Bizim görevimiz ise, herhalde heryeri "Tunceli'ye çevirmek" değil, tersine (Tunceli gibi) heryeri Fatsa'ya benzetmeye çalışmak olmalıdır. Bunun yolunun ise "bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler" (ya da "ajitasyon ve propaganda da serbestlik, eylemde de serbestlik"!) manasına gelen bir anlayıştan geçemeyeceğini sanırız herkes kabul etmek zorundadır.

İşte "siyaset yasakçılığı" yaygaralarının başladığı yer de burasıdır.

KSD yöneticileri, kavgalara neden olarak Devrimci Yol'un Direniş Komiteleri konusundaki anlayışını göstermektedirler. Onlara göre Devrimci Yol, *"direniş komitelerinin ait olduğu birimlerdeki bütün hayatı denetleyeceği, diğer grupların dağıttıkları bildirileri de kontrol ederek provokatif ifadeler varsa çıkaracağı"* biçiminde bir *provokasyon çizgisi*(!) geliştirmiştir. Kavgaların sebebi de bu anlayıştır. Zira (bu anlayış diğer grupların siyasi çalışmalarına *"ambargo koyma"* manasına geldiği ve de *"proleter sosyalist hareketin siyasi çalışmasının karşısına kim dikilirse onu aşacaklar"* için) *"Devrimci Yol bu anlayışından vazgeçmedikçe (...) bu çatışmaların bitmesi beklenemez."* (Öncü, S. 5, s. 19).

Devrimci Yol'un Direniş Komiteleri konusundaki devrimci tezlerinden vazgeçmesi sözkonusu olmadığına göre, bu oportünist anlayışlarla uğraşmak gerekecektir. KSD ile birlikte aynı görüşleri ihtiva eden ortak bir bildiri dağıttıkları ve Ankara'daki bazı birimlerde hep beraber "Proleter sosyalist hareketi" birimlerin demokratik örgütlenmelerine ait disiplin ilkelerinin *"üstünden aşırmaya"*(!) çalıştıklarına bakılacak olursa, HK ve askıcıların da, KSD ile aynı görüşleri paylaştıkları anlaşılmaktadır.

Sorun gerçekte, özellikle bazı okullardaki devrimci-*demokratik örgütlenmelerin* işlerliği ile ilgili bir sorun olarak ortaya çıkmıştır. Bu birimlerdeki örgütlerin seçimlerini çoğunlukla kaybeden bazı azınlık-oportünist gruplar, buralarda engeniş kitlelerin iradesini temsil eden örgüt yapılarını dağıtmaya, işlerliğini ortadan kaldırmaya çalışmaktadırlar.

1974'ler sonrasında gençliğin merkezi örgütlenmesini oluşturmak, bu örgütler bünyesinde çeşitli görüşlere sahip *gençliğin faşizme karşı eylem birliğini* sağlamak doğrultusunda uzun mücadeleler yürütülmüştür. Bu mücadeleler sonucunda ve gençlik yığınlarının faşizme karşı en geniş ve aktif bir şekilde katılabilmelerinin sonucunda birçok yerde faşist güçler yenilgiye uğratılarak güçlü anti-faşist mevziler oluşmuştur.

ODTÜ, SBF, Yükseliş gibi birçok okulda bütün öğrenci kitlesinin ve bütün siyasi eğilimlerin, grupların serbetçe katıldığı seçimler yapılmakta; bu seçimler sonucunda bütün kitlenin iradesi en demokratik bir şekilde merkezileşerek, o birim veya okula ait demokratik-demokratik örgütlenmeler oluşmaktadır.

Sorun bu örgütlerin oluşmasından sonra ve bu örgütlerin *işlerliği-yetkileri* konusu ile ilgili olarak çıkmaktadır. Bazı gruplar bu örgütlerin, ODTÜ-ÖTK, SBF-DER gibi başından itibaren oluşumuna katıldıkları, seçimlerine yönetime gelmek için girdikleri (fakat çoğukez azınlıkta kaldıkları için yönetime gelemedikleri) *bu örgütlere ait demokrasiyi* ve ona ait disiplini kabul etmeye yanaşmamaktadırlar.

Şu *"bildirilerin kontrol edilmesi"* meselesini ele alalım. ODTÜ'de, SBF'de, vb. okullarda yıllardan beri okul dernekleri tarafından okulda yapılacak bildiri dağıtma, afiş asma gibi faaliyetlerin kontrol edilmesi sözkonusudur. Çeşitli gruplar tarafından okulda herhangi bir bildiri, vb. dağıtılması sözkonusu olduğunda, derneğe haber verilmesi istenmekte, bu şekilde okulda özellikle sol gruplar arasında çatışmaya yol açacak nitelikteki bildirilerdeki, çatışmaları tahrik edici ifadelerin düzeltilmesi istenebilmektedir. Bu işleyiş yakın zamana kadar bütün gruplar tarafından kabul edilmekte idi. Gerek KSD gerekse HK bu demokratik işleyişe ve "geçerli disiplin ilkelerine uymak" mecburiyetini hissetmişlerdi. Ancak son zamanlarda bu işleyişlere karşı çıkmaya ve çeşitli birimlerdeki merkezi demokratik örgütleri dağıtmaya çalışmaktadırlar.

Böyle bir disiplin ilkesinin uygulanmasını kendi siyasetlerine uygulanan bir ambargo olarak kabul etmektedirler. Hele kendilerine proletaryanın biricik devrimci-komünist temsilcisi gibi bazı sıfatlar da yakıştırdıkları için koca proletaryanın(!) bir okuldaki öğrenci temsilciliğine ait bazı disiplin ilkelerine uymasını bir türlü içlerine sindirememişlerdir. İki de bir *"Biz proletarya partisiyiz bu disiplin bizi bağlamaz"* gibisinden itirazlarla olay çıkarmışlar, fakat devrimcilerin sorumlu ve dikkatli tutumları nedeniyle ciddi olayların meydana gelmesinin önüne geçilebilmiştir.

KSD de son zamanlara kadar bu demokrasiye uyar görünmüştür. Buna rağmen son kavgalar öncesinde tutum değiştirerek, onlar da HK'cılar gibi hareket etmeye başlamışlardır. İçinde uydurma ve çirkin suç ...lar ve kışkırtıcı ifadeler dolu bildirilen birim derneklerine haber vermeden dağıtmaya başlamış, kendilerine niçin bu şekilde hareket ettikleri sorulduğu zaman da "öyle bir şey mi vardı?" gibisinden birim örgütlerini tanımadıklarını ifade eden "külhani"ce cevaplar vermişlerdir.

En ufak bir müdahaleyle karşılaştıklarında da siyaset yasakçılığı yaygarası ile silaha-kavgaya başvurarak çatışma çıkarmışlardır. (Anlaşıldığı kadarıyla diğer bazı gruplarla beraber hareket edecekleri bir konuda çatışma çıkararak, Devrimci Yol'a karşı bir "geniş cephe" oluşturmayı hesabetmişler ve ona göre hareket etmişlerdir).

Burada ilk olarak üzerinde durulması gereken nokta şudur: KSD ve benzeri oportünist gruplar anti-faşist/devrimci mevzilerdeki, demokratik kitle örgütlenmelerinin işlerliğine ve onlara ait demokrasi ilkelerine karşı çıkarlarken, (bu örgütlerin yönetimlerinin çoğunlukla Devrimci Yol görüşüne sahip olanlar tarafından oluşması nedeniyle) kendilerine *Devrimci Yol'a ait disiplin ilkeleri* in dayatıldığını ileri sürmektedirler. *"...örgütlerin disiplin ilkelerine bir Kurtuluşçu'nun... uymasını beklemek budalalıktır"* diye yazıyor KSD yazarları. *"Eğer kastetmek istediğiniz sizin güçlü olduğunuz heryerde herkesin sizin disiplin ilkelerine uyması ise o başka."* diyorlar. Bu saçma bir iddiadır ve bile bile yapılmış bir tahrifat ve çarpıtmadan başka birşey değildir. Örneğin ODTÜ-ÖTK tarafından uygulanan demokrasi hiçbir şekilde Devrimci Yol'un kendi iç disiplini olarak gösterilemez. Herhangi bir yerdeki demokratik örgütlenme çerçevesi içinde hem diğer gruplara hem de kitlelere Devrimci Yol'a ait disiplin ilkelerinin uygulanması hiçbir zaman sözkonusu olamaz ve olmamıştır. Sözkonusu olan disiplinin Devrimci Yol'a ait örgüt disiplini değil, anti-faşist devrimci mevzilerdeki-birimlerdeki en geniş kitlenin ve bütün siyasi grupların katılımı ile oluşan demokratik örgütlere ait bir demokratik-disiplin olduğu ortadadır. Ve oportünizmin bu demokratik işleyişlere karşı çıkışını, "bize Devrimci Yol'un grup disiplini kabul ettirilmek isteniyor" diye göstermeye çalışması, onların sahtekarlığını birkez daha açığa çıkarmaktadır.

Öte yandan, bu asgari disipline uymayı kabul edemeyecek kadar *"demokrasi terbiyesinden yoksun"* olan oportünist gruplar, *her grubun sadece kendi grup disiplinine uyması başka bir disiplin tanımamasını* önermektedirler. KSD son zamanlarda bu talebini kendi taraftarlarına *"sizin uyacağınız disiplin sadece kendi örgütlülüğünüzdür, bunun dışında ne pahasına olursa olsun hiç bir disiplin kabul etmeyin"* diye talimatlar çıkaracak kadar açık bir şekilde savunur hale gelmiştir.

ODTÜ'de, SBF'de ya da başka bir yerdeki demokrasiyi beğenmemek mümkündür. Oralarda uygulanan bazı disiplin ilkelerini de beğenmeyip eleştirmek mümkündür. Ama bunun yerine *"herkes sadece kendi disiplinine uysun"*, "herkes aklına eseni-siyaset serbestliği adına yapmakta serbest olsun" şeklinde bir saçmalık ileri sürülebilir mi? Böyle bir durumun anti-faşist mevzileri nasıl bir kargaşa ortamına sürükleyeceğini kestirmek hiç de zor değildir. Örneğin geçenlerde ODTÜ yurtlarında kalmakta olan 7-8 HY tarafları "biz bugüne kadar sosyal faşistlere karşı sadece lafta mücadele ettik. Şimdiden sonra fiilen eyleme geçeceğiz" diyerek, "sosyal faşist" dediklerine karşı "eyleme" geçmeye, onların odalarını işgal etmeye kalkmışlardır. Buna ÖTK siyaset yasakçılığı yapmamak için(!) seyirci mi kalmalıdır?

Aslında böyle bir sınırsız serbesti, devrimci-anti-faşist mücadelenin örgütsüz ve kendiliğinden bir şekilde yürüdüğü birçok yerde, bugün "geçerli" olan

❯

bir durumdur; ve buralarda hertürlü saçmalığı, "siyaset yapma" adına icra etmek sonuna kadar serbesttir; isteyen esnaftan haraç toplamakta; isteyen halka karşı zorbalık uygulayabilmekte; isteyen hırsızlık ve lumpenlik yapmakta; "sosyal faşistlere" ya da başkalarına karşı cihat ilan edebilmektedir. En masum işler her grubun kendi siyasetini benimseyip benimsemediğine bakmaksızın herkese gazete satmaya, herkesten "yardım" toplamaya çalışmasıdır. Sonuçta bırakınız kavgaların önlenmesini, buralar tam bir *"cehenneme"* dönmektedir.

Bir Askıcının doğru birşey söylemesi ender raslanan birşeydir. Geçenlerde yine "Devrimci Yol'a karşı" dağıttıkları bir bildiride tek doğru ifade vardı. O da, Tunceli'deki olumsuz duruma işaret eden ifadelerdi. Bir Askıcının bile görebildiği gibi, gerçekten Tunceli'de halk sol gruplar arasındaki ayrılıklardan ve çatışmalardan şikayetçidir. Solculuk-devrimcilik adına yapılan serserilikler ve sol gruplar arası "aşiret çatışmaları" yüzünden halk içinde olumsuz bir durum vardır. Ama Tunceli'de kavgalar çoğunlukla "siyaset yasakçılığı" gibi sebeplerden değil, başkaca değişik sebeplerden çıkmaktadır. Burada zaten siyaset yasakçılığı değil herkesin "sadece ve sadece kendi disiplinine"(!) uyduğu bir kargaşa hakim olmuştur. (Tabii, herkesin kendi "disiplininin", tavuk hırsızlığından başlamak üzere neleri ihtiva ettiğini tahmin edebilirsiniz). Bu durumda yapılması gereken şey nedir? Devrimci Yol tarafından bu sorunun çözümünde de bilinçli- anti-faşist kitlelerin devreye sokulması; bilinçli anti-faşist halk kesimlerinin katılımıyla, halk komitelerinin oluşturulması ve sorunların çözümünde bu komitelere en geniş yetki ve sorumluluk tanınması önerilmiştir. Kuşkusuz bu şekilde hemen herşey çözülecek değildir, ama öncelikle, hiç değilse halk devrimcileri kendi üstünde ve kendi adına tepişen bir kırk haramiler çetesi olarak görmekten çıkacaktır. Sonra, giderek herkesin uymak zorunda olduğu bir halk demokrasisi anlayışı geliştirilebilecek, kendi disiplininden ya da disiplinsizliğinden başka şey tanımayan gruplar da bir ölçüde de olsa bir demokrasi terbiyesine tabi tutulabileceklerdir. Bu şekilde Tunceli'deki gibi bir kargaşa ortamının önüne geçilmesinden de öteye birçok iyi şeylerin yapılabileceğine ülkenin başka yerlerinden birçok örnek göstermek mümkündür. Ne var ki Tunceli halkı tarafından da benimsenen bu önerinin karşısına kendi grup disiplininden başka birşey tanımayan HK ve benzeri oportünist gruplar çıkmıştır. Halk komitelerinin oluşturulması için 1978 yılında düzenlenen toplantının yapılacağı sinema salonu başka zamanlarda —Tunceli'de— birbirleriyle tepişmekten başka birşey yapmayan HK, HB ve benzeri gruplar tarafından ortaklaşa basılmış ve halk komitesi seçimini amaçlayan toplantı dağıtılmıştır. (Ne yazık ki bu oportünist bozgunculuk karşısında Tunceli'deki Devrimciler etkili olamamışlardır).(**)

Aslında, Tunceli'nin adı çıkmıştır! Gerçekte, anti-faşist mücadelenin *örgütsüz ve darmadağınık olduğu*, bütün anti-faşist kitlelerin örgütlülüğünün ve bunlara ait demokratık bir disiplinin hakim kılınamadığı, her grubun sadece kendi disiplinine tabi olduğu heryerde son derece olumsuz bir ortamın bulunduğu bilinmelidir. İyi bilmek gerekir, çünkü, bu durum sonuçta en geniş anti-faşist kitlelerin, devrimci mücadeleden-politikadan uzaklaşmasını getirecek çok önemli bir tehlikeyi kendi içinde barındırmaktadır.

Eğer bu konuda gerekli devrimci müdahale ve doğru çözümler getirilemezse, bu durum Türkiye devriminin geleceğini olumsuz bir yönde etkileyecek önemli bir tehlike teşkil edecektir. Anti-faşist mevzilerde yaratılan *kargaşa* ortamı, geniş kitlelerin devrimci-anti-faşist mücadele saflarında harekete geçirilmesini önleyici, devrimci potansiyeli dağıtıcı bir rol oynayacaktır ki, bunun bir halk devrimi için ölümcül bir zaaf teşkil edeceği tartışmasız birşeydir.

İşte oportünizmin dayatmaları bu noktada önem taşımaktadır. Bir okulda KSD'cilerin ya da ötekilerin sadece ve sadece kendi sakat anlayışlarının parlak numuneleri olan bazı bildirileri dağıtıp dağıtmamaları (genel olarak devrimciliğe bulaştırabilecekleri pislikler dikkate alınmazsa) önemli birşey değildir. Ama oportünizmin istediği, ya da gerçekleştirmeye çalıştığı şey ODTÜ-ÖTK, SBF-DER, GAZİ-DER ve benzeri birim örgütlerinin işlerliğinin ortadan kaldırılıp dağıtılmasıdır; ve bunun yerine tam bir gruplar anarşisinin egemen hale getirilmesidir.

Bugün, bu demokratik örgütlerin işlerliğini, onlara ait disiplin ilkelerini tümüyle yoketme ve yerine de her grubun kendi "siyasi" disiplinini geçirmeye çalışanların, bir zamanlar AYÖD ve benzeri merkezi gençlik örgütlerinden ayrılarak (YDGF, Dev-Gör gibi) her grubun kendi gençlik örgütünü oluşturması ve merkezi gençlik örgütlenmesini dağıtmaya çalışma gibi *"görev"*(!)ler ifa ettikleri hatırlanmalıdır. Bu, ortadaki bozgunculuğun (tarihi kökleri ile birlikte) daha iyi kavranmasını sağlayacaktır.

Kaldı ki, bugün sorun, yukarıdaki örneklerinden de görüldüğü gibi, gençlik birimlerinin, okulların çerçevesini çoktan taşmıştır ve devrimciler bugün geniş halk kitlelerinin faşizme karşı direniş mücadelelerinin disiplinli ve örgütlü bir şekilde geliştirilmesi görevleri ile yüzyüzedirler. Gençlik kitlesi içinde tecrit olmuşluğun sonucu olarak gençliğin kitlesel örgütlerini dağıtmaya çalışan oportünistler ise bu kez aynı bozgunculuğu halk kitleleri içinde, köylerde, mahallelerde, fabrikalarda gelişen örgütlü mücadeleye taşımaya kalkmaktadırlar. Geniş halk kesimlerinin faşizme karşı direniş örgütlerinden, buralarda geçerli demokrasi (ya da disiplin!) kurallarından sözetmeye başladığımızda her türlü oportünizm (nasırına basmışcasına) yine bağırıp çağırmaya başlamakta: Direniş Komitelerini siyaset yasakçıığı ve dolayısıyla provokasyon örgütleri(!) olarak suçlamaya vardıracak kadar kendilerinden geçmektedirler. İşte (*"Jurnalci"* bir dergi olarak tanınan) "Öncü" deki *"geçerli demokrasi ilkelerine uymak..."* başlıklı yazıdan bir bölüm:

"Geçerli olan disiplin ilkeleri 'gelişen iç savaş koşulları tarafından ortaya çıkarılmış ve faşist saldırılara maruz kalan en geniş halk kesimlerinin faşizme karşı birleşik direnişının örgütlenmesini amaçlayan örgütlenmeler'miş. 'Faşizme karşı direniş mevzilerinde her kafasına esenin istediğini (siyaset yapma adına) yapmakta serbest olacağı bir kargaşa ortamı yaratılmamalı' imiş.

"... Kendi kafasından bir hayal uyduruyor, sonra herkesin bu hayale uymasını istiyor. İnanmayanları da 'disiplin' ilkelerine uymadığı için 'cezalandırıyor'. Tam bir megalomani.

"Direniş Komiteleri hayalinizin bir ürünüdür... sizin yalnızca sizin örgütlerinizdir. Sizin taraftarlarınızın içinde toplandığı örgütler. Bu örgütlerin disiplin ilkelerine bir Kurtuluşcunun... uymasını beklemek budalalıktır..." (Öncü, Sayı 5, s. 19).

"Geniş kitlelerin faşizme karşı birleşik direnişinden", "geçerli olan disiplin (ya da demokrasi!)" ilkelerinden sözederek nasırına basıldığı için olsa gerek; gelişigüzel sayıklıyor; besbelli manasını bile düşünmeden "megalomani" den, "hayalcilik"ten sözediyor!

Hayal olan nedir? *Gelişen iç savaş koşulları* mı? Bunun sonucu olarak en geniş kesimlerin *faşizme karşı birleşik direnme örgütlerinin yaratılması gereği* mi? Anti-faşist mevzilerde herkesin kafasına eseni yaptığı *bir kargaşa ortamının olmaması* ihtiyacı mı? Hayal olanlar hangisi?

Bütün bu yazılanlara "hayal ürünü" gibi sıfatlar takmaya kalkan birinin, ya bugün Türkiye'de yaşananlardan haberi yoktur; ya kafasından zoru vardır; ya da sadece Devrimci Yol tarafından ileri sürülen herşeye gözü kapalı karşı çıkmayı kendisine vazife edinen iflah olmaz bir oportünistten başka birşey değildir.

Ama insanın, sadece "Öncü" dergisi okusa bile, Türkiye'de yaşanan *gerçeklere* ait bazı şeyleri görebilmesi zor birşey değildir. Örneğin Öncü dergisinin öteki bazı yazılarında "Çorum Direnişi" anlatılmaktadır ve bu yazıda devrimciler tarafından yıllardır anlatılmaya çalışılan ve yukarıda bahsedilen yazıda "hayal ürünü" olarak değerlendirilen gerçekler yarım yamalak da olsa aktarılmaya çalışılmaktadır:

"Gün Sazak'ın öldürülmesinden beri sürmekte olan faşist saldırı hızını kaybetmeksizin devam etmektedir. Eğer devrimciler bu saldırıların önüne yek-vücut olarak çıkamazlar, mücadele güçlerini birleştirip Çorum'da olduğu gibi faşist saldırıların önüne dikilemezlerse bu saldırılar yavaşlamayacağı gibi faşistlerin yeni yeni mevzilerde güçlenmelerini ve saldırılarını yeni bölgelere doğru geliştirmelerini getirecektir... Bu tabloyu görüp de en azından fiili mücadele birliğini gerçekleştirmemek, faşizme karşı savaşacağım diyen güçleri bir araya getirmemek, faşizmin hazırlanmakta olduğu genel bir katliamı kabullenmektir." (Öncü, s. 5).

Evet, "aklın yolu birdir" derler! Gerçi, anlatılan durum sadece G. Sazak'ın öldürülmesinden ve Çorum olaylarından beri varolan yeni bir durum değil, Sivas, Malatya, Elazığ, Maraş olaylarından beri varolan, (yıllardır devrimcilerin yüzlerce kez tekrarlayıp durdukları) bir gelişmedir. Ama işin bu yanı önemli değildir. Görüldüğü gibi yukarıdaki yazıda *"Gelişen iç savaş koşulları ve onun gereği olarak en geniş kesimlerin faşizme karşı direniş örgütlerinin yaratılması gereğinden"* sözedilmektedir. "...Savaşacağım diyen... güçleri bir araya getirme" ihtiyacından sözedildiğine göre, ortada Devrimci Yol'un "iç savaş" dediği ve (herşeyden önce KSD'nin evrim aşamasını tahrip eden) bir SAVAŞ var demektir. Savaşacak *"güçleri bir araya getirmek"* dendiğine göre, yine herhalde Direniş Komiteleri türünden, ya da başka biçimde, farklı sınıfsal ve siyasal eğilimlerden kişilerin içinde yeraldığı *"cephesel"* bir *örgütlenmeye ihtiyaç* var demektir! (örgütsüz birlik olmaz!). Yoksa "Öncü" yazarı bütün bunları, KSD yöneticilerine mi anlatmaya çalışıyor? Veya, Öncü yazarı da mı hayal görüyor?

"Çorum direnişinden" başlıklı yazıda şunlar da yazılıyor: "(Çorum'da) tecrit olmaya başlayan HK grubu da devrimcilerin eylem birliği içerisinde yeralmak zorunda kaldı. Eylem sırasında tüm siyasi gruplar duvar yazılarının altına 'Devrimciler' imzasını attılar. HK grubu ise, direnişi kendisine maletmek için, HK ve TDKP imzasını kullanmaya çalıştı. Diğer grupların (proletarya sosyalistlerinin de içinde bulunduğu) ortak mücadelelerine ve ortak bildiri dağıtmalarına karşı HK grubu tekbaşına hareket etti: Herkes direnişte yerini alır barikatları beklerken HK'cı fırsatçılar halka gazete satmak ve bağış toplamak için uğraştılar.

"Elbetteki hiç bir grubun siyasi faaliyeti hiç bir gerekçe ile engellenemez. Sadece ve sadece siyasal gruplardan sıcak mücadelenin hız kazanmış olduğu bir durumda sorumluluk içinde davranmaları beklenir. *Mücadelenin yarattığı birliği siyasal çalışma yapma adına sabote etmemeye özen göstermek gerekir.* (abç)" (agy).

Görüyorsunuz, oportünizmin dar grupçu kafa yapısından bir nebze olsun kurtulabilen bir kimse, Öncü dergisinin Çorum muhabiri bile olsa, gerçekleri (ya da Öncü'nün "geçerli demokrasi ilkelerine uymak" yazısının yazarının bizim gördüğümüzü ileri sürdüğü hayalleri!) görebilmektedir.

Görüldüğü gibi, (hem de Devrimci Yol'a karşı ortak bir siyaset yasakçılığı savaşı vermekte oldukları bir sırada) proletarya sosyalistleri, TDKP'nin proleter devrimcilerine karşı fena halde "siyaset yasakçılığına" başvurmaktadırlar. Ondan "TDKP-HK" imzalı bildiriler dağıtmamasını, *"mücadelenin yarattığı birliği siyaset yapma adına sabote etmemesini"* istemektedir. Yani HK'nın kendi grup disiplininden başka bir demokrasiye uymasını istemektedir! Kaldı ki biz, herkesin kendi imzaları ile bildiri dağıtmamasını da değil, sadece ve sadece bildiri dağıtırken, örneğin Çorum'da oluşmakta olan komitelerden (ki Öncü'nün Çorum muhabiri, Cumhuriyet gazetesinde bile bahsedilen bu komitelerden —nedense— bahsetmiyor) izin almasını; halkın en geniş katılımı ile demokratik bir muhteva taşıyacak şekilde oluşacak olan bu komiteler bünyesinde, devrimci bir halk demokrasisine ait disiplin ilkelerinin geliştirilmesini; herkesin buna uymasını; bu şekilde "mücadelenin yarattığı birliğin siyaset yapma adına sabote edilmemesini"; ayrıca bu komitelerin faşizme karşı uzun vadeli birleşik direnme görevlerini yerine getirecek şekilde geliştirilmesini istiyoruz.

Bütün bunların bir hayal ürünü olmadığını Öncü'nün Çorum muhabiri de görebiliyorsa, neden KSD şefleri hala "hayallerden", "megalomani"den sözedip duruyor? Neden ille de "Direniş Komiteleri hayalinizin bir ürünüdür. Sizin şu veya bu amaçları taşıyan örgütlerinizdir. Ama sizin, sadece sizin örgütlerinizdir. Sizin taraftarlarınızın içinde toplandığı örgütler. Bu örgütlerin disiplin ilkelerine bir Kurtuluş'çunun... uymasını beklemek budalalıktır" diye zıkırdanıp durmaktadır.

Peki, kabul edelim ki bütün bunlar hayal; Direniş Komiteleri de bizim, sadece bizim örgütlerimiz! (hem hayal hem gerçek!). Peki o halde Çorum'daki gibi anti-faşist mevzilerdeki disiplin ilkeleri ne olmalıdır? Siz, sadece bize ait olmayan nasıl bir örgütlenme öneriyorsunuz? Bu örgütlere ait sizin de uymanızı bekleyebildiğimiz nasıl bir disiplin öneriyorsunuz? Örneğin Çorum'da "Kazanılmış mevzilerin, mücadelenin sağladığı birliğin kalıcılığını ve devamlılığını sağlamak" için ne yapılmalıdır? Bunun için (Direniş Komiteleri yerine) nasıl bir örgütlenme biçimi ve ona ait nasıl bir disiplin ve demokrasi öneriyorsunuz? Özetle, anti-faşist mevzilerdeki geçerli olan disiplin ilkeleri nasıl birşey olmalıdır? Oportünizmin bu sorulara verdiği cevap "herkes sadece kendi disiplinine uysun, herkes istediğini yapsın" saçmalığından ibarettir.

Mademki Direniş Komiteleri sadece bizim örgütlerimizmiş, ya da hayalmiş; o halde siz *bütün anti-faşist halk kesimlerinin içinde yeraldığı, demokratik bir şekilde ve anti-faşist halk kitlelerinin katılımını sağlayacak biçimde oluşan örgütlenme biçimlerini önerebiliyor musunuz? Buralarda devrimci bir halk demokrasisine uygun bir disiplinin uygulanmasını* önerebiliyor musunuz? Biz, sizin tarafınızdan getirilecek bu önerilere katılmaya hazırız. "Bizim, yalnızca bizim" olmayan bu örgütlenme içinde yeralmaya ve ona ait disiplin ilkelerine uymaya hazırız. Ama, bu sorular karşısında oportünizmin (yine nasırına basılmışcasına!) *"bu sizin tarif ettiğiniz Direniş Komitelerinden başka birşey değil! Direniş Komiteleri ise sizin hayalinizin ürünü olan provokasyon örgütleridir; siz bu anlayışınızdan vazgeçmedikçe, kavgalar da devam edecek, bu kavgalarda sizden insanlar da ölebilecektir; çünkü proleterya sosyalistleri ne pahasına olursa olsun sadece ve sadece kendi örgütlülüklerine ait disipline uyacak başka hiçbir disipline uymayacaklardır"* diye avaz avaz bağırmaya başlayacağından emin olabilirsiniz.

Bu ifadeler, onların bu konudaki söylediklerinin *eksiksiz bir özetinden* ibarettir.

—V—

Oportünizm, anti-faşist mevzilerde herkesin kendi grup siyasetinin egemen olduğu, herkesin kendi bildiğini, aklına estiğini yaptığı bir "siyaset yapma serbestliğinden"(!) başka birşey öneremez. Ve gerçekten de KSD ve benzeri oportünist gruplardan, anti-faşist mevzilerdeki devrimci halk çoğunluğunun demokratik bir şekilde oluşan iradesine ve onun gereği olan demokrasiye uymala

›

rını beklemek (kendilerinin de buyurduğu gibi!) "budalalıktır". Bu, kendi siyasetine güvenemeyen, daima azınlıkta kalacağını; bugünkü siyasi gelişmelerin sonucu olarak sürekli bir erimeye ve yıpranmaya uğrayan dar grup varlığını sadece her grubun kendi disiplinine tabi olacağı bir *"gruplar anarşisi cennetinde"* devamettirebileceğini hesabeden bir *"azınlık kompleksi"*'nin tabii bir sonucudur.

Oysa, kendi siyasetine güvenen bir grup bundan korkmaz. Bolşevikler, azınlıkta olmalarına rağmen (Ekim devriminden önceki dönemlerde) daima sovyetlerdeki geçerli demokrasiye sonuna kadar riayet etmişlerdir, oportünistlerin böyle bir demokrasi terbiyesi gösterememeleri, kendi siyasetlerine güvenemeyen bir "azınlık kompleksi"nin sonucu olmanın da ötesinde, onların kitlelere güvensizliğinin de bir sonucu ve ifadesidir. Revizyonistler kitleleri daima güdülecek bir sürü olarak görürler. Bu yüzden onlara göre kitlelerin *(çoğunluğun)* iradesi hiçbirşeydir; kendi *azınlık* grupcuklarının (sadece grup çıkarlarını hesaba katan) iradesi ise herşeydir! Onlar bu görüşlerini bazen "Leninist örgütlenmenin yukarıdan aşağıya bir rota izlemesi gerektiği" açısından savunmaya çalışırlar ve devrimcileri kitlelerin devrimci insiyatifine verdikleri önem yüzünden bu Leninist örgütlenme ilkesine karşı çıkmakla suçlamaya kalkarlar (ki burada komünist parti örgütleri —devrimciler örgütü— için geçerli örgütlenme ilkeleri ile kitle örgütlenmeleri için geçerli ilkeleri bilerek birbirine karıştırmaktadırlar); bazen de düpedüz, *kitlelerin gerici olduğunu* ileri sürerler. (HK'cı oportünistler ODTÜ'de, çoğunluk iradesi ile oluşan ÖTK demokrasisine, çoğunluğun *gerici* olduğu gerekçesiyle —"ne yapalım Türkiye'de de halk AP'yi seçiyor" diyerek— uymamışlardır).

Kitleleri güdülecek bir sürü olarak gören bir revizyonist anlayışın sonucu olarak *devrimci halk kesimleri* içinde demokratik merkeziyetçilik ilkeleri doğrultusunda *çoğunluk iradesinin geçerli olması* şeklindeki bir demokrasi anlayışını reddeden oportünist gruplar, buna karşılık (çoğunluk iradesine karşı) kendi *azınlık grup iradesinin tahakkümünü* savunurlar. Binlerce kişinin düşünce ve isteklerini hiçe sayanlar, ama "ben proletarya sosyalisti olarak işçi sınıfını temsil ediyorum" gibisinden laflarla kendilerinin bilmem ne siyaseti olduğunu söyleyen 3-5 kişiye karşı bütün kapıların sonuna kadar açılmasını isterler...

-VI-

O halde ne olacaktır? Oportünizmin bozgunculuğuna, anti-faşist mevzilerin birer *"gruplar anarşisi alanı"* haline dönüştürülmesine razı mı olunacaktır? "Ya bu anlayışınızdan vazgeçersiniz, ya da daha çok kavga çıkar ve sizden de ölenler olabilir" şantajına boyun mu eğilecektir?

Elbetteki hayır. *Kesinlikle* hayır! "Kesinlikle" diyoruz, çünkü bu, Türkiye devriminin geleceği ile ilgili sorundur. Evet, sol gruplar arasında çatışmaların doğması çok olumsuz bir durumdur. Ama anti-faşist mevzilerin bir kaos ortamına sürüklenmesi de en az bunun kadar olumsuzdur.

Öncelikle, okul ve benzeri yerlerdeki mevcut örgütlenmelerin ve buralardaki geçerli demokratik işleyişlerin hem de *zor kullanılarak dağıtılmasına*, asla müsaade edilmemelidir. Tersine bu örgütlülük ve demokrasi anlayışı, *geliştirilmeli*, ülkenin birçok yerinde gelişmekte olduğu gibi fabrikalarda, köylerde, mahallelerde egemen hale dönüştürülmelidir. Buralarda en geniş anti-faşist işçi, köylü ve halk kitlelerinin katılımıyla komiteler oluşturulmalı ve bu komitelere geniş yetkiler tanınmalıdır.

Her grubun kendi bildiğini okuduğu, ("ajitasyonda ve propaganda da serbestlik, eylemde de serbestlik" türünden bir "ilke"nin egemen olduğu!) bir yerde sadece ve sadece sınırsız bir kargaşa doğar. Bu yüzden faşizme karşı direniş mevzilerinde herkesin siyaset yapma adına, istediğini yapmakta serbest olduğu bir kargaşa ortamının yaratılmasına asla izin verilmemelidir. Buralarda, devrimci bir halk demokrasisi anlayışına uygun bir demokrasi ve disiplin anlayışı egemen olmalıdır. Fabrikalardaki işçi komitelerine, köy ve mahallelerdeki halk komitelerine insiyatif ve yetki tanınmalı, bunlara ait demokrasiye herkesin uyması sağlanmalıdır; ve devrimci halk çoğunluğunun iradesine ve ona ait demokratik disipline uymayı kendi "proletarya sosyalistliği", ya da "TDKP'liği"ne sığdıramayanların, devrimci hareketi dejenere etmesine asla müsaade edilmemelidir...

Bu görüşlerimiz eleştirilebilir. Yerine daha doğru ve daha geçerli çözümler önerilirse onları da tartışmaya ve kabul etmeye hazırız. Ama kimse bize, anti-faşist mücadelenin daha örgütlü bir şekilde yürütülmesi gereği ortada iken, mevcut örgütlülüklerin de dağıtılması manasına gelen bir bozgunculuğu —hem de zor kullanarak— kabul ettirmeye kalkmamalıdır.

KSD yazarları "siyaset yasakçılığı devam edecekse, ona karşı mücadele de devam edecektir" diyerek "siz bu anlayışınızdan vazgeçmedikçe daha çok kavgalar çıkar" şeklinde sözler söylüyorlar.

O halde, oportünizmin bozgunculuğu devam edecekse, bozgunculuğa karşı mücadele de *sonuna kadar* devam edecektir!

Çünkü, tarihte oportünizmin üstüne basmadan yükselen bir tek devrim yoktur!

DİPNOT:

* Bu ifadeler karşısında KSD yazarları "gördünüz mü? Devrimci Yol'cular çatışmalara karşı çıkmayın diyorlar" diye basit demagojilere başvuruyorlar. *"Sadece* karşı çıkmakla *yetinmeyip*, bu çatışmaları önlemek için etkin çareler bulmak gerekir" sözlerini, "çatışmalara karşı çıkmayın diyorlar" diye çarpıtmaya kalkan bu "büyük teorisyenlerin" önderlik ettiği koca "proleter sosyalist" hareketlerden ne hayır geleceğini varın siz hesabedin.

** Benzer bir olay da Ankara'da meydana gelmiştir. Geçen yıl Ankara-Çinçin ve Öveçler'de HK ve Devrimci Yol taraftarları arasında kavgalar çıkmış, devrimciler kavgaların halk kitlelerinin önünde tartışılarak, halkın vereceği karar doğrultusunda çözülmesini önermişler ve sorun bu şekilde halkın önünde tartışılarak çözülmüştür. Halk temsilcilerinin kendilerini suçlu bulması üzerine HK sorumlularının küfür ederek saldırılarda bulunması, onların bütünüyle tecrit olarak bölgeye giremez hale gelmelerine yolaçmıştır.

●

FAŞIZM YOK
OLMADIKÇA
EVLAT ACISI
SON
BULMAYACAKTIR

KADIN SORUNU

Kapitalist toplumda kadınların ezilmişliği, 'ikinci cins' oluşu hepimizce bilinen bir olgu. Kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadelenin başarıya ulaşması için kadın, erkek tüm halkın omuz omuza vermesi gerekliliği de bir diğer olgu.
Peki ama bunları söylemek, kapitalizmden nitelikçe çok farklı bir toplum olan sosyalizmi kurma mücadelesindeki devrimciler açısından yeterli mi?
Marks, sınıfsız toplumun gerçekleşmesinin temel ölçütlerinin, kafa-kol emeği, kır-kent, kadın-erkek arasındaki ayrımın ortadan kalkması olduğunu söyler. Sınıfsız topluma geçişte bir süreç olan sosyalizm, kadını erkekle eşit kılacak, ona toplum içinde layık olduğu onuru verecek koşulları hazırlar.
Bunları hep biliyoruz... Peki bu bildiklerimiz, kurmak istediğimiz topluma özgü ilişkilerin nüvelerini bugünden içimizde canlandırmak isteyen bizlere nasıl yansıyacak? Kadın-erkek ilişkileri konusunda, sınıflı toplumların binlerce yıllık birikiminin-bize empoze ettiği her türlü önyargı ve şartlanmayı kırarak... Değil mi? Yani kadına bir ev kölesi erkeğin ihtiyaçlarını tatmin eden bir varlık ve bir çocuk bakıcısı olarak değil, bir insan, bir yoldaş olarak bakacağız.

Kendini en "devrimci" gören erkeklerimizin bile bu bakış açısına kolayca ulaştığı söylenemez. Çünkü erkek, sınıflı toplumda kadına atfedilen niteliklerden yarar sağlar. Yani kadının kendisine hizmet eden konumunu kırmasını, kendisiyle eşit bir konuma gelmesini ve hak iddia etmesini hazmedemez. Nasıl kapitalist, örgütlenip hak isteyen işçiye, "daha dünkü şalvarı yırtık, kapımda el pençe divan bekleyen teres, bugün ne hakla baş kaldırıyor" diye öfke duyarsa, erkek de "devrimciliğinin" hızına bağlı olarak, kendisiyle eşit konuma gelmek isteyen kadına, karısına veya kızına öfke duyar. Bunu kimi zaman belli eder, "tamam, ben feodalim, beni böyle kabul edin" diye kestirip atar ya da davranışına "devrimci" kılıflar bulur: "benim çok önemli işlerim var" gibisinden. İşte bu nedenle Engels "Ailede erkek burjuva, kadın proleterdir" demiştir.

Dolayısıyla kadınlar, bilinçlenen ve toplumsal mücadeleye katılmaya karar veren kadınlar önce kendi çevrelerindeki erkeklerle mücadele etmek zorunda kalırlar. Onlardan gelen engellemeleri kırmaya çalışırlar. Ve bu engellenmeleri kırmaya çalışırlar. Ve be egellemeler ideolojik olmanın ötesinde ev işleri ve çocuk bakımı gibi maddi biçimler alır. Çalışan kadın, ev işlerinde ve çocuk bakımında kocasından hemen hiç yardım görmediği için, her türlü toplumsal etkinliğin dışına itilir. Bu noktada sorunun çözümü, ev işleri ve çocuk bakımının karı koca arasında eşit paylaşılması, erkeğin kadına hizmetçi ve bir tatmin aracı gözüyle bakan her türlü anlayışı kırmasıdır.

Bu da, bilinçli bir ideolojik mücadeleyi gerektirir; sınıflı toplumun kadına bakış açısını erkeklerde ve kadınlarda kıracak bir ideolojik mücadeleyi. İşte bundan ötürü, "Hep birlikte devrim mücadelesine katılmalıyız" demek, "Sömürüyü ortadan kaldırarak, eşitsizliğin temelini yıkarsak sorun çözülür" demek yeterli olmamaktadır. Yeterli çözülür" demek yeterli olmamaktadır. Yeterli olmadığını, kültür ve üstyapı sorununa gereken önemi vermeyen sosyalist toplumların bugünkü durumu gösteriyor.

Bir nokta daha, feminizmi "ucuz kadın ve çocukları çalıştırmak üzere tezgahlanmış bir burjuva oyunu" olarak tanımlayıp "aletleri de burjuvazinin gufuruk, evde kalmış kızlarıdır" demek işin kolayına kaçmak oluyor. Batı toplumlarının burjuvazisi de kendi yayın organlarında, feminist burjuvazisi de kendi yayın organlarında, feminist akımların liderlerinin resimlerini basarak, "bu çirkin kadınlar koca bulamadığı için böyle şeylerle uğraşıyor" diyor. Oysa feminizm, bugün sınıf mücadelesini saptırıcı bir araç olarak kullanılsa da, kadınların sınıflı toplumdaki ezilmişliklerine bir tepki olarak ortaya çıkmıştır. Çıktığında, ilerici bir öze sahiptir. Burjuvazinin feodalizme karşı verdiği mücadelenin ilerici olması gibi. 1848'de ABD'de kadın haklarını savunmak üzere toplanan ilk kongrenin aynı zamanda köleliğin kaldırılmasını savunmakta olduğunu belirtmek isterim.
Mücadelemiz elbette kadın-erkek birlikte kapitalizme karşı, ama aynı zamanda kendi içimizde kapitalizmin değer yargıları ve düşünüş tarzına karşı olmalı.

Devrimci Yol'un Ağustos tarihli 37. sayısında "ordunun iktidarı alması" halinde önümüze çıkacak görevleri açıklayan bir yazı çıktı. Cunta'nın gelmesinden sonra yazı bazı yönleri ile güncelliğini yitirmiş gibi görünüyor. Ancak dediğimiz gibi bu günkü görevlerin kavranmasında bize ışık tutacaktır.

FAŞİZM ve İÇ SAVAŞTA ORDUNUN ARTIRILAN ROLÜ

DEVRİMCİ YOL

AĞUSTOS 1980 SAYI:37 15TL

FAŞİSTLERİN, faşizme karşı olan herkese saldırılarının alabildiğine yükseldiği, Kemal Türkler'den CHP Milletvekili Abdurrahman Köksaloğlu'na kadar uzanan faşist cinayetlerde ard arda pek çok CHP yöneticisinin de katledildiği, Çorum ve Fatsa operasyonlarında faşizmin çirkin yüzünün alabildiğine sergilendiği bir ortamda, Ecevit nihayet Demirel'le karşılıklı oturup konuşabilme başarısını(!) elde etti. "Diyalog"la birlikte ordunun ve komutanların istekleri üzerine polemikler yeniden başladı. Bir taraftan Ecevit, "diyalog"da Demirel'in, komutanların istekleri üzerine ihsaslar yaptığını söyleyerek bazı baskı yasalarının Meclislerden çıkarılmasında hükümete destek olunması kararını grubunda aldırtırken, öte yandan Demirel de Milli Güvenlik Kurulu kararları üzerine uzun uzun konuşarak *DGM'ler, Olağanüstü Hal, sıkıyönetim kanunu ve diğer baskı* yasalarını çıkartmak için sağa sola tehditler yağdırmaya girişiyor.

Demirel'in, Ecevit'i ve CHP'yi ordu müdahalesi ile korkutarak istediğini yaptırıp yaptıramayacağı (ve asıl istediği şey olan bir erken seçime de razı edip edemeyeceği) önümüzdeki günlerde açığa çıkacaktır.

Diyalogun şimdiden ortaya çıkardığı gerçekler ise, yaşanan siyasi gelişmeler içinde CHP politikalarının açmazının ve CHP yönetiminin aczinin bir kere daha sergilenmesi ve faşizmin bu açmazları kendi politikaları yönünde çok iyi değerlendirebildiğinin bir kere daha kanıtlanmasından başka birşey olmamıştır.

ORDU üzerine polemiklerin yanısıra cunta söylentilerinin de son günlerde çok yaygınlaşmış olduğu dikkati çekmektedir. Eğer bu söylentiler, Ecevit gibi birilerini korkutarak birşeyler yaptırtmak gibi bir maksatla çıkartılmış değilse, ordunun yönetime el koymasıyla işlerin ve "anarşinin" düzelebileceği şeklindeki ham hayallerin bir kısım yüksek rütbeli subaylarca da paylaşılmaya başlandığına işaret eder.

Bugün ordunun doğrudan müdahalesi, yaşanan çatışmaları daha da derinleştirecek ve iç savaşı bugünkü boyutlarından çok ileri boyutlara, daha yaygın ve kitlesel silahlı çatışmalara doğru sürükleyecektir. Faşist bir darbe teşebbüsü çok yaygın ve şiddetli bir direnişle ve silahlı karşı koyuşla karşılaşacak, neticede, bugün toplumun genişçe kesimlerini kucaklayarak süren çatışmalar, orduyu da içine alarak en geniş boyutlara ulaşacaktır. (Böyle bir gelişmenin ordunun bölünmesini de beraberinde getireceği açıktır).

Mevcut ekonomik, politik koşullar ve Orta Doğu bütünlüğü içindeki jeopolitik durum gözönünde bulundurulduğunda faşist bir darbenin sonunun faşistler için hüsranla biteceğini anlamak o kadar zor değildir. Faşistler de bunu iyi bildiği için böyle bir darbeye başvurmaktan kaçınmakta, bunun yerine içinde kendilerinin de yeraldığı, görünüşte "sağa da sola da karşı" cuntalar örgütlemeye; ordu içinde "ordunun müdahalesinin kaçınılmazlığı" *fikrini geliştirmeye çalışmaktadırlar.* Bugünkü koşullarda ABD'nin Türkiye'de sonu bilinen bir maceraya kalkışıp kalkışmayacağı belli olmamakla birlikte, darbeciliğin mantığında önemli ölçüde maceracılığın bulunduğu gerçeğini de gözönünde bulundurarak hazırlıklı olmakta yarar vardır... Darbecileri bütün halkın en yaygın ve şiddetli silahlı direniş eylemleriyle karşılamaya ve bunların kaçınılmaz sonlarını bir an önce getirmeye hazırlıklı olunmalıdır.

Darbe söylentileri faşizmin, orduyu iç savaşa giderek artan bir şekilde doğrudan katmaya yönelik politikalarının geldiği en son noktaya işaret etmektedir. Bugün uygulanan sıkıyönetimler bunun en somut kanıtı olmakla birlikte sıkıyönetim olmayan illerde ve bölgelerde de ordunun aynı politikayla parça parça savaşa sokulduğunun yeni örnekleri yaşanmaktadır. Çorum olayları, Fatsa olayları bir bakıma bu tespitin kanıtlanması da sayılmalıdır. Öyle ki Fatsa'da ordu birlikleri *maskeli faşist katillerin komutasında* operasyonlara sokulmaktadır. Şimdilerde Demirel, "sıkıyönetimin başarısı devletin kaderiyle eşdeğerdir", vb. lafları sıkça kullanarak sıkıyönetim komutanlarının yetkilerinin artırılmasını ve ordunun halka karşı savaşa daha da artan yetkilerle ve daha geniş ölçekli bir katılımını temin etmeye çalışıyor.

Ordunun yönetime doğrudan el koymasıyla, Demirel'in istediği biçimde iç savaşa katılması durumları arasında ne fark olacak? Demirel, kendisi hükümette olmak koşuluyla, ordunun, faşizm lehine olmak üzere istediğini yapmasını sağlamaya çalışıyor ve bir dereceye kadar da başarılı oluyor. O halde darbe söylentileri mesnetsiz de olsa, ordunun halka karşı savaşa giderek artan ölçüde sokulması karşısında Devrimcilerin görevleri açısından değişen fazla birşey yoktur...

BUGÜN faşist güçlerle halk güçleri arasında bütün ülkeye yayılmış amansız bir çatışma sürmektedir. Yaşanan faşist saldırılar, katliamlar, işkenceler, baskılar faşizmin halkı köleleştirmek ve devrimcileri yoketmek amacıyla yürüttüğü savaşın birer parçasıdır. Bütün ülke faşizme teslim olmak istemeyen halkın ve devrimcilerin yiğitçe direnişlerine de sahne olmaktadır.

Son zamanlarda yaşanan faşist saldırılar, Devrimcilerin yıllardan beri söyleyegeldiği "faşizmin mevcut Devlet eliyle yukarıdan aşağıya doğru genişletilmeye ve yerleştirilmeye çalışıldığı, faşistlerin devlet kaynaklı ve devlet destekli saldırılarla işgallerini yaygınlaştırmaya çalıştıkları" *görüşlerinin olaylar* içinde tekrar tekrar doğrulanmasına ve bu görüşlerin, saldırılara maruz kalan halk kitlelerince de kavranılmasına yolaçmaktadır. En son Çorum ve Fatsa olaylarında faşist güçler arasındaki koordinasyonun devlet içinde ve devlet eliyle sağlandığı gerçeği bütün açıklığı ile gözler önüne serilmiştir.

Çorum'da bir yandan sivil faşist çeteler katliam hazırlığı yaparken diğer yandan İçişleri Bakanlığının katliamdan bir gün önce katliamı kolaylaştırıcı tedbirler alınması için telgrafla talimatlar gönderdiği; Kayseri'de valinin ve polisin faşist canilerle nasıl birlikte çalıştıkları, keza Nevşehir ve Kırşehir'de vali, polis ve sivil faşistlerin işbirliğinin örnekleri gazetelere yansıdı. Ordu'ya, katliam yaptırmak için gittiğini söylemekten bile çekinmeyecek kadar gözü dönmüş ve dengesini yitirmiş bir halk düşmanı olan valinin halka yaptığını duymayan kalmadı. Faşist vali bir yandan halka işkenceler yaptırıyor, faşistlere polis üniformaları giydirtip halka saldırtıyor; dükkanları yaktırıp yıktırıyor, diğer yandan sivil faşist çeteleri bizzat örgütleyip katliam seferlerine çıkıyordu. Fatsa "Nokta Operasyonun" da ise maskeli faşist caniler askeri birliklere komuta ediyordu.

Önümüzdeki günlerde faşizmin saldırılarının özellikle, "Hassas Bölgeler" diye tanımladıkları (halkın direnişinin kırılıp faşist işgal altına sokulmasında öncelik verdikleri) bölgelerde yoğunlaşarak artacağına ve bu saldırıların geniş ölçekli saldırılar olacağına dair pek çok belirti mevcuttur. Böylesi saldırılar için de hükümet, sıkıyönetim, valiler, emniyet örgütleri, sivil faşist çeteler, ordu içindeki faşistler, kontrgerilla ve faşist güçlerin kontrolü altındaki kamuoyu oluşturma merkezleri arasında koordinasyon oluşturulmuş durumdadır.

Bu durumda Devrimcilerin, faşizmin daha geniş ölçekli saldırılarına hazırlıklı olmaları gereği açıktır. Devrimciler halkı faşizmin bu saldırılarını defetmeye yetenekli bir mücadele anlayışıyla eğitme; en geniş halkın direnişini bu saldırılar karşısında dikebilecek yetenekte örgütleri yaratma çalışmalarını hızlandırmalıdırlar. Devrimciler eylem çizgilerini ve örgütlenmelerini bu saldırıları göğüsleyip püskürtmeye yönelik bir anlayışla geliştirmelidirler.

DEVRİMCİ YOL